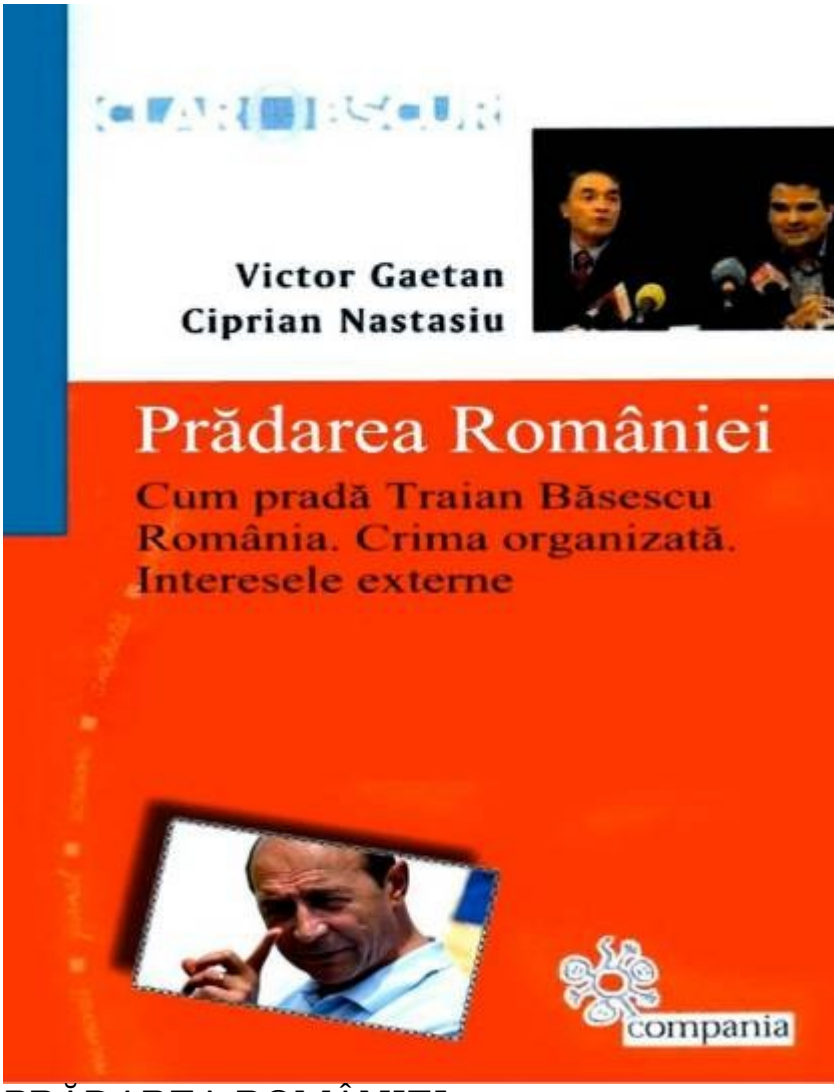

PRĂDAREA ROMÂNIEI

Cum prada România Traian Băsescu, crima organizată şi interesele externe

VICTOR GAETAN ŞI CIPRIAN NASTASIU

Impact Associates Washtingon, DC 2009

Am avut plăcerea să fiu briefed de Ciprian Nastasiu în Washington, DC pe Probleme de crima

organizată cu consecinţe devastatoare de destabilizare în Europa de Est, Orientul Mijlociu şi Continentul Nord American. El este un procuror cu integritate şi curajul de a face fata crimei organizate.

Michael Horowitz, Director, Project for Civil Justice Reform The Hudson Institute, Washington, DC

Victor Gaetan este un analist desăvârşit în chestiuni politice şi religioase al Noii Europe. În această lucrare, el demonstrează, cu mare acurateţe, ca o democraţie fără un sistem juridic independent este un skeleton fără muşchi şi fără carne.

Legi, fără justiţie, sunt cuvinte goale. Hon. Jack Buechner, fost membru în Congresul SUA şi fost Preşedinte al Institutului International Republican (IRI), ale cărui programe au inclus România Washington, DC

Conţinut

Nota din partea lui Ciprian Nastasiu Nota din partea lui *Victor Gaetan*

Introducere

1. Un Porsche argintiu, o tonă de heroina şi infractori străini
2. Întâlniri timpurii
3. Facultatea de drept şi decembrie 1989
4. Procuror
5. Noul DIICOT
6. Vestea cea mare: este ales campionul anticorupţie
7. Răpirea

18. Intrând în lumea lui Omar Hayssam
19. Extinderea investigaţiei – Sirienii
20. Din nou în Bagdad, cu Munaf
21. Damasc
22. Subterfugiile lui Omar
23. Certificatele medicale ale lui Omar
24. Omar eliberat prin aprobare „de Sus”.
25. Scoaterea din tara
26. Puteri suplimentare pentru Basegcu
27. Probe privind traficul de armament
28. Răspunsuri în Siria
29. Atât de aproape şi totuşi atât de departe
30. Unda verde pentru arestare
31. Explozie de dosare
32. Conlucrarea cu Americanii
33. Prădătorii de energie
34. S-a ajuns la cei mai apropiaţi consilieri ai lui Băsescu

2 Dezmembrarea DIICOT
5.
2 Pentru moment, Băsescu a reuşit
6.

Nota din partea lui Ciprian Nastasiu

Anii petrecuţi ca procuror la DIICOT, din septembrie 2004 pana în iulie 2008, au fost cei mai intenşi din viaţa mea. Majoritatea cazurilor în care am lucrat m-au adus aproape de crima organizată internaţională: traficanţi de droguri, traficanţi de arme şi manipulatori amorali care învârteau sume enorme de bani. A fost o întâlnire cu răul din lumea de astăzi, care mi-a deschis ochii.

Dar am cunoscut şi oameni care m-au inspirat foarte mult: am lucrat cu multe dintre cadrele extraordinare ale României: anchetatori, ofiţeri de informaţii, poliţişti şi judecători care sunt profund dedicaţi protejării României împotriva răului. Povestea mea este şi povestea lor.

Într-o lume în care infractorii sunt tot mai abili, transnaţionali şi fără frica de Dumnezeu, România trebuie să-şi protejeze integritatea cu vigilenta. Într-un mediu global în care Rusia se relansează, pe măsură ce SUA întorc spatele Europei Centrale, România trebuie să fie pregătită să se apere.

În aceeaşi măsură în care suntem ameninţaţi de infractori, România este ameninţată şi de o clasa politica înspăimântător de cinica. Persoane care vorbesc despre lupta împotriva corupţiei, dar care apoi le dau unda verde infractorilor… dacă

forţele externe înaintează o cerere politicoasa.

România trebuie să se păzească de prădători, cei din afară şi cei dinăuntru, iată avertismentul meu. Şi din acest motiv i-am spus povestea mea lui Victor Gaetan.

Nota din partea lui Victor Gaetan

De câţiva ani relatez despre evenimentele din România, Republica Moldova şi ţările balcanice şi cele baltice, pentru Catholic News Service. Am fost martorul decadei periculoase tot mai pronunţate a României şi al izolării ţării…

În timpul suspendării Preşedintelui din primăvara anului 2007, el a pretins că e victima „celor 322” şi că era singur în faţa crimei organizate. Mulţi oameni din România şi din străinătate l-au crezut.

Pentru cei care studiază evenimentele din România, nu a durat mult până când au înţeles stilul lui aparte: conducerea prin divizare şi haos.

În iunie 2006, în timpul unei deplasări pentru luarea unui interogatoriu la Washington, procurorul DIICOT Ciprian Nastasiu a ţinut câteva prezentări asupra beneficiilor muncii în comisii mixte, la care au asistat omologi din cadrul Departamentului pentru Justiţie, Departamentului de Stat, CIA, Secret Service, precum şi personal din cadrul Congresului. De asemenea, în auditoriu au existat câţiva reprezentanţi ai presei. În aceeaşi perioadă, el a fost invitat să discute despre chestiunea crimei organizate ca factor de destabilizare regionala.

A vorbit cu optimism despre „Noul Spirit” al procurorilor şi anchetatorilor, mai încrezători în

capacitatea lor de a se opune infracţiunilor.

În aprilie 2007, procurorul roman, Ciprian Nastasiu, a vizitat din nou Washington. A fost oaspetele Hudson Institute – un important *think tank* preocupat de traficul internaţional de fiinţe umane. Aceasta vizita a coincis cu suspendarea Preşedintelui Băsescu de către Parlamentul României, iar Washingtonul era preocupat de instabilitatea politica din România, data fiind situaţia complicata a lui Băsescu.

Dintr-un procuror profesionist şi plin de entuziasm, recunoscut ca atare şi decorat de instituţii americane, Ciprian Nastasiu a devenit, în ţara sa, victima propriului succes.

Nu a acceptat tentaţia promovării, niciun apartament confortabil într-un cartier şic din Bucureşti, ci a mers mai departe, orbeşte, caz după caz, până când, împreună cu echipa lui de ancheta, a pătruns în cele mai înalte eşaloane ale guvernului roman şi a ajuns să bată chiar la uşa Preşedintelui Băsescu. Tocmai aceasta calitate a lui Nastasiu a fost apreciata la Washington. Tocmai aceasta calitate m-a convins (după ce m-am consultat cu specialişti profesionişti şi bine informaţi în domeniul crimei organizate) ca încercările grele ale lui Nastasiu trebuie aduse la lumină.

Le sunt recunoscător tuturor surselor romane, brave, care, pentru moment, prefera să rămână *off the record*. Sunt responsabil pentru orice greşeli, erori sau inadvertente care ar mai putea fi prezente aici. Bineînţeles că alţi procurori şi anchetatori au sprijinit şi confirmat ceea ce veţi

descoperi în PRĂDĂTORII ROMÂNIEI. De asemenea, pentru documentarea acestei cărţi s-au utilizat surse guvernamentale americane şi documente declasificate.

Ciprian Nastasiu ne împărtăşeşte câteva riscuri cât se poate de reale existente în România – riscuri care vin mai ales din partea clasei politice actuale. Sunt bucuros că eu sunt cel ales să-mi povestească despre încercările prin care a trecut, şi consider că am datoria sa vă spun povestea lui.

„Cariera” lui Omar Hayssam în România nu a încăput în 2005. Omar Hayssam, trebuie precizat, este un produs al serviciilor secrete siriene şi ceauşiste, al unei lumi secrete, active, poziţionată în spatele lumii politice. Activităţile economice frauduloase, traficul de arme, etc., legăturile şi protecţia politică din timpul guvernărilor neocomuniste, l-au propulsat pe Omar într-un jucător internaţional foarte important şi periculos al acestei lumi. Despre Omar s-au scris sute de pagini înainte de 2005. Această carte se ocupa exclusiv de perioada Omar-Basescu.

INTRODUCERE

Traian Băsescu a venit la putere cu 51, 3 procente din votul naţional în decembrie 2004. O victorie la limită, obţinută fără îndoială deoarece mesajul central al campaniei a fost o ieremiada împotriva corupţiei. Odată cu venirea lui Traian Băsescu la preşedinţie, un spirit de optimism a invadat România, iar diaspora românească a fost extrem de incantata că fusese, în sfârşit, înlăturată cultura oligarhica post-decembrista din domeniul politicii şi al afacerilor. Când

preşedintele Băsescu s-a confruntat cu suspendarea de către Parlament, în 2007, a continuat să se bucure de multe mesaje de sprijin din capitatele lumii, inclusiv de la Washington, DC – în principal deoarece încă mai era perceput ca luptător împotriva corupţiei cronice. Perspectiva de la distanta era ca forţele negative încercau, probabil, să îl doboare.

Aceste bune intenţii s-au erodat pe măsură ce Preşedinţia apărea din ce în ce mai dictatoriala. Comploturile copleşiseră politica publica. Haosul înlocuise calmul, managementul raţional al instituţiilor.

Dacă ar fi să o judecam pe baza covorului magic cu ajutorul căruia s-a instalat la putere – o cruciada împotriva oficialilor corupţi – preşedinţia lui Traian Băsescu trebuie considerata un eşec.

Aceasta judecata nu este lipsită de temeri; probele au început să apară încă din vara anului 2005, când trei jurnalişti romani au fost răpiţi în Bagdad. La aproape orice răsturnare de situaţie a acestei saga îndelungate, deciziile preşedintelui Băsescu au alunecat către latura secretomaniei şi către protejarea unui criminal periculos.

Anatomia prezentată de Ciprian Nastasiii în afacerea Omar Hayssam dezvăluie adevărata natura a acestei trădări – nu era vorba numai de odioasa crima a lui Omar, ci şi de comportamentul Preşedintelui, care a ascuns informaţii, astfel subminându-i tocmai pe cei care erau foarte aproape de a-l lega pe Omar.

Iată de ce m-am hotărât să spun povestea acestui procuror talentat, muncitor, deoarece

exemplifica cele mai rele tendinţe ale actualei puteri.

Pe lângă acest exemlu lipsit de orice scrupule de a da unda verde crimei organizate în timp ce procurorii cinstiţi erau trântiţi cu fundul de pământ, Preşedintele Băsescu s-a încăpăţânat să sfideze valorile fundamentale pe care el şi partidul sau pretind ca le respecta – luând în considerare faptul ca partidul sau este afiliat la Partidul Popular European, de orientare creştin-democrată, cea mai mare formaţiune din Parlamentul European.

Preşedintele Băsescu a sfidat cererile Papei Benedict XVI şi ale oficialităţilor de la Vatican, precum şi ale Uniunii Europene (fără a menţiona trei ani de petiţii din partea comunităţii catolice româneşti) de a salva catedrala St. Iosif de mafia imobiliară care construia ilegal, în coasta ei, o clădire de birouri.

Preşedintele Băsescu a ofensat Biserica Ortodoxă Romană prin controversata comisie Tismăneanu – care acuza Biserica Ortodoxă de comunism, mai dur decât îl acuza pe propriul tata al lui Vladimir Tismăneanu şi pe cominterniştii săi de la Moscova, trimişi cu toţii să instaureze comunismul în România folosind frauda, furtul şi violenta. Iar lustrabilul Tismăneanu a uitat să facă vreo referire la propriul activism comunist pana în anii 1980.

Mai recent, prin raportul unei alte comisii prezidenţiale, Preşedintele Băsescu pare să promoveze legalizarea drogurilor şi a prostituţiei. Uitaţi de problemele economice şi de scandalurile

de corupţie fără sfârşit: drogurile şi prostituţia pot fi noile sloganuri care distrag atenţia. Nu cu mult timp în urma s-a gândit să legalizeze şi căsătoriile între persoane de acelaşi sex. Acesta este conducătorul unei tari profund creştine, care se afla la puterea unui partid politic afiliat la PPE!

Încă o dată, după cum se poate vedea în această carte, exista o prăpastie imensa între ceea ce spune şi ceea ce face preşedintele.

România, Preşedintele Băsescu a ignorat avertismentele. Rabinul Şef al Vienei este considerat ca fiind o voce importanta a binelui în lupta cu răul. Nu are niciun sens să ignori sfaturile sale.

Dar din nou, nu are niciun sens să creezi haos în interiorul guvernului. Nu are niciun sens să intervii în procesul juridic stabilit – să faci ca independenta acestuia să nu mai aibă nicio valoare – să concediezi oamenii în mod arbitrar, să îi înlocuieşti cu persoane incompetente sau să conduci cu ajutorul unor femei tinere, cu o minimă experienţa în management, fără a menţiona o minimă experienţa de viaţă.

În povestirea domnului Nastasiu descoperim de asemenea cazuri importante subminate unul după altul de intervenţii străine – grupuri private influente, politicieni sau alţi indivizi care pot devia o ancheta de la cursul normal sau pot determina eliberarea unui infractor. De ce?

În timpul mandatului Preşedintelui Băsescu, principiul servilismului a fost păstrat cu sfinţenie în procesul de guvernare. Sicofantii au creat un sistem de influenta, politeţuri şi atenţii fata de

puternicii din Vest. Un exemplu perfect în acest sens poate fi văzut în eliberarea lui Omar Hayssam.

O organizaţie privata, perceputa ca o organizaţie puternică. Conferinţa Preşedinţilor Principalelor Organizaţii Evreieşti din America îi trimite o scrisoare ministrului de atunci, Mihai Răzvan Ungureanu, cerând o favoare speciala pentru un avocat israelian al familiei lui Omar Haysam. Teodor Baconski, la acea vreme Secretar de Stat în MAE, trimite la rândul sau scrisoarea Procurorului General şi biroului DIICOT ordonându-le practic să se supună. Între timp, acestui avocat din Tel Aviv i se permite să se întâlnească de trei ori, în secret (de două ori în puşcărie), cu Omar Hayssam, fără ştirea DIICOT – împotriva procedurilor penale din dreptul romanesc.

Personalitatea de la Conferinţa Preşedinţilor care a intervenit în beneficiul lui Omar Hayssam a creat astăzi o controversă în Statele Unite, criticându-l asiduu pe Preşedintele Obama, ceea ce i-a creat problem serioase în propria organizaţie. (Vezi www.forward.com/articles.108001)

În mod similar, Cătălin Ioniţă, la acea dată directorul America de Nord şi Canada al MAE, a trimis o scrisoare DIICOT, cerându-le în fond să se încline în faţa oficialilor americani care se insistent de cazul unui cetăţean american de origine azera, Vladimir Benyatov, crima organizată în România. Ca urmare, Benyatov este eliberat şi fuge la Londra.

Ceea ce ştie oricine care a lucrat în contextul politic şi diplomatic din Washington este ca aceste scrisori nu au implicaţii majore. Nu-ţi trebuie prea mult pentru a obţine o astfel de scrisoare, iar MAE ştie foarte bine acest lucru.

Dar persoane ca Ungureanu şi Baconski au dezvoltat relaţii privilegiate cu Preşedintele Băsescu. Ei primesc favoruri speciale pentru fapte contestate – de ce a fost recompensat Ungureanu cu o nouă numire în funcţie după ce a fost concediat de Primul Ministru pentru ascundere de informaţii, în mod repetat? De ce controversatului Teodor Baconski i se permite să cheltuiască sute de mii de euro pe un apartament luxos inutil în Paris când MAE are o ambasada frumoasa acolo?

Aceste fapte nu sunt simple bârfe, ele sunt exemple în ceea ce priveşte relaţiile speciale create şi recompensate de preşedinte care subminează procesul normal de guvernare şi mimează dictatura.

În 2009, România este izolată. Preşedintele Băsescu este factor de izolare a României. Conducerea prin edicte, conflictele şi favoritismul sunt o formula garantata pentru un viitor dezastru.

Povestea lui Oraar Hayssam şi eforturile DIICOT de a-l anihila ilustrează comportamentul periculos al preşedintelui; iată de ce este o poveste importanta ce trebuie citita…

Această carte nu ar fi fost posibila fără participarea generoasa a lui Ciprian Nastasiu. În plus, o serie de oficiali americani au oferit observaţii şi detalii suplimentare. Aceste surse –

diplomaţi, procurori şi agenţi ai Secret Service ai

S.U.A., activi sau pensionaţi – au contribuit din Statele Unite la documentarea acestei lucrări, *off the record*. Documentele declasificate de la câteva agenţii americane stau de asemenea la baza materialelor din această carte. Toate greşelile sau erorile de interpretare îmi aparţin.

Victor Gaetan

October 20, 008

CAPITOLUL 3

UN PORSCHE ARGINTIU, O TONĂ DE HEROINA ŞI INFRACTORI STRĂINI

Încheierea carierei unui infractor aduce foarte multe satisfacţii. Să faci infractorii să se confrunte cu răul, cu durerea, cu haosul pe care-l creează – acesta este idealul, dar în cele mai multe cazuri persoanele care aplica legea, inclusiv procurorii, cum este cazul meu, urmăresc să bareze calea infractorilor. Să-i imobilizeze pe băieţii răi, într-un fel sau altul, astfel încât roata justiţiei să înceapă să se învârtă.

În timp ce admiram Porsche-ul argintiu parcat în apropiere de secţia de Poliţie din Timişoara, în ianuarie 2001, ştiam că i-am imobilizat definitiv pe infractorii rafinaţi care încercaseră, cu o noapte înainte, să treacă frontiera pe la Nădlac, ascunzând 80 kilograme de heroina de cea mai bună calitate. Da, le-am stricat petrecerea.

Un tată turc şi fiul său, un trtficant de droguri şi învăţăcelul sau au încercat să tranziteze România cu marfa lor dubioasa, ascunsa sub bancheta din spate a acestei maşini în valoare de

peste 100.000 de euro. Era luna ianuarie 2001 şi traficanţii se îndreptau spre Austria. Ca în mai toate cazurile cele mai importante care implica traficul de droguri, prinderea infractorilor a implicat o colaborare extinsa cu investigatorii şi agenţii de poliţie din alte tari vecine, ca Bulgaria şi din ţările de destinaţie, precum Germania şi Statele Unite.

Poliţia Romană a primit un pont de la o alta agenţie şi astfel a aflat ca Porsche-ul se îndrepta spre noi. Colegii mei operativi din judeţul Arad i-au prins. Sarcina mea, ca procuror ai Serviciului de Combatere a Criminalităţii Organizate şi Antidrog Timişoara, era de a instrumenta cazul – faptele, probele, mărturiile – care i-ar fi oprit pe aceşti infractori din operaţiunile lor ilegale, speram pentru totdeauna.

În timp ce examinam maşina, mă gândeam la alte operaţiuni similare care m-au atras spre domeniul luptei împotriva crimei organizate.

Primul dosar care implica traffic de heroina l-am primit după intrarea în rândurile Serviciului de Combatere a Crimei Organizate şi Antidrog Timişoara în 1999; cazul fusese instrumentat de un alt procuror. L-am moştenit. Era bine făcut, complet, astfel încât am apreciat întregul volum de munca – unul imens – implicat de pregătirea unu caz.

Curând după aceea, am primit un caz legat de trafic de heroina pe care a trebuit să-l iau de la zero. A fost o arestare importanta, deoarece a afectat o celula românească importanta care funcţiona într-o reţea internaţională.

Cinci persoane din Lugoj s-au oprit într-o parcare din apropiere de Herculane pentru a folosi toaleta şi au parcat minibuzul Ford, gândindu-se că se vor întâlni cu un asociat, când o echipa mixta de investigatori nemţi, poliţişti romani din cadrul unităţii pentru crima organizată şi agenţi de informaţii au năvălit asupra lor. Au fost încătuşaţi înainte de a-şi da seama ce se petrece.

O arestare a unor traficanţi de droguri se termina adesea în doar câteva secunde deoarece elementul viteza ajuta la asigurarea succesului. Dar timpul şi efortul necesar pentru pregătirea operaţiei înainte de arestare sunt imense.

Pontul pentru operaţiunea din Lugoj a venit de la nemţi. Germania este una din principalele destinaţii pentru drogurile aduse din Turcia, prin Europa de Est, spre vest. Iar serviciul german de informaţii – Poliţia Germana Antidrog (BKA) – este o unitate extrem de activa. Acoperă o sferă larga de activităţi infracţionale de la terorism internaţional la spălare de bani, de la trafic de arme şi droguri la trafic de persoane şi infracţiuni informatice.

BKA a căutat colaborarea cu România la sfârşitul anilor 1990 pentru a opri o reţea de traficanţi de heroina; ei s-au oferit să lucreze în strânsă colaborare cu noi ca echipa de investigaţii, împărtăşindu-şi instrumentele şi tehnicile astfel încât să menţinem un parteneriat de lungă durată. Echipa mixta romano-germana era condusa de Marin Uveges, un poliţist dedicat care mi-a inoculat pasiunea de a deveni anchetator antidrog.

Toate elementele unei investigaţii sub acoperire erau întrunite. Am învăţat cum să muncesc ca parte a unei echipe cu agenţi sub acoperire şi informatori. Am trecut printr-o serie noua de exerciţii privind modul de conducere a unei operaţiuni, cât de importante sunt detaliile – chiar informaţiile care la început par nesemnificative. BKA se bazează puternic pe supravegherea electronica şi pe instalarea de dispozitive de ascultare pentru monitorizarea ameninţărilor contra intereselor germane. Deşi unele din antenele lor de satelit şi echipamentele de comunicaţii moderne refuzau să funcţioneze odată ajunse în România – ceea ce însemna că trebuia să ne bazam pe vechile metode de lucru – nemţii ne-au arătat cum să folosim unele din instrumentele de supraveghere noi pentru descoperirea infractorilor.

În 1999, România nu legalizase operaţiunile sub acoperire, astfel încât ceea ce descopereau nemţii împărtăşeau cu echipa noastră. Abia în anul 2000, odată cu legea antidrog, am avut posibilitatea de folosi supravegherea electronica şi infiltrările de persoane.

În cazul Lugoj am văzut pentru prima dată cum un ofiţer s-a infiltrat cu succes într-o reţea infracţională. Era un poliţist din Stuttgart care vorbea limba romană. Ascultând casetele secrete cu conversaţiile cu traficanţii romani de droguri, era clar ca munca sârguincioasă de poliţie trebuia dublată de foarte mult curaj. Cazul a facilitat de asemenea unele lecţii practice în negocierea cu infractorii – tehnicile psihologice de echilibrare a

simpatiei cu agresiunea.

BKA mi-a oferit o experienţă noua, intensa, odată cu investigaţiile sub acoperire. Când ne apucam de treabă, ziua devenea noapte şi noaptea devenea din nou zi. Pe măsură ce o investigaţie ia amploare, pe măsură ce te apropii de ţinta, nu mai exista ceea ce numim „zi de munca”; munceşti non-stop.

Am realizat faptul ca dedicaţia, munca inter-operaţionala în exercitarea conducerii reprezintă o formula excelenta pentru infractorilor şi mi s-a insuflat dorinţa de a redefini aceste tehnici cu colegii mei.

Nu pot să spun ca experienţa germano-romana a fost lipsită de zone extrem de diferite şi unele din percepţiile lor sau cerinţele lor conflict cu ale noastre. De exemplu, partenerii străini chiar nu doreau să aresteze tipii din Lugoj – sau pe turci, în drumul lor spre petrecerea de la castel. Ei doreau să lase reţeaua sa se dezvolte, să urmărească traficanţii dincolo de granitele României, pentru a obţine mai multe informaţii privind întinderea reţelei.

Dar aveam nevoie de câteva succese. Aveam nevoie să simţim puterea succesului împotriva operatorilor amorali care tratau România ca pe islazul lor personal. Şefii noştri doreau să aresteze traficanţii de droguri pentru a fi şi ei părtaşi la glorie, ceea ce era un lucru bun: din atingerea acestor obiective profitam cu toţii din punct de vedere profesional.

Pe măsură ce noi droguri intrau pe piaţă, trebuia să facem fata noilor reţele, cât mai urgent

posibil. În timp ce heroina era traficată din Turcia prin Europa de sud-est spre vest, cocaina şi ecstasy mergeau în direcţie opusa: din Olanda şi Germania în Romama şi mai departe spre sud sau est.

Dar viaţa este o călătorie pas cu pas şi noi, romanii, deveneam din ce în ce mai puternici cu fiecare pas, în lupta cu crima organizată.

Unele greşeli şi scăpări inevitabile făcute în acest proces de creştere, mai ales private în retrospectiva, sunt comice.

Porsche-ul argintiu a fost trimis la Bucureşti, în custodia poliţiei sdepozitat în garajul Secretariatului General al Guvernului.

În 2007, o unitate anti-infracţională a decis să îl folosească într-o operaţiune în flagrant. Dar maşina nu mai fusese condusa şi trebuia reglata, astfel încât a fost adusa la un service al poliţiei. Când au început să lucreze la maşină, au găsit alte 65 kilograme de heroina, ascunsa în siguranţă timp de şase ani!

Alte greşeli – scăpări în procedura, proces decizional ocult, greşeli în conducere – nu sunt comice deloc. Ele pot distruge un sistem de justiţie, în special unul tânăr, după cum vom vedea în continuare.

CAPITOLUL 3
ÎNTÂLNIRI TIMPURII

Înainte de a mă grăbi spre Bucureşti, permiteţi-mi să mai zăbovesc puţin în Timişoara, oraşul meu natal.

Am crescut într-un cartier minunat, o zonă mai verde, pe Strada Salciilor, într-un bloc cu

patru etaje. Mulţi din vecinii mei erau oameni în vârstă, care se ocupau de lucruri mărunte: reparaţii de ceasuri sau ochelari şi croitorie. Erau tâmplări, zidari, profesori de muzica şi pensionari, nemţi, unguri, evrei, sârbi şi, bineînţeles, romani, ca şi noi. Zona lasa o impresie puternica de „burg”; era un loc curat şi liniştit.

Eu cantam la vioara, astfel că eram un copil preferat, în special în rândul vecinilor mai în vârstă; mulţi dintre ei cultivau bucatele de grădina, vorbeau cu un uşor accent şi citeau ziare etnice.

Mama era chimist, cercetător Academia de Ştiinţe. Pentru ea, religia era mai importantă decât ştiinţă: era greco-catolică, la fel ca bunica şi ca unchiul meu, Stefan Mic, care a petrecut 5 sau 6 ani la închisoarea la Gherla deoarece a refuzat să renunţe la credinţa sa. Tata lucra la COMTI, cel mai mare combinat de creştere şi prelucrare a cărnii din România. Surorile mele sunt cu 8, respectiv 9 ani mai în vârstă ca mine, ceea ce însemna că aveam parte de toată grija şi atenţia.

În fiecare seară înainte de cina, la 19: 00, ascultam, toată familia, Radio Europa Libera. Era un ritual. Stand în jurul acelui aparat de radio mare, de lemn, cu cadrane rotunde, eram iniţiat în privinţa valorilor occidentale, a politicii internaţionale şi a aspectelor culturii româneşti de care nu ni se spunea nimic la şcoală. *Metronom*, emisiunea de rock cu Radu Theodor, era de asemenea una din emisiunile preferate, pe care o ascultam împreună cu surorile mele.

Muzica a reprezentat o pasiune majora. Mi-a

adus singura excursie în afara României înainte de 1990, în 1980, când aveam 12 ani, am mers în Serbia pentru o săptămână împreună cu orchestra şcolii, şi am cantat într-o zonă românească. Îmi amintesc că am fost impresionat de faptul ca ţăranii aveau unelte agricole în gospodăriile lor: la ei nu era colectivizare.

Deşi mama şi-a dorit la început ca eu să devin muzician, tata m-a îndrumat spre ştiinţele inginereşti. M-am înscris la Liceul Tehnic, Construcţii, la secţiunea mecanică.

Dar în curând, am pornit pe o cale complet diferită. În liceu am avut un profesor de istorie, Constantin Albu, care, pe lângă programa oficiala, deschidea multe paranteze privind istoria României. Preda istoria României în paralel cu istoria oficiala din manual. Universul paralel îi includea pe Iuliu Maniu, Brătianu, Titulescu şi Antonescu.

Majoritatea Acestor Personalităţi Istorice Erau Avocaţi

Făceam parte de asemenea dintr-o mică trupa de teatru de băieţi şi fete şi ne întâlneam cu marele actor şi poet Mircea Belu. Ne ţinea prelegeri despre literatura; am creat piese care cuprindeau poezie şi drama. Era de asemenea un om religios, absolvent de teologie, astfel încât temele creştine făceau parte din discursurile sale. În biblioteca lui Belu, am început să citesc cărţi importante, inclusiv cărţi despre personajele din ora domnului profesor Albu. Iuliu Maniu, deşi era un caracter aproape mitic, devenea mai real pe măsură ce citeam.

Între timp, chiar şi verile mă împingeau către acest nou interes. Ne petreceam vacantele în Ardeal, de unde veneau părinţii mei. Aveam prieteni care studiau istoria la Universitatea din Cluj la mijlocul anilor 1980. Le plăcea să poarte dezbateri, astfel încât au organizat un cerc de studenţi interesaţi de drept şi de istoria politica a României. Era o alta experienţa privata care mă făcea să mă gândesc la o sferă publica ce nici măcar nu exista în România.

Când purtam dezbateri pe teme de drept, acestea aveau puţine legături cu viaţa românească din acel moment, poate mai multe cu dreptul roman în acea perioadă, cum ştiţi desigur, nu erau atât de multe infracţiuni ca astăzi. Erau infracţiuni economice şi oamenii erau într-adevăr condamnaţi la moarte, dar nu exista o mediatizare a infracţiunilor cu excepţia celor grave, împotriva „proprietăţii comune a statului” (avutul obştesc). Nu exista crima organizată. Nu exista trafic de droguri.

Exista puţina contrabanda dar existau foarte mulţi oameni care îşi doreau să plece.

Am avut prieteni care au fost arestaţi pentru ca încercaseră să fugă – închişi pentru aproximativ un an. Credeam că sunt inteligenţi; mi-ar fi plăcut să fi plecat şi eu. Deoarece nu aveam acces la informaţie. Era mult prea multă propaganda la televiziunea de la Bucureşti. Doream o alta inspiraţie, nu cifrele nesfârşite ale progresului socialist.

Pe tot cuprinsul României, oamenii erau însetaţi de informaţie, de cultura, de artă.

Muncitorii simpli pe care i-am întâlnit în fabricile unde mi-am făcut practica în timpul liceului erau autodidacţi. Eram o naţiune de autodidacţi, inclusiv eu. Majoritatea celor din generaţia mea, spre deosebire copiii nomenclaturii, nu aveam acces la cărţi şi la autori occidentali.

Învăţăm despre electronica într-o fabrica şi am întâlnit un muncitor pasionat de antropologie şi de filosofie. Dimineaţa ne arata cum să manevram utilajele în fabrica de electromotoare. După amiaza, vorbea despre Hegel şi Kant. Era neamţ. Uneori, pentru a ne citi anumite pasaje, ne invita acasă, în apartamentul lui, unde avea o bibliotecă valoroasa.

Exemplul sau m-a stimulat să îmi petrec anul de după absolvirea liceului, în 1986, studiind pentru admiterea la Drept.

Cu noroc, am trecut examenul şi am fost acceptat la Facultatea de Drept a Universităţii Bucureşti, unde am început cursurile în toamna lui 1987.

CAPITOLUL 3

FACULTATEA DE DREPT ŞI DECEMBRIE 1989

Deşi îmi doream foarte mult să fiu acolo, nu îmi plăcea să fiu student la Drept, în comparaţie cu atmosfera semiliberală din Timişoara, Bucureştiul era sufocant şi restrictiv. Am lipsit de la multe din cursurile obligatorii la început deoarece mergeam la teatru, apropiindu-mă de unii din prietenii Maestrului Belu, inclusiv de Florian Pittis.

Locuiam într-un cămin insipid din Grozăveşti,

astfel încât îmi petreceam cea mai mare parte a timpului afară. Am promovat.

Eram atras de dreptul civil şi de dreptul constituţional, de dreptul care ţintea spre organismele politice mai degrabă decât de dreptul penal sau de aspectele de investigaţie ale legii. Un profesor de mare talent era Lucian Mihai, care preda contracte civile. Acum este un avocat important, făcând istorie la Curtea Constituţională.

De altfel, perioada 1987 – 1989 a fost una de dezamăgire – atât cu privire la viaţa mea cât şi la cea a naţiunii.

Când Mihail Gorbaciov a vizitat Roania în mai 1987, prietenii mei şi cu mine am interpretat vizita ca pe un semn de speranţă. Credeam că Gorbaciov îl va înlocui pe Ceauşescu cu Iliescu. Ştiam despre Ion Iliescu deoarece Mircea Belu îl cunoştea. Iliescu fusese prim-secretar al Partidului Comunist în Timişoara de ani de zile. Era apropiat de oamenii de teatru, de artişti şi de cântăreţi. Era apreciat deoarece îi ajuta. Îmi amintesc, de exemplu, cum Mircea Belu a obţinut tratament medical în Bucureşti, ani de zile mai târziu, ca rezultat al ajutorului dat de Ion Iliescu.

Dar speranţa s-a irosit. Nu a venit nicio schimbare. Dimpotrivă viaţa publica era o rutina obositoare de ipocrizie şi epuizare, Apoi… decembrie 1989.

17 Decembrie. Se apropia vacanţa de Crăciun când am auzit despre lucrurile care se petreceau în Timişoara. Eram câţiva studenţi din Timişoara şi l-am rugat pe decanul facultăţii să ne permită să

mergem acasă pentru o scurtă perioadă. Am sosit pe data de 18 – 19. În acel moment violenţele stradale se terminaseră. Ele au fost urmate de demonstraţii ample, la care m-am alăturat. Am prins partea frumoasă: tatăl meu participase la partea dură.

Tata era convins că era o revoluţie adevărată şi nu o lovitură de stat sau o provocare. Bisericile jucau un rol important, un rol pozitiv. Oamenii vorbeau foarte frumos despre Mitropolitul Nicolae al Banatului, care permisese accesul oamenilor în Biserici şi îi încurajase. El s-a alăturat spiritului revoluţiei.

Evenimentele din decembrie 1989 au avut un impact major asupra activităţii mele civile, nu asupra studiilor mele. Prietenii m-au chemat rapid la Bucureşti – prieteni ca Lucia Preda. A fost înfiinţată Liga Studenţilor, într-un spirit creativ şi pozitiv, dar maşinaţiunile clasce politice erau greu de urmărit. L-am văzut pe Dumitru Mazilu pe un tanc pe data de 8 ianuarie şi nu ştiam ce să cred, pe bună dreptate.

Marian Munteanu a fost încă de la început preşedintele Ligii Studenţilor. Credeam iniţial în noua conducere, Iliescu – Roman, dar pe 28 şi 29 ianuarie, la o demonstraţie amplă organizată de Partidul Naţional-Ţărănesc, Partidul naţional Liberal şi Partidul Social Democrat, am înţeles că Ion Iliescu şi Roman nu erau eliberatori în adevăratul sens al cuvântului, deoarece căutau să preia puterea absolută – cu un guvern din eşalonul secund al Partidului Comunist.

Curând, cursurile de drept au fost reluate.

Cam douăzeci la sută dintre studenţi aveau o atitudine anticomunistă, civică. Majoritatea studenţilor, totuşi, mergeau la ore şi nu erau activişti în niciun sens civic. Erau proFSN sau pur şi simplu indiferenţi.

Eram şef al Departamentului Civic al Ligii Studenţilor, ceea ce însemna că asiguram logistica pentru demonstraţii şi mitinguri, asigurându-mă că nu se produceau scandaluri sau incidente iresponsabile. Colaboram foarte mult cu poliţia; am ajuns să folosesc tipul de echipament care îmi plăcea… de exemplu staţii de emisie – recepţie.

Am avut experienţe plăcute în acele momente; îmi amintesc că în 1990 un grup de studenţi din Coreea de Sud ne-a vizitat pentru a ne ajuta să organizăm o federaţie naţională, să atragem studenţii din toată ţara. Dar în acele zile exista o notă de suspiciune care plana asupra oricărui aspect. Ştiam că puterea centrală nu avea încredere în organizaţiile civice independente.

Cu siguranţă, evenimentul cel mai dramatic în ceea ce mă priveşte s-a produs în septembrie 1991. Marian Munteanu a negociat o întâlnire între Miron Cozma, conducătorul minerilor din Valea Jiului care demonstrau în Piaţa Victoriei, şi Niculae Spiroiu, ministrul apărării la acea dată. Scopul era de a-i determina pe mineri să oprească atacurile împotriva sediului Guvernului.

Am participat la pregătirea acelei întâlniri şi am fost parte a unui grup de legătură cu partidele de opoziţie. Ne-am întâlnit cu Ion Raţiu, Corneliu Coposu, Radu Câmpeanu, Ion Diaconescu, Ion Varlam şi cu Casa Regală, cel puţin pentru a

informa pe toată lumea cu privire la situaţia guvernului.

Fără îndoială, Liga Studenţilor a jucat un rol pozitiv în calmarea situaţiei, moderând violenţa. Marian Munteanu era deja un simbol şi şi-a folosit personalitatea pentru a influenţa negocierile în bine. Strategia Ligii era de a vorbi cu toate partidele, de a aranja plecarea minerilor şi de a permite supravieţuirea unei vieţi politice normale. Obiectivul nostru era de a demonstra că exista o forţă civică responsabilă, anticomunistă, opusă violenţei. Bineînţeles, evenimentele au condus la plecarea Primului Ministru Roman, dar nimeni nu a fost afectat de acest lucru.

Am absolvit Facultatea de Drept în 1991, dar am urmat încă un an de pregătire în Cariera Juduciara, un program post-universitar al Facultăţii de Drept cu un total de aproximativ 30 de student.

M-am înscris în partidul Naţional Ţărănesc, PNŢCD, şi am rămas în partid pana am devenit procuror.

După alegerile din 1992, era clar ca fesenistii urmau să fie la putere în următorii patru ani. Astfel, ajuns procurer, m-am hotărât să mă întorc la Timişoara, să mă întorc acasă.

CAPITOLUL 4 PROCUROR

Pe tot teritoriul României, sistemul judiciar trecea printr-o uriaşă transformare. Printre reforme s-a numărat şi crearea, după modelul american, a unor echipe mixte între anchetatorii din poliţie şi procurori. În perioada comunistă, multe anchete penale ţineau de procuroratura

militară: procurorii executau procedurile tribunalelor fără a fi implicaţi în dezvoltarea probelor sau în căutarea de urme, care stau la baza unui caz.

Astfel, în perioada de după 1990, rolul procurorului a crescut în România.

Am început munca în instanţă în 1992. Nu îmi plăcea să pledez la tribunal; de la început, preferam acţiunea premergătoare sălii de judecată.

În 1998, m-am transferat la Parchetul General deoarece era o lipsă de personal la Biroul Procurorului General. Deşi o mare parte a muncii implică la început redactarea de memorii pentru promovarea recursurilor în anulare, analizarea cazurilor importante şi evaluarea deciziilor tribunalelor inferioare, după un an mă orientam deja spre un subiect mult mai complex: crima organizată

M-am alăturat structurii de combatere a crimei organizate, o structură juridică independentă coordonată de Biroul Procurorului General.

Organele de punere în aplicare a legii trebuiau să ţină pasul cu infractorii, dar, ca rezultat al dăruirii profesionale – şi al ajutorului necondiţionat din afară – ne-am îmbunătăţit capacitatea de a răspunde crimei organizate, în special la începutul noului mileniu.

Am întâlnit foarte mulţi poliţişti romani buni. Mulţi dintre ei au primit instruire de specialitate în Germania sau Italia sau la Academia FBI pentru Europa Centrală şi de Est de la Budapesta, sau la

Quantico (Virginia). Am profitat din plin de acest ajutor, în special cu privire la noile infracţiuni globale care ne testau resursele.

Nu voi uita niciodată cazul unei colege de la structura din Timişoara. O mamă a doi copii, plină de energie şi atractivă. Era divorţată, astfel încât copiii nu o aveau decât pe ea. Dar era dispusă să îşi asume riscuri semnificative pentru a prinde infractori periculoşi.

Lucram la un caz de trafic de persoane. Aveam probe solide împotriva traficantului, pe nume Victor Bulz, dar nu erau decisive. Pentru a-l identifica fără dubii, femeia poliţist s-a infiltrat în cadrul acestei operaţiuni. Jucând rolul unui posibil angajator care avea nevoie de fete la un hotel de lux din Elveţia, a reuşit să se întâlnească cu persoana în cauză într-un bar pentru a negocia cu acesta preţurile şi condiţiile de plată pentru sclavele sale. Informaţiile pe care le-a obţinut au fost hotărâtoare pentru rezolvarea cazului.

Oameni cu studii superioare se alătură acum Poliţiei. Oameni care doresc să schimbe lucrurile în bine. Oameni pasionaţi – deoarece nu poţi face acest tip de muncă decât dacă eşti pasionat – iată ce îmi amintesc despre colegii mei de la Serviciul de Combatere a Crimei Organizate şi de la unităţile asociate.

Un tip de infracţiune nou pentru România era infracţiunea informatică. Una dintre primele victime apărute în 2000 a fost un grup din New York care a căzut victimă unui hacker cu domiciliul în România. Acesta a fost primul caz şi ne-a oferit ocazia primei arestări din România, în

acel domeniu.

Hackerul a reuşit să intre în sistemul computerizat al companiei Zwirll, obţinând numerele cardurilor de credit ale clienţilor. Apoi a încercat să şantajeze compania, spunându-le că va face public faptul ca Zwirll avea un sistem vulnerabil, dacă nu i se plăteau 5.000 de dolari.

Zwirll a contactat FBI, care a luat urma persoanei pe teritoriul ţării noastre. În colaborare cu FBI, am reuşit să identificăm infractorul ca fiind un student în vârstă de 20 ani. L-am arestat în incinta băncii în timp ce primea 500 dolari – prima tranşă a recompensei aşteptate de 5.000 dolari.

Am instrumentat cazul de la început la sfârşit, pregătind dosarul cu FBI în Bucureşti şi în Viena. Studentul a primit o pedeapsă cu suspendare de trei ani, deoarece nu aveam o lege informatică dură înainte de 2003 – în prezent poţi petrece 15 ani în închisoare pentru infracţiuni informatice.

Studentul hacker a fost un operator solitar, un antreprenor în domeniul infracţional – şi unul modest, luând în considerare suma cerută. Alţi hackeri din România au fost mult mai îndrăzneţi – între 2000 şi 2003, milioane de dolari au fost extrase fraudulos de români, în general de tineri înjur de 20 ani, care acţionau din „internet cafe”-uri.

Pe lângă extorcarea de bani de la companii sau chiar de la organisme guvernamentale (doi români au penetrat cu succes sistemul informatic al South Pole Research Center şi au ameninţat să dezvăluie date privind condiţiile climatice, dacă nu

erau plătiţi – dar i-am arestat), înşelătoria cea mai populară era fraudarea consumatorilor on-line care credeau că achiziţionează bunuri de la magazine autorizate sau de pe site-uri de licitaţii (inclusiv e-Bay) dar în realitate făceau cumpărături cu cardul de credit sau transferau bani către persoane care dispăreau rapid, după ce îi încasau.

Deşi nu aveam computere suficient de performante sau programe sofisticate pentru a-i prinde cu uşurinţă pe aceşti hoţi, am muncit din greu pentru a contracara acest tip nou de infracţiuni, mai ales pentru că el făcea ca România să dobândească o reputaţie teribilă. De fapt, studenţii noştri la informatică, tinerii noştri specialişti în Tehnologia informaţiei, se dovedeau a fi cei mai capabili din lume, în ceea ce priveşte *know* how-ul şi îndrăzneala, dar dacă nu reuşeam să stăvilim aceasta excelenta pervertita, hackerii urmau să distrugă şansele noastre de a obţine respectful internaţional, în drum spre NATO şi Uniunea Europeană!

Aproximativ 100 de infractori informatici semnificativi au fost înregistraţi între 2011 – 2003, de obicei implicând operaţiuni în colaborare cu poliţişti şi anchetatori din străinătate, sau cu ajutorul firmelor de computer autorizate din România care doreau, şi ele, să oprească operaţiunile infracţionale. Specialiştii de la Scotland Yard şi Interpol şi-au dat seama că sistemul judiciar din România era dornic să-şi dezvolte capacitatea de a rezolva singur problemele.

În ceea ce mă priveşte, am primit un Certificat de Apreciere de la Departamentul de Justiţie al Statelor Unite pentru anchetarea şi instrumentarea cazurilor informatice.

La început, hackerii erau oportunişti: de obicei erau şomeri şi nu făceau parte, în general, din reţele internaţionale. Dar la începutul anilor ’2.000, tendinţele crimei organizate deveneau din ce în ce mai complexe. Exista o diversificare a actorilor: oameni cu studii şi oameni de afaceri erau implicaţi în astfel de jocuri dubioase.

Tehnologia ne-a confruntat eu multe provocări, infractorii aveau adesea ultimele dotări în ceea ce priveşte sistemele de comunicaţii prin satelit, sisteme codate, celulare, foloseau sisteme închise, greu de penetrat pentru noi. Aveau tehnici mai sofisticate atât pentru a comite infracţiunile cât şi pentru a comunica între ei. Ia rândul nostru, eram siliţi să ne folosim inteligenta şi creativ pentru a le putea dejuca planurile.

CAPITOLUL 5 NOUL DIICOT

Având această experienţă de instrumentare a dosarelor împotriva traficanţilor de droguri, hoţilor cibernetici, contrabandiştilor, traficanţilor de carne vie – negustorii de sclavi ai zilelor noastre – şi altor infractori la graniţa României (acolo unde se adună în mod inevitabil infractorii internaţionali), am fost chemat la Bucureşti de către Procurorul General Ilie Botoş, pe care am ajuns să îl cunosc întrucât coordona DNA.

Procurorul General Ilie Botoş lucra la crearea unei noi structuri pentru aplicarea legii, Directoratul pentru Investigarea Crimei

Organizate şi Terorismului
(DIICOT), în cadrul Ministerului Public.

DIICOT, dedicat combaterii şi investigării crimei organizate şi terorismului, a fost creat în baza Legii 508/2004 pentru a implementa investigarea unor infracţiuni grave, aşa cum sunt ele definite prin Legea 39/2003 privind combaterea crimei organzate. Instituţia este organizată la nivel centra şi la nivel teritorial, incluzând 230 de procurori şi 40 de specialişti. În cadrul biroului central exista cinci servicii speciale dedicate crimei organizate, traficului de droguri, infracţiunilor economice şi financiare, infracţiunilor cibernetice şi terorismului. Traficul cu finite umane intră în competenţa serviciului pentru crima organizată; spălarea de bani este un domeniu predominant în cadrul infracţiunilor financiare. De asemenea, DIICOT cuprinde 15 servicii teritoriale şi 41 de birouri teritoriale.

DIICOT a fost creat în scopul distrugerii grupurilor de crimă organizată naţionale şi transfrontaliere care comit infracţiuni grave. În mod clar, mandatul instituţiei presupunea coordonarea dintre noul grup şi alte structuri româneşti dedicate securităţii naţionale, cum ar fi Serviciul nostru de informaţii interne, Serviciul Român de Informaţii (SRI), Serviciul de Informaţi Externe (SIE) şi Direcţia Generală pentru Informaţii şi Protecţie Internă (DGIPI), o agenţie de informaţii privind infracţionalitatea din cadrul Ministerului de Interne.

S-a autorizat utilizarea de tehnici speciale de investigaţie, punându-ni-se la dispoziţie o gamă

vasta de opţiuni, incluzând: ascultarea şi înregistrarea convorbirilor tedefonice: înregistrarea audio-video pentru supraveghere operaţional; identificarea şi localizarea dispozitivelor de tip GPS; utilizarea agenţilor sub acoperire, colabortorilor şi informatorilor; achiziţionarea autorizata de narcotice; furnizările controlate; accesul la căutările pe calculator; supravegherea conturilor bancare.

Am sosit în septembrie 2004, plin de nerăbdare şi emoţie. Aceasta era exact tipul de provocare care mă stimula: o muncă noua, intensa, care includea cazuri complexe, instrumente de investigaţie avansate şi proceduri juridice standard, toate pentru a-i trimite la închisoare pe marii infractori.

Primul meu caz a fost legal de scandalul Ţigareta 2, unul dintre cele mai mari cazuri de contrabanda din anii 1990. Aşa cum ne amintim cei mai mulţi dintre noi, Ţigareta 2 a avut drept obiect importul ilegal de ţigări în România, prin aeroportul Otopeni. Mass-media a lansat povestea în aprilie 1998, concentrându-se asupra implicării Serviciului de Paza şi Protecţie (SPP) în manipularea ţigărilor, precum şi a unor ofiţeri ai armatei, care încinseseră ochii la toate acestea. Amploarea acestei contrabande cu ţigări era semnificativa; în 1997 şi la începutul anului 1998, avuseseră loc peste douăzeci de zboruri şi se aduseseră cam 3.000 de cartuşe de ţigări la fiecare zbor. Operaţiunea le adusese infractorilor milioane de dolari.

Contrabanda cu ţigări a fost una dintre cele

mai profitabile şi mai des întâlnite activităţi ilegale din Europa de Sud-Est, în anii 1990. În contextul unor impozite şi tarife mari pe importurile de produse precum ţigările, alcoolul şi cafeaua, este foarte profitabila eludarea legii şi a acestor taxe, ceea ce îţi creşte în mod automat profitul, odată ce ele ajung pe piaţă. De asemenea, aceste produse sunt consumate şi dovezile dispar, astfel că sunt dificil de identificat în cazul în care contrabandiştii sunt prinşi.

Deşi câteva personae au fost trimise la închisoare ca urmare a investigaţiei *Ţigareta 2* povestea nu s-a sfârşit în niciun caz aici.

Ţigareta 2: Cura A Fost Mascat Traficul De Arme

Scandalul contrabandei cu ţigări a avut două părţi: unele livrări de ţigări au fost utilizate ca barter pentru a plăti armament, iar componenta operaţiunii Ţigareta 2 care implica traficul de armament nu a fost atinsa.

Au existat două grupări, una specializata în ţigări şi cealaltă în armament. Ţigările erau utilizate ca garanţii pentru arme. Ceea ce trebuie să înţelegeţi este ca România se afla într-un proces de eliminare parţială a stocurilor de armament pentru a respecta cerinţele NATO. De asemenea, întrucât în perioada comunistă România vindea cea mai mare parte a producţiei sale de arme unor tari şi clienţi care acum făceau obiectul unor interdicţii din partea forurilor internaţionale, după 1990 ne-am trezit în situaţia de a ne pierde majoritatea partenerilor tradiţionali în comerţul cu armament; astfel ca rămăsesem cu

stocuri imense în depozite.

Vânzarea armelor de care nu mai aveam nevoie era legala. Vânzătorii se transforma în traficanţi atunci când obţin certificate false privind utilizatorul final şi pretind ca un transport va ajunge în Togo când, de fapt el este destinat rebelilor din Angola – aşa cum s-a întâmplat în cazul unora dintre vânzările de armament ale României.

Acordurile internaţionale cer ca transporturile de armament să fie certificate, iar utilizatorii finali să fie identificaţi, pentru a împiedica obţinerea de arme de către terorişti sau de către organizaţiile paramilitare. O parte din importurile de ţigări din cadrul Ţigareta 2 au fost schimbate pe arme – produse în România, Republica Moldova şi Transnistria – care urmau să ajungă la organizaţii teroriste din Orientul Mijlociu sau la rebelii Unita din Angola.

Persoana care se ocupa de aspectul armelor din cadrul operaţiunii *Ţigareta 2* era Simon Naor, un binecunoscut vânzător de armament, născut în România şi având cetăţenie israeliana. El este şi autorul privind falsul utilizator final din Togo. Naor a fost arestat în România în 1999 şi a fost condamnat la câţiva ani de închisoare. Dar, după ce a obţinut eliberarea pe cauţiune, a fugit în Israel, unde a reluat traficul de armament.

Profiturile erau impresionante – un pistol cumpărat în România cu 80 de dolari era vândut la un preţ cel puţin dublu în Africa. În unele rapoarte se afirma ca făcea de până la 50 de ori mai mulţi bani decât suma plătită producătorilor romani.

Întrucât afacerile cu arme legate de *Ţigareta 2* aveau, chiar în acele momente, implicaţii pentru securitatea naţională, am fost însărcinat cu cercetarea acestui aspect al scandalului. Pe măsură ce avansam cu cercetările, am aflat lucruri interesante despre persoanele implicate în reţelele de contrabanda – informaţii care mai târziu s-au dovedit a fi utile pentru alte dosare.

De exemplu, am aflat că exista o puternică implicare a comunităţii arabe din România în activităţi de contrabandă, mai ales cu ţigări, alcool şi cafea. Oamenii de afaceri arabi investeau sume foarte mari pentru a achiziţiona marfa din străinătate, pentru transportul şi introducerea ei în România. De asemenea, ei şi-au dezvoltat numeroase contacte în interior, în cadrul poliţiei de frontiera şi al organelor vamale – contacte esenţiale pentru succesul oricărei operaţiuni de contrabanda.

Deşi mai mulţi romani încercau să se implice în afacere, arabii nu puteau fi înlăturaţi cu uşurinţă pentru ca făceau astfel de afaceri de mult timp şi aveau reţele foarte eficiente, inclusiv o reţea de distribuţie deosebit de performanta. La sfârşitul anilor 1990, o parte din dezvăluiri au venit din partea noilor contrabandişti, care încercau să se cupleze la reţelele tradiţionale, cu scopul de a găsi cai noi de intrare în ţara – iar unii dintre ei au fost prinşi.

Kurzi Contra Cash (Pentru Arme)

Cazurile de tratic de armament sunt de obicei complexe. Din experienţa mea, unele dintre cazurile de trafic de fiinţe umane şi contrabanda

au fost mai simple, iar rezolvarea lor mi-a adus multe satisfacţii.

Unul dintre cazurile pe care le-am avut în 2004 implica o reţea de infractori turci care introduceau în România muncitori migranţi, cu destinaţia finală Europa Occidentala. Am aflat despre aceasta reţea pentru că era supravegheata de către serviciile de informaţii olandeze şi ungare. Poliţia romană a fost contactata şi rugată să deschidă o investigaţie în acest sens.

Ceea ce a făcut din cazul *Orhan* unul periculos, ceea ce l-a făcut să aibă implicaţii internaţionale grave a fost informaţia ca banii obţinuţi prin taxarea fiecărui muncitor migrant (2000 sau 3.000 de euro de persoana) erau folosiţi de traficanţi pentru a finanţa grupuri separatiste kurde din Turcia.

Am introdus doi informatori în reţeaua numita *Orhan* de olandezi şi maghiari. Ne-am dat seama ce fel de locuinţe utilizau pentru a-i caza în jurul Bucureştiului pe muncitorii care tranzitau tara, majoritatea bărbate, majoritatea kurzi. Am strâns suficiente probe pentru a recomanda arestări în cazul traficului cu migranţi ilegali.

Atunci când se ia decizia de a face o arestare, primul pas este percheziţionarea locaţiilor relevante, pentru a colecta orice materiale scrise, orice l-ar putea incrimina pe acuzat. Apoi, acuzatul este adus la sediul DIICOT, la biroul Procurorului General.

De regulă, acuzatul nu este încătuşat, iar interogatoriul are loc în biroul procurorului; exista un mandat de reţinere a suspectului pentru 24 de

ore. Apoi, el sau ea este dus (a) în faţa Curţii. Curtea decide dacă se va emite un mandat de arestare pentru 29 de zile, care să permită o investigaţie mai amănunţită.

În cazul *Orhan* am arestat trei suspecţi. Nu erau oameni bogaţi; una dintre ei era o femeie, în vârstă de 23 sau 24 de ani. Avea un copil mic. Timpul pe care l-am avut la dispoziţie pentru a-i interoga a fost scurt. Trebuia să găsim un loc de cazare pentru muncitori, precum şi pentru translator, dactilografi şi experţi din cadrul poliţiei, pentru a ne ocupa de diversele aspecte ale dosarului şi ale infracţiunii.

Cazul a fost finalizat. Cei trei au fost condamnaţi; până la urmă, întrucât cooperase cu noi, a stat în închisoare numai două sau trei săptămâni. Ea a beneficiat de pe urma disponibilităţii noastre de negociere. Exista obiceiul de a negocia cu cel acuzat sau cu persoanele din jurul acestuia, pentru obţinerea unei sentinţe mai uşoare, cu scopul de a-i face să ne ajute în cazul celorlalţi acuzaţi. În acest caz, am negociat cu femeia pentru a ne construi dovezile împotriva bărbaţilor.

CAPITOLUL 3
VESTEA CEA MARE;
ESTE ALES CAMPIONUL ANTICORUPŢIE

La sfârşitul anului 2004, ştirile cu adevărat importante de la DIICOT nu aveau nicio legătură cu un anumit caz sau cu reuşita în obţinerea unei condamnări: marea ştire era victoria lui Traian Băsescu în cursa pentru Preşedinţie. Alegerea lui în decembrie 2004 a fost întâmpinată cu un imens

entuziasm.

Ţinând seama de promisiunile făcute de Traian Băsescu în timpul campaniei prezidenţiale, de predominanta temei anticorupţiei în campania prezidenţială, de jurământul lui de a garanta independenta puterii judecătoreşti din România – ţinând seama de toate acestea – colegii mei de la DIICOT şi de la DNA şi eu, bineînţeles, am simţit ca intram într-o nouă era.

Ne-am imaginat o eră în care investigaţiile şi urmăririle vor putea fi derulate fără amestecul instituţiilor politice. Am visat ca ni se va permite să lucrăm mai eficient, mai rapid, fără discriminare, mai ales fără a fi afectaţi de legăturile sau afilierile politice pe care le-ar fi putut dezvolta elementele infracţionale, spre a-şi comite fărădelegile.

Din nefericire, a fost doar un vis!

Omar Hayssam Intra în Viaţa Mea

Un alt caz pe care l-am primit în primele mele luni la DIICOT a fost numit „cazul VOLVO”. Era un dosar economic în care era implicat un om de afaceri siriano-roman, Omar Hayssam, care înşelase mai mulţi dealeri autorizaţi ai autovehiculelor marca Volvo. Pierderile provocate statului roman ca urmare a acestei activităţi infracţionale au fost de aproximativ 2 milioane de euro. Atunci când pagubele financiare cauzate statului roman în urma unei infracţiuni economice depăşesc un milion de cum, cazul este transfera în mod automat către DIICOT.

Imediat ce am început să investigam cazul şi, mai ales, persoana din spatele VOLVO, Omar

Hayssam, a fost limpede ca acesta era implicat într-o reţea complicata de afaceri – leasing de automobile, producţie şi îmbuteliere a apei minerale, pentru a aminti doar câteva dintre ele.

Dar atunci când am demarat acest caz, nu ştiam că îmi va ocupa o parte atât de mare din viaţă.

La 28 martie 2005, la ora 19: 52, Dan Dumitru, redactor la Prima TV, a primit un telefon de la Marie Jeanne Ion, 32 de ani, reporter la aceeaşi televiziune, care lucra la o scrie de material, în Irak. Acesta a auzit voci în limba arabă, zgomotul făcut de un vehicul în mers, şi pe Marie Jeanne care tipa în limba engleză: „nu ne omorâţi, venim dintr-o ţară săraca, din România, nu avem bani pentru răscumpărare”. În limba romană Marie Jeanne Ion a spus „ne răpesc”.

Şapte minute mai târziu, la ora 19: 59, ea i-a trimis un SMS logodnicului ei, Marius Pivaru: „ne-au răpit nu e gluma suna Omar 1111”.

Odată cu acest avertisment, pentru Marie Jeanne Ion, 32 de ani, împreună cu cameramanu de la Prima TV Sorin Miscoci, 30 de ani, reporterul de la România Liberă, Ovidiu Ohanesian, 37 de ani, şi ghidul lor, Munaf Mohamad, cetăţean american căsătorit şi locuind în România, a început un chin de 55 de zile în captivitate.

Imediat a ieşit la suprafaţă ca „Omar” la care se referea Marie Jeanne era Omar Hayssam, care organizase şi finanţase călătoria jurnaliştilor în Irak – acelaşi Omar Hayssam pe care îl cercetam pentru infracţiuni economice împotriva statului.

Ghidul care îi însoţea pe jurnalişti, Munaf Mohamed era un partener de afaceri al lui Omar, pe care acesta îl trimisese spre a face aranjamentele logistice pentru jurnalişti, inclusiv un interviu cu Primul Ministru interimar Alawi. S-a întâmplat ca Munaf avea cetăţenie Americană, deşi se născuse în Irak şi trăia în România de mulţi ani.

În câteva zile, Omar Hayssam a apărut drept suspectul principal, bănuit de a fi fost organizatorul răpirii.

Întrucât mă ocupam deja de cazul Volvo, conducerea DIICOT m-a desemnat pentru a prelua investigaţia penala a cazului ostatecilor.

În timpul acestei investigaţii, pentru a fi eficient şi imparţial, am hotărât să nu urmăresc relatările din mass-media sau discuţiile publice cu privire la caz. Din acelaşi motiv, pentru a-mi proteja imparţialitatea, procurorul general şi conducerea DIICOT au stabilit că nu voi avea acces la negocierile care aveau loc pe durata crizei ostatecilor.

Teorii Privind Luarea De Ostateci

Circumstanţele în care a avut loc aceasta investigaţie au fost neobişnuite. Lucram contra cronometru – din punctul nostru de vedere, vieţile jurnaliştilor erau în pericol. În acel moment, în Irak, peste 200 de străini fuseseră răpiţi iar 30 fuseseră ucişi cu brutalitate, de la căderea lui Saddam Hussein. Aşadar, în prima etapa, dimensiunea cea mai importantă a investigaţiei noastre era eliberarea ostatecilor.

Am obţinut extraordinar de multe informaţii

din partea comunităţii arabe din România. Unele dintre acestea erau corecte şi utile, dar altele erau intoxicări şi exagerări. Cea mai mare dificultate în efectuarea investigaţiei era faptul ca Omar Hayssam a refuzat să coopereze. Dacă ar fi cooperat, am fi eliminat rapid câteva piste false.

În primele zise ale investigaţiei au circulat câteva ipoteze privind motivele răpitorilor. Una dintre acestea implica câteva figuri politice din cadrul serviciilor secrete.

De asemenea, exista teoria potrivit căreia jurnaliştii romani plecaseră în Irak având o misiune trasata de membrii unui influent grup de afaceri cunoscut sub numele de „Business Club”. Misiunea lor era aceea de a identifica unele obiectiv construite de România în Irak înainte de 1990 care ar necesita reconstrucţie după război. Potrivit acestui scenariu, jurnaliştii ar fi trebuit, de asemenea, să identifice personalităţile care urmau să ia decizii, cu scopul de a obţine aceste contracte avantajoase de reconstrucţie.

Business Club a fost creat în 2003 de Vasile Ion, tatăl lui Marie Jeanne, un lider PSD 4 care ar fi obţinut sprijin pentru activităţi de construcţie din partea unor generali pensie). Potrivit altei ipoteze, erau implicaţi indivizi din comunitatea serviciilor secrete siriene, care aveau relaţii de afaceri cu Omar Hayssam şi care erau influenţi atât în Irak, cât şi în Siria. Aceasta analiza ar fi dus la concluzia că Omar era agentul serviciilor de informaţii siriene.

În sprijinul ideii ca aceasta răpire făcea parte dintr-o operaţiune complexa legată de interese de

afaceri, servicii secrete siriene şi chiar vânzări de arme, am identificat o fabrica din Iaşi, Terom, care trebuia să fie cumpărată de unul dintre asociaţii romano-sirieni ai lui Omar, cu bani din partea serviciilor secrete siriene. Fabrica urma sa servească spălării banilor făcuţi de Omar şi de prietenii lui. Deşi aceasta informaţie nu explica răpirea în sine, ea plasa criza ostatecilor într-o reţea vasta de relaţii obscure întreţinute de Omar Hayssam.

O ultimă teorie pe care am analizat-o îl plasa pe Omar drept victima a serviciilor secrete siriene, ca urmare a presupusei lui colaborări cu Central Intelligence Agency; (CIA) americană şi cu serviciile secrete israciene, Mossad. Înainte de răpirea jurnaliştilor romani, existau zvonuri potrivit cărora Omar contactase aceste două puternice agenţii de spionaj, pretinzând ca le putea ajuta oferindu-le informaţii semnificative care ar fi legitimat intervenţia SUA împotriva Siriei – în sensul ca putea să contribuie la localizarea unor arme chimice depozitate de Saddam Hussein în Siria. Se presupunea ca aceste arme se aflau într-un perimetru localizat între Iordania, Siria şi Irak.

DIICOT a fost capabil să elimine destul de rapid explicaţia geopolitica oferita de vorbitorii omniprezenţi de la televiziuni: şi anume, ca răpirea ar fi fost întreprinsă ca represalii fata de prezenta celor 860 de militari romani staţionaţi în Irak. Sau ca răpirea ar avea vreo legătură cu vizita surpriza făcută de Preşedintele Băsescu în Irak, chiar în ziua în care jurnaliştii erau înghesuiţi în

spatele unei maşini.

Investigaţia cu privire la Omar Hayssam s-a desfăşurat pe patru direcţii principale: răpirea în sine; activitatea lui economică, posibil ilegala, inclusiv evaziunea fiscala; spălarea de bani; şi comerţul cu armament. Era un om ocupat. Şi mi-a transformat echipa de investigaţie de la DIICOT într-o maşină de investigaţie, 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

CAPITOLUL 3
RĂPIREA

Întrucât telefonul lui Omar se afla sub supraveghere pentru cazurile economice, interceptările spun povestea acţiunilor lui Omar din zilele critice imediat următoare răpirii celor patru romani.

Redacţia Prima TV, precum şi Marius Pirvaru, logodnicul, l-au contactat luni seara pe Vasile Ion, tatăl lui Marie Jeanne, pentru a-l informa despre răpire. Vasile Ion, care îl cunoştea deja personal pe Omar Hayssam, l-a sunat imediat pe sirian la 20: 52. Omar a spus că va zbura în persoana în Irak pentru a-i recupera pe jurnalişti: „Mă duc târâş acolo. Staţi liniştit”.

În ziua următoare, la 9: 14, Omar a primit un telefon de la un răpitor, care la întrebat dacă îl cunoştea pe Munaf. Atunci când Omar a răspuns afirmativ, vocea a făcut următoarea cerere de răscumpărare: „Propunerea fratelui meu este de 4 milioane de dolari. Peste o oră te sun. Cu Alah! Două ore mai târziu, Omar a primit un alt telefon din Irak cu avertismentul: „Dacă vor intra forţele irakiene sau americane în 24 de ore, îi vom omori,

jur pe Coran. Ai înţeles?”. După care a urmat un ultimatum: „Dacă nu sunt pregătiţi banii în 24 de ore Omar, l-a sunat imediat pe Vasile Ion pentru a-l informa despre cererea de răscumpărare, asigurându-l pe tatăl tulburat ca putea să strângă 4 milioane de dolari: „Mă voi descurca prin firma din Siria”.

Apoi i-a telefonat lui Nicolae Săracu’, un consultant economic pentru unul dintre grupurile sale de companii, care lucrase în Departamentul pentru comerţ exterior din Ministerul Comerţului, pe relaţia cu ţările din Africa. I-a cerut lui Săracu’ să contacteze Ministerul de Externe pentru a-l informa pe ministru cu privire la mesajul primit de la răpitori. De asemenea, i-a cerut lui Săracu’ să meargă la Parchetul General spre a discuta cu procurorii despre ridicarea consemnului de a nu părăsi tara emis împotriva lui Omar – pentru cu acesta să poată zbura la Aman, apoi la Bagdad.

Următorul telefon al lui Omar a fost către editorul *României Libere*, Petre Mihai Băcanu. Insistând că avea doar 24 de ore pentru a ajunge la Bagdad şi ca în acea zi exista un avion care zbura din Bucureşti către Aman, Omar i-a cerut lui Băcanu să-l sune în numele lui pe Preşedintele Băsescu, pentru a obţine permisiunea de a pleca. Bacău a făcut acest lucru, 15 minute mai târziu. Preşedintele i-a spus lui Băcanu ca propunerea lui Omar era deja în curs de analizare.

Omar a început să vorbească cu reporterii. Curând, mass-media răspândea povestea potrivit căreia el era cheia rezolvării rapide a cazului.

Preşedintele şi *Celula De Criza*

Între timp, Omar s-a întâlnit cu Mohamad Yassin, vicepreşedintele Uniunii Arabilor din România. Ca şi Omar, Yassin se născuse în Siria, venise în România la studii şi se stabilise în ţara noastră. El este medic ginecolog, cu câteva cabinete în ţară. Yassin l-a contactat pe Vasile Blaga, ministrul de Interne, un apropiat al preşedintelui. Blaga a auzit acelaşi mesaj transmis de Săracu' şi Băcanu – ca răpitorii jurnaliştilor îl contactaseră pe Omar Hayssam, ca cereau 4 milioane de dolari americani în 24 de ore, ca Omar era nerăbdător să plece imediat în Irak pentru a îndeplini aceste cereri şi a contribui la eliberarea jurnaliştilor… dar că avea nevoie de o permisiune speciala pentru a părăsi tara.

Blaga a afirmat ca gestionarea crizei avea loc prin intermediul Preşedinţiei, unde se crease o *Celula de Criza*, astfel ca a transmis informaţia la Cotroceni. Prin intermediul lui Blaga, la Cotroceni s-a fixat o întâlnire la ora 16: 30 între Yassin, Omar şi un consilier al Preşedintelui, generalul Constantin Degeratu, specialist în probleme de securitate naţională.

La ora 14: 30, Generalul Degeratu a ascultat pledoaria lui Omar: acesta trebuia să plece personal la Bagdad pentru a rezolva problema răpirii, întrucât se născuse într-o regiune a Siriei în care dispunea de multe legături cu persoane provenind din triburi cu relevanta pentru rezolvarea acestor cazuri. A afirmat ca, de fapt, în 2004, negociase cu răpitorii eliberarea unui şofer de camion, folosindu-se de relaţiile pe care le avea cu tribul Cubeişi. Degeratu a ascultat şi a afirmat

că avea să-i contacteze dacă Palatul Cotroceni ar fi avut alte întrebări.

La ora 15: 00, Omar a aflat de la Săracu' faptul ca procurorii refuzaseră să ridice consemnul care-l împiedica să călătorească în afara României.

La ora 19: 00, Yassin a fost sunat pentru a i se comunica că se va întâlni cu Preşedintele la ora 20: 00. Omar nu a fost invitat, dar a insistat să îl însoţească pe Yassin la palat. Când au ajuns acolo, gărzile SPP nu i-au permis lui Omar intrarea pe domeniul Cotrocenilor.

Evoluţii

[La acel moment, opinia publică nu era informată despre faptul ca Preşedintele se întâlnise cu Omar. În 2008, Preşedintele a afirmat public că s-a întâlnit de două ori cu Omar Havssam.]

Ni s-a comunicat ca Mohamed Yassin i-a prezentat situaţia Preşedintelui Traian Băsescu, adăugând că ar fi fost dispus să călătorească la Bagdad ca reprezentant al unităţii arabo-romane. Preşedintele a fost de acord ca aceasta era

O idee bună, promiţând sprijinul autorităţilor romane pentru misiunea lui Yassin, dar a afirmat că nu avea puterea de a-l elibera pe Omar de consemnul la frontiera.

Omar a fost foarte dezamăgit de faptul ca Preşedintele Băsescu nu dorea să

1 accepte variant. Omar a plecat la aeroport cu Yassin. L-a asigurat pe Yassin că va colecta suma pentru răscumpărare şi i-a furnizat câteva contacte cu care să ia legătura odată ajuns la

Bagdad, printre ele numărându-se fratele lui Munaf, Yousef Al Amin. Yassin a zburat imediat la Aman.

La 31 martie, Omar era menţionat în presa drept persoana care organizase răpirea. Yassin i-a telefonat din Bagdad, la 13: 26 şi 15: 42, confirmându-i ca autorităţile romane şi cele irakiene erau nemulţumite din cauza dovezilor care indicau implicarea lui Omar. Dovezile proveneau din surse irakiene.

Ca urmare a acestor evoluţii, Omar a făcut două lucruri: a vorbit cu fratele lui Munaf, Yousef Al Amin, şi i-a spus să ia legătura cu răpitorii, cerându-le să-i elibereze pe jurnalişti în 24 de ore. De asemenea, Omar a hotărât să-şi trimită la Bagdad fratele, Omar Mahmoud, pentru a comunica în mod direct cu Yousef al Amin. Omar îşi dădea seama că pierdea controlul asupra situaţiei.

Omar Mahmoud a ajuns la Bagdad la 4 aprilie pe ruta Bucureşti-Istanbuldamasc-Aman. A contactat Ambasada României care l-a transportat la acelaşi hotel unde se afla Yassin. Cei doi s-au întâlnit, iar Yassin a observat ca Omar Mahmoud era extrem de agitat. Acesta din urma i-a spus lui Yassin ca, într-un fel sau altul, probabil ca fratele lui era implicat în răpire, dar dacă Yassin dorea detalii, trebuia să discute cu Yousef Al Amin, pe care-l considera cheia rezolvării crizei.

Al Amin a sosit la hotel pentru a discuta cu Omar Mahmoud. Cei trei indivizi s-au întâlnit, separat, l-au trimis pe Al Amin să obţină mai multe informaţii, apoi s-au întâlnit din nou, au discutat,

au chemat şi alte persoane – de la ora 10: 00 la ora 20: 00. La finalul acestei sesiuni prelungite, Yassin a concluzionat nu numai ca Omar Hayssam era implicat în răpire, ci şi ca Munaf şi fratele lui, Al Amin, erau, de asemenea, implicaţi.

În prezenta lui Omar Mahmoud, Mohamed Yassin a contactat prompt autorităţile irakiene şi le-a comunicat opinia lui. Poliţia irakiana a venit imediat la hotel – şi l-a arestat pe Omar Mahmoud, care a afirmat ca misiunea lui în Irak era pur şi simplu de a-l informa pe Yousef Al Amin ca „acţiunea a fost deconspirata şi trebuie terminata”.

În urma interogării fratelui lui Omar, alţi noua indivizi au fost arestaţi, inclusiv membri ai familiei lui Munaf fratele, Yousef Al Amin, şi cumnatul, Ibrahim al Giuburi fost ofiţer în armata lui Saddam – însuşi individul care condusese maşina răpitorilor în care se aflau jurnaliştii şi „ghidul” lor, la 28 martie.

Datele transmise autorităţilor romane de către securitatea irakiana, inclusiv informaţiile obţinute în timpul interogării celor implicaţi în răpire, indicau ca Omar Hayssam şi asociatul lui în afaceri, Munaf Mohamed, iniţiaseră răpirea.

După consultarea cu conducerea DIICOT şi cu Procurorul General, am hotărât să îl arestam pe Omar Hayssam şi să-l aducem în faţa unui judecător, cerând arestul preventiv pentru cazul Volvo. Încă se adunau informaţii cu privire la implicarea lui în răpire – de exemplu, am interceptat o conversaţie ciudata pe 4 aprilie, atunci când un ofiţer de informaţii sirian localizat

în Siria, „Basam”, i-a telefonat lui Omar şi au discutat despre calmarea anumitor parţi care erau în mod evident conştiente de răpire; „Basam” i-a pus întrebări cu privire la starea unui plan diferit nespecificat – dar cazul Volvo era practic încheiat şi gata să-l înfunde pe Omar. Acesta a fost arestat într-o acţiune preventiva la 5 aprilie 2005.

CAPITOLUL 3
INTRÂND ÎN LUMEA LUI OMAR HAYSSAM

Au urmat zile şi nopţi de interogatorii – şi negocieri – pentru a obţine informaţii esenţiale de la Omar Hayssam, în vederea eliberării jurnaliştilor romani. Omar părea a fi complet depăşit de situaţie, copleşit. Practic, pierduse controlul asupra unei operaţiuni pe care el însuşi o iniţiase.

Dar, totuşi, de ce iniţiase acest proiect hazardat? Pe măsură ce făceam legătura între elemente, devenea clar ca hotărârea lui de a realiza acest obiectiv bizar, răpirea inventata, avusese un singur scop.

Omar fusese cel care a sunat-o pe Marie Jeanne la 19 martie, întrebând-o dacă exista cineva de la Prima TV care dorea să călătorească în Irak cu partenerul sau de afaceri, Munaf Mohamed. Omar o cunoscuse pe Marie Jeanne în 2003, atunci când luaseră amândoi parte la o vizita oficiala a Preşedintelui Ion Iliescu în Algeria şi Tunisia – el făcea parte din delegaţia de afaceri, iar ea relata călătoria ca jurnalist. Apoi, în 2004, Marie Jeanne l-a intervievat pe Omar în biroul sau cu privire la rolul lui în eliberarea unui marinar în Yemen. (Cameramanul ei pentru acel interviu a

fost Sorin Miscoci.). În plus, Omar era prieten cu tatăl lui Marie Jeanne, senatorul Vasile Ion, pe care se gândise să îl atragă la Bagdad pentru a fi răpit, înainte de a se hotărî asupra ideii de a-i răpi pe jurnalişti.

Omar i-a explicat lui Marie Jeanne ca Munaf avea conexiuni excelente în Bagdad datorită identităţii sale duble, irakiano-americane. Omar i-a asigurat pe jurnalişti ca puteau aranja obţinerea vizelor pentru Siria sau Iordania, în funcţie de traseul lor. A sugerat chiar că se putea aranja un interviu cu Preşedintele sirian Bashar al Assad. Marie Jeanne a fost entuziasmata şi a înaintat ideea şefilor redacţiei, care au acceptat-o.

În acelaşi timp, Omar i-a telefonat unui prieten de la *România Liberă*, Ioan Bocioaca, pe care îl cunoştea de opt ani. Omar a insistat ca Bocioaca să găsească un reporter pe care să îl trimită în călătoria în Irak întrucât puteau fi aranjate interviuri cu irakieni de rang înalt. Bocioaca a apelat la directorul ziarului, Petre Mihai Băcanu, care l-a selectat pe Ovidiu Ohanesian pentru ca dobândise experienţa în Afganistan.

Pentru a obţine vize pentru Iordania şi Irak pentru jurnalişti, Omar à la apelat prietenul său, Foul Bital, ambasadorul palestinian în România, care a contribuit la grăbirea procesului. Paşapoartele au fost gata la timp pentru plecare, programata pe martie. Înainte de a pleca, fratele lui Omar i-a transmis lui Munaf

Mohamed 8.000 dolari americani şi aproximativ 10.000 euro – mult mai mulţi bani

decât ar fi fost necesar în mod normal pentru o călătorie de 15 zile într-o zonă de război.

Grupul a decolat de pe Otopeni la ora 21: 40 cu o cursă Tarom către Aman, Iordania. Erau aşteptaţi să se întoarcă pe 6 aprilie.

Dar De Ce?

Cunoaşterea detaliilor complotului lui Omar nu răspunde la întrebarea privind motivele pentru care a conceput aceasta drama psihotica. Ca urmare a investigaţiei, am realizat ca el concepuse planul ca pe o diversiune.

Ştia că DIICOT şi alţi investigatori îi suflau în ceafa din toamna anului 2004. Atunci, după alegerile prezidenţiale, a asistat la înlăturarea de la guvernare a tuturor contactelor sale de la vârf din Partidul Social Democrat (PSD). Astfel ca, la începutul anului 2005, Omar Hayssam era în panică.

Şi era raţional să intre în panica… Demarata cu aproximativ şase luni înainte de răpire, investigaţia noastră privitoare la Omar Hayssam era bine fundamentata. Trecusem în revista o cantitate uriaşă de documente referitoare la grupul de companii condus de Omar, pentru a evalua caracterul potenţial ilegal al activităţilor sale, alături de parteneri romani şi străini.

Cea mai mare provocare a fost faptul ca Omar se folosea de firme fantoma, uneori constituite în România de către persoane de origine arabă (mai ales din Siria şi Irak) care veneau în România cu ajutorul său, ceea ce le oferea suficient timp pentru a crea firme-paravan. Prin intermediul acestor firme se comiteau o

varietate de infracţiuni: se luau împrumuturi care nu mai erau niciodată returnate, se făceau privatizări frauduloase şi se acceptau rambursări ilegale de TVA. Totuşi, în mod invariabil, aceşti proprietari dispăreau (probabil ca părăseau România), ceea ce făcea imposibila interogarea lor.

Pentru a da un singur exemplu despre conexiunile lui obscure, am fost capabili să-l identificam pe unul dintre partenerii de afaceri ai lui Omar, implicat într-o activitate între România şi Irak, astfel că am declanşat o cercetare penala asupra lui. Dar nu am putut finaliza primul interogatoriu, pentru că a fost luat ostatec în mod misterios şi executat de către insurgenţi irakieni. Aveam de a face cu adevărat cu indivizi brutali.

Direcţia economică a investigaţiei a avut o dimensiune interna. Era remarcabil în cât de multe privatizări importante era implicata într-un grad sau altul reţeaua lui Omar, deseori în detrimentul statului roman. Pe plan intern, eram dornici să demonstrăm evaziunea fiscal şi returnarea frauduloasa de TVA.

Prin activităţi ilegale, grupul de firme coordonat de Omar a obţinut sume foarte mari de bani care au fost spălate şi transferate în străinătate prin intermediul câtorva entităţi *off-shore* din Cipru, Insulele Virgine etc. Obiectivul investigaţiei noastre a fost să identificam conturile bancare şi să repatriem sumele care aparţineau statului – să aducem înapoi în România profiturile din activităţi criminale.

În cadrul investigaţiei mele asupra

infracţiunilor lui economice, în 2004 şi 2005, tocmai începusem să realizez implicarea lui Omar în traficul internaţional de armament, precum şi conexiunile lui cu diverse state suspectate de comunitatea internaţională de finanţarea şi iniţierea unor acte teroriste… când, disperat, el a conceput răpirea, de la Bagdad.

CAPITOLUL 3

EXTINDEREA INVESTIGAŢIEI – SIRIENII

Am reuşit să adunam multe informaţii despre planul premergător plecării, însă nu am primit de la Omar prea multe ştiri utile despre soarta actuala a ostatecilor. Şi totuşi, ostatecii erau pierduţi pe undeva, pe străzile malefice ale Bagdadului.

Am decis, prin urmare, să cerem ajutor guvernului sirian, întrucât legăturile sirienilor cu toate aspectele acestei drame nu puteau fi negate, deşi erau pline de ambiguităţi.

Împreună cu un talentat detectiv al poliţiei, comisarul Miron Cristian Alexandru, detaşat de la Ministerul de Interne la DIICOT, echipa a ajuns la concluzia că ar trebui să mergem la Ambasadorul Siriei în România, pentru a cere ajutorul sirian în rezolvarea dilemei ostatecilor.

Pe 27 aprilie, Miron s-a întâlnit cu Ambasadorul Siriei, Mahmoud Abbas, la Ambasada ţării sale. Scopul nostrum era sa cerem cooperarea siriană pentru a largi sfera de investigaţie în acest caz.

În timpul discuţiei ambasadorul Abbas a relatat ca mai existau încă două cereri de ajutor, emise de autorităţile romane. Una de la

preşedintele Băsescu, care l-a sunat pe preşedintele Şirei şi o alta de la un funcţionar al Ministerului Afacerilor Externe.

Ambasadorul ne-a felicitat pentru prezentarea celei mai precise şi mai cooperante propuneri, cu un scop clar şi o abordare concretă.

I-a spus ca, în ciuda relaţiilor personale de prietenie pe care le are cu unii cetăţeni Sirieni, preşedintele Băsescu nu s-a deranjat să ia parte la Ziua Naţională a Siriei, ceea ce a provocat o mare dezamăgire autorităţilor siriene.

Iar referitor la solicitarea MAE, o cerere telefonică, a menţionat ca aceasta a fost atât de distanta şi vaga, încât la sfârşitul convorbirii, după ce a închis telefonul, şi-a dat seama că deşi persoana ceruse ajutor într-o anumită chestiune, nu specificase care era aceea!

Potrivit Ambasadorului, ministrul Justiţiei (şi *Celula de Criza* de la Preşedinţie) ar fi trebuit să contacteze autorităţile siriene mult mai devreme şi să nu fi irosit timp cu negociatori care nu cunoşteau situaţia de la faţa locului şi care nu se bucurau de încrederea irakienilor. (Deoarece am fost ţinut departe de negocieri, nu mi-a fost în totalitate clar care erau obiecţiunile Ambasadorului, însă am înţeles repede că ştia lucruri).

Pe parcursul discuţiilor a fost metionat şi subiectul foştilor oficiali din timpul regimului lui Saddam Husseim, care trăiau în exil, în Siria. Am înţeles că ei constituiau surse interesante de informtii.

Comisarul Miron l-a întrebat pe Ambasador în

mod direct care era părerea acestuia despre ultimatumul dat de răpitori – potrivit căruia, dacă trupele romane nu începeau retragerea din Irak, jurnaliştii aveau să fie ucişi – care avea să expire în câteva ore. Ambasadorul Siriei a zâmbit sugestiv şi a răspuns, cu convingere, ca niciunul dintre ostateci nu avea să fie ucis. Şi aşa a şi fost.

Apoi a schimbat subiectul, aducând vorba despre activităţile ilegale în care era implicat Omar Hayssam în România.

Comisarul Miron a intrat într-un joc operativ, afirmând ca Omar colaborase necondiţionat cu autorităţile romane, inclusiv în privinţa tranzacţiilor ilegale de arme pe care o pusese la cale în Orientul Mijlociu. Sirienii au cerut imediat date referitoare la acele tranzacţii, dar comisarul Miron a sugerat că s-ar putea face un schimb, dacă sirienii urmau să se implice în salvarea ostatecilor romani.

Drept răspuns, Ambasadorul Abbas a susţinut că nu are competenta de a stabili termenii unui astfel de troc, dar că ar fi bucuros să îi protejeze pe anchetatorii romani, astfel încât aceştia să poată merge la Damasc, subliniind ca urmaorul zbor către Damasc avea loc peste două zile.

Ungureanu Intervine în Caz

Atunci când l-am informat pe Procurorul General asupra rezultatelor întâlnirii dintre comisarul Miron şi Ambasadorul Siriei, a fost de acord ca deplasarea la Damasc era necesara. Celula de Criza a fost informată despre acordul încheiat cu autorităţile siriene, însă în loc să ne trimită pe noi, preşedintele l-a trimis la Damasc pe

ministrul Afacerilor Externe, Răzvan Ungureanu.

Ministrul Ungureanu s-a întâlnit cu preşedintele Bashar Al Assad (probabil ca pentru ei a fost o excursie plăcută, însă nu a ajutat cu nimic investigaţia noastră în privita lui Omar Hayssam, şi nici nu a generat multe informaţii despre situaţia de pe teren, de la Bagdad).

În loc să se îndrepte spre Damasc, echipa DIICOT s-a reorientat şi am decis să începem căutările pe teren, la Bagdad. Tot nu reuşisem să scoatem prea multe de la Omar, însă comunitatea arabă romană şi familia lui Munaf ne-au fost de ajutor în multe privinţe. Eram pregătiţi să urmărim cazul mai departe, în Irak.

Bagdad, Prima Data

Câteva zile mai târziu, ne-am deplasat împreună cu echipa de investigaţii la Bagdad, unde am lucrat îndeaproape cu poliţia irakiana.

Irakienii înţeleseseră repede ca răpirea nu era decât un bluff, iniţiat de Omar Hayssam şi de alţii. Persoanele arestate la sfârşitul lui martie au dat declaraţii şi au oferit echipei DIICOT informaţii în cursul anchetelor.

Am aflat ca atunci când Munaf a ajuns la Bagdad împreună cu jurnaliştii, pe 23 martie, l-a activat mai întâi pe fratele sau Yousef Al Amin, spunându-i ca Omar Haysam, prietenul şi partenerul sau de afaceri, avea probleme cu noul preşedinte al României şi i-a cerut ajutor lui Youssef pentru a-i face pe jurnalişti să „dispară” pentru câteva zile, până când Omar avea să ajungă la Bagdad. Deoarece Youssef avea un handicap – fusese împuşcat în mâna dreaptă, l-a

chemat pe cumnatul său, Ibrahim Al Giuburi, pentru al ajuta. Ibrahim a intrat în contact cu un grup de indivizi, pentru a duce planul la îndeplinire.

Ceea ce au subliniat cu toţii a fost faptul ca Omar dorea un soi de răpire gen „vodevil”, care să dureze doar câteva zile, jurnaliştii urmând să aibă la dispoziţie tot ce le trebuia: ţigări, cafea, apa calda – un fel de răpire „relaxata”.

Pentru a implica mai mulţi oameni, Ibrahim al Giuburi a înfrumuseţat povestea. Dintr-odată, Omar şi Munaf erau persecutaţi în România pe motive religioase, iar prin intermediul răpirii sperau să îşi îmbunătăţească imaginea în România. Legăturile reţelei au ajuns în cele din urmă la un grup de suniti, conduşi de Khaled al Akidi, cunoscut drept Abu Sahar.

Potrivit poliţiei irakiene, din cauza intereselor reprezentate de oamenii din spatele „falsei” răpiri, cazul a fost preluat de un alt grup, având loc într-un fel o a doua răpire, care a devenit una reala şi care a urmat toate regulile şi „standardele” grupurilor terorise active în zona.

În paralel cu negocierile purtate de romani cu răpitorii, poliţia irakiana şi forţele de securitate au avut propriile canale de comunicare cu grupul lui Abu Sahar şi erau conştiente de ceea ce se întâmplă. Ne-au împărtăşit informaţiile şi nouă.

În fiecare zi ştiam ca facem progrese. Deşi, Bagdadul era în mod cert o zonă de război – cu elicoptere care zburau în mod constant la altitudini mici, cu tot atâtea tancuri cate automobile pe stazi, cu arme pretutindeni – m-am

simţit atât de implicat în investigaţie, încât aproape că nu am perceput lipsa de normalitate a mediului înconjurător.

Şi a existat şi un beneficiu neaşteptat în a avea un partener la Ambasada Romană – un model de eficienta şi de disponibilitate în a ajuta. Conduşi de un diplomat talentat, vorbitor de arabă, ambasadorul Mihail Stuparu, tot ce ne-a fost necesar în materie de permise şi aprobări de la Autoritatea SUA a fost aranjat de acesta şi de echipa sa. Nu era doar eficient, ci şi curajos, umblând fără teama peste tot în Bagdad. Şi mai e şi un bucătar şi un povestitor extraordinar. Acesta este genul de om care ne aminteşte ce mari talente se nasc în ţara noastră…

Pe 19 mai, două persoane respectabile din conducerea poliţiei irakiene, un colonel şi un maior, ne-au anunţat ca în trei zile jurnaliştii aveau să fie eliberaţi în schimbul unei sume semnificative de bani. Ne-am făcut datoria şi am raportat aceasta informaţie prin intermediul structurii ierarhice a Ministerului Public.

Duminica, 22 mai, împreună cu echipa DIICOT, mă aflam pe aeroport, în drum spre Bucureşti. Cam în acelaşi timp, am primit telefoane de la Ambasadorul Stuparu şi de la colonelul Fadel de la Poliţia Irakiana; jurnaliştii fuseseră eliberaţi şi erau, mulţumită lui Dumnezeu, teferi.

CAPITOLUL 3

DIN NOU ÎN BAGDAD, CU MUNAF

Cei trei jurnalişti eliberaţi s-au întors la Bucureşti plini de glorie – lăsându-l pe Munaf la

Bagdad, sechestrat într-o celula de la Camp Crooper, sub supravegherea americanilor.

La DIICOT ştiam ca Munaf era un martor cheie, nu doar în ceea ce privea fiasco-ul luării de ostateci, ci şi în privinţa tuturor celorlalte afaceri în care era implicat Omar Hayssam: oamenii pe care acesta îi cunoştea, înţelegerile pe care le încheiase, crimele pe care era posibil să le fi comis. Munai se afla în mare încurcătură – departe de casă. Soţia sa românca şi cei trei copii ai lor nu puteau să îl viziteze; rudele sale din tara avuseseră de suferit ca urmare a acţiunilor sale. Dacă toată aceasta manevra era, în mare parte, ideea lui Omar Hayssam, aşa cum se profila, eram siguri că vom avea parte de o sursă excelenta în mărturia lui Munaf Mohamed.

Am contactat Autoritatea Americană de la Bagdad, prin intermediul Ambasadei SUA la Bucureşti, cerând permisiunea sa le interogam prizonierul. Am primit repede

Camp Cropper este o mare închisoare situata în apropierea aeroportului, care era extinsa, chiar în perioada vizitei noastre, pentru a putea găzdui deţinuţi de rang mai înalt. Este extrem de bine păzită, o fortăreaţă mai tehnologizata decât oricare alta pe care mi-o pot imagina. Americanii au fost prietenoşi şi dispuşi să ajute; cei care s-au ocupat de Munaf.

Păreau să fie la curent cu situaţia sa şi au făcut tot ce le-a stat în putere pentru ca echipa DIICOT sa se simtă în largul ei. Ne-au fost aduse alimente şi cafea. Băuturi răcoritoare. Oamenii puteau fuma.

Munaf fuma. Enorm. L-am interogat de patru sau cinci ori, şapte ore pe zi. La interogatorii a participat şi un procuror militar american. Timpul alocat era foarte bine stabilit, întrucât forţele SUA au înţeles ca tratamentul lui Munaf era supus Convenţiei de la Viena şi tratatelor cu privire la prizonierii de război.

Interviurile cu Munaf au avut loc într-un fel de trailer. Dacă ar fi să aleg un cuvânt pentru a-l descrie, aş spune „Emoţional”. Şi: „Furios”. Prima dată a plâns. Apoi a devenit foarte comic, îi lipsea familia. Voia sa vina acasă. Şi dorea să vorbească şi să vorbească.

Bineînţeles, unul dintre primele lucruri pe care voiam să le înţelegem era… De ce? De ce s-a implicat şi a ajutat la planificarea sau poate la conceperea acestei prost gândite nelegiuiri? Munaf era de neînduplecat: fusese planul lui Omar, pe care el, Munaf, îl pusese în aplicare fiindcă fusese obligat, ameninţat.

Munaf a explicat cum Omar a început să îi transfere importante active lui şi sotiei lui, Georgeta, întrucât înţelesese ca investigaţia DIICOT fusese accelerata la sfârşitul anului 2004. Printre companiile transferate pe numele lui Munai se numără şi Bucovina, o companie de apa minerală de la Vatra Dornei; Rio Bucovina Distribution, un distribuitor de apa minerală de la Bucureşti; Uno International, o companie de imobiliare de la Buzău şi Iapit Divertis, care fabrica produse metalice pentru industria construcţiilor.

Apoi a început să facă presiuni asupra lui

Munaf pentru a participa la aceasta manevra ciudata: o răpire în Irak, care să-i permită lui Omar să intervină, să plătească răscumpărarea, să negocieze eliberarea şi să apară drept un erou în ochii autorităţilor romane. Omar şi-a imaginat nu doar ca acest plan îi va aduce un avantaj psihologic, ci şi ca autorităţile romane aveau să îi deblocheze conturile bancare pentru a-i permite să plătească răscumpărarea, dându-i astfel posibilitatea sa trimită în străinătate cel puţin două milioane de dolari pentru uzul propriu.

Omar a crezut ca Munaf putea să se ocupe fără probleme de aspectele logistice ale acestei manevre, întrucât cetăţenia americană urma sa îi ofere un anumit grad de protecţie.

Munaf s-a împotrivit, însă a cedat în cele din urmă, atunci când Omar l-a ameninţat fizic şi pe el şi pe familia lui. Omar purta o arma. Munaf a explicat că existau mărturii despre Omar potrivit cărora acesta i-ar bate pe cei care îl înfrunta. Potrivit lui Munaf, acesta încercase să aranjeze asasinarea unui funcţionar de la Ambasada Siriei la Bucureşti, care ameninţase să dezvăluie autorităţilor romane faptul ca Omar călătorise cu un paşaport fals. (Funcţionarul a fugit înapoi acasă, în Siria).

Munaf spunea că se simţea încolţit, iar Omar l-a asigurat ca răpirea avea să fie „uşoară” – durând 3 – 5 zile – suficient pentru ca Omar să ajungă la Bagdad şi să să-şi asume meritul pentru ajutorul oferit în eliberarea ostatecilor.

Bineînţeles, lucrurile nu s-au desfăşurat aşa. Iar pe parcursul celor 55 de zile de prizonierat,

Munaf a avut parte de aceleaşi condiţii restrictive, de aceeaşi stare de anxietate, de acelaşi sentiment de abandonare ca şi colegii săi ostateci – deşi experienţei sale i s-a adăugat gustul amar al vinovăţiei.

Munaf Dezvăluie Activităţile de Trafic de Armament ale lui Omar

Pe măsură ce investigaţia a continuat, cel care a avut o contribuţie decisiva în demonstrarea vinovăţiei lui Omar Hayssam în iniţierea şi finanţarea operaţiunii de răpire a fost Munaf Mohamad. Pe parcursul acelei săptămâni de conversaţii, în inima fortului de la Cammp Cropper, Munaf a dezvăluit informaţii noi despre rolul lui Omar într-o reţea activa de operaţiuni de trafic de arme, în România şi în afara ei.

Având în vedere unde ne aflam, descrierea de către Munaf, spre exemplu, a călătoriilor lui Omar la Moscova şi Bagdad, în vara anului 2002, a constituit o ironie.

Încerca să intermedieze o afacere pentru ca ruşii să le vândă irakienilor 300 de rachete – oferta ruşilor a fost 10 baterii (unităţi) care să acopere întreaga ţară, pentru 300 de milioane de dolari americani, incluzând comisioanele – rachete dorite de irakieni ca mijloc de apărare antiaeriana, care să neutralizeze eventualele atacuri militare americane. Banii urmau să fie transferaţi într-o banca iordaniana, de unde aveau să plece în Rusia.

Este adevărat ca Omar a fost de mai multe ori în Irak în aceasta perioada, acest lucru a fost confirmat mai târziu, pe baza paşaportului său.

Deplasările sale au fost facilitate de generalul locotenentent Moustafa Tlas, un fost ministru al Apărării sirian care avea bune relaţii cu Irakul – şi cu care Omar avea unele legături de familie. În urma interogării ulterioare a lui Nicolae Săracu', mi s-a confirmat faptul ca Omar crease ample legături cu Irakul. Săracu' mi-a povestit ca Omar l-a trimis să intervină la Ministerul Afacerilor Externe să aranjeze o vizita în România pentru unul dintre verii lui Saddam, un tip care conducea un departament al Muhabarak-ului (Serviciile de Securitate Irakiene). Acesta ar fi venit în România sub legenda achiziţionării unui combinat siderurgic, pentru a pune la punct detaliile traficului de armament.

Dacă afacerea cu rachete fusese dusă la bun sfârşit – Munaf nu mai ştia.

Informaţia aceasta trebuia doar coroborata, poate chiar de către Omar… dacă reuşeam să îl determin să vorbească.

Răscumpărarea şi Milioanele Dispărute

Reuşita confirmării şi a coroborării informaţiilor constituie cheia construirii unui caz judiciar solid, de aceea am menţinut în săptămâna respectiva un contact permanent cu persoanele noastre de legătură din poliţia şi securitatea irakiana, precum şi cu unele Puncte de Contact Americane (PCA) pe care le întâlnisem în luna anterioară, pentru a afla ce noutăţi ar mai fi putut avea.

Atât de la irakieni, cât şi de la americani, am auzit o poveste incredibila, dar nu şocantă, despre târgul avându-i drept obiect pe ostatecii romani.

Ştiam ca jurnaliştii fuseseră eliberaţi pentru o sumă semnificativa de bani, însă nu avusesem niciodată motive să mă concentrez pe acest detaliu. De la o excelentă sursa de informaţii irakiana am aflat ca suma era între 12 milioane şi 13 milioane de euro, iar aceasta a fost confirmată de mai multe persoane, din etaloane diferite ale complexului militar şi de securitate de la Bagdad. Întorsătura consta în faptul că, potrivit irakienilor, răpitorii au primit 9 milioane de euro, nu 12 milioane sau

13 milioane de euro. (Aproximativ 4 milioane de euro au fost delapidaţi). Cum eu făceam parte dintr-o delegaţie „oficiala" cu competente de investigaţie, oficialii americani au presupus ca deja cunoşteam povestea banilor lipsa! Ştiam ca banii veniseră dintr-un fond special administrat de SIE roman. Eu însumi l-am văzut pe maiorul SRI Coldea (în prezent general şi director adjunct) la Bagdad, atunci când ostatecii au fost eliberaţi, asumându-şi o mare responsabilitate pentru deznodământul crizei. Ştiam cu toţii ca preşedintele era implicat în fiecare detaliu. Aşadar nu mi-am putut imagina ca vreun ofiţer escroc putea pierde pur şi simplu 3 – 4 milioane de euro pe drumul către locul unde trebuia plătită răscumpărarea.

Poate ca Grupul de Criza estimase costurile Guvernului roman pentru aceasta criza, care dura deja de aproape două luni şi implicase o muncă intensa, suplimentara, la 3 – 4 milioane de euro, astfel încât i le-au rambursat guvernului din fondul special… sau poate ca anumite persoane,

care au avut acces şi au participat la operaţiunea de eliberare, au scos aceşti bani din suma totală de răscumpărare şi i-au împărţit între ele.

Celula de Criza era formată din Preşedintele României şi din cei responsabili de serviciile secrete – Radu Timofte, director SRI, Gheorghe Fulga, director SIE şi Virgil Ardelean, director DGIPI. Însă directorii nu participau de fapt la întâlniri. Cu siguranţă ca aceasta „acţiune" ar fi putut fi dusă la îndeplinire fără ştirea lor.

Cu toate acestea, nimic, şi vreau să spun nimic semnificativ în chestiunea ostatecilor nu a avut loc fără ştirea şi fără permisiunea expresa a preşedintelui ţării. Potrivit surselor irakiene şi americane, Guvernul României a alocat 13 sau

14 milioane de dolari pentru soluţionarea crizei ostatecilor, însă doar 9 milioane de euro au ajuns la răpitori.

Aceasta chestiune ar putea fi clarificată doar de cei care au administrat fondul de răscumpărare şi atunci când mărturiile legate de negocieri vor fi declasificate de partea romană. Negocierile şi suma de bani plătită au fost clasificate de preşedintele Băsescu pentru 50 de ani. Nu am avut acces la aceste documente; de la bun început, mi-a fost refuzat accesul la partea clasificată a activităţii celulei de criză.

Însă celor implicaţi li s-ar putea cere să depună mărturie sub jurământ, în comisii parlamentare, de exemplu. Nu poate fi exclusa nici varianta în care armata SUA ar putea pune la dispoziţie toate informaţiile interceptate de ea, iar o surpriză ar putea apărea chiar şi din partea

irakienilor.

Prima întâlnire cu Preşedintele Băsescu

La mijlocul lunii mai, întors din nou de la Bagdad, Procurorul General Ilie Botos m-a sunat să îmi spună că am fost chemaţi, împreună cu Comisarul Miron, la Palatul Cotroceni.

A fost prima dată când l-am întâlnit pe preşedinte în persoană. În timp ce intram în biroul său, a trecut direct la subiect: dorea să ne felicite, personal, pentru munca de investigaţie pe care am depus-o în Irak în scopul eliberării ostatecilor şi pentru instrumentarea dosarului împotriva lui Omar Hayssam. Din conversaţia care a urmat, era clar că ştia enorm de multe despre caz.

Ştia ce aflasem în Irak; Ştia de ceilalţi participanţi de pe teren. În momentul respectiv am fost impresionat să observ că a înţeles şi, credeam eu, a apreciat contribuţiile Comisarului Miron, întrucât munca poliţienească antitero depusa de Miron fusese extrem de operativa şi dăduse rezultate excelente, însă fusese oarecum tăcută, aşa cum este natura acestui tip de acţiune. La un moment dat a intrat şi premierul Calin Popescu Tăriceanu.

Nu m-a surprins să îl găsesc preşedinte foarte determinat; ştiam lucrul acesta despre el de la alte persoane şi chiar din convorbirile telefonice pe care le avusesem. Însă am fost interesat să îi observ capacitatea de a evalua rapid situaţia. E un om însetat de informaţie fără analiza. Se hrăneşte cu informaţie bruta, iar acesta este un lucru neobişnuit printre oamenii politici.

Era clar ca preşedintele se bucura ca situaţia

de criză luase sfârşit şi, fără a detalia subiectul, ne-a lăsat impresia ca spera ca întregul caz să fie închis cât se poate de repede. Să fiu cinstit, nu credeam că se va termina curând, dar mi-am ţinut părerea numai pentru îne.

Aveam simpatie pentru preşedinte, dar nu eram sigur în ce direcţie avea să meargă.

Aflat abia în cea de-a treia luna a mandatului de preşedinte, Traian Băsescu a fost confruntat cu o criza care s-a metamorfozat dintr-un incident internaţional legat de trupele din Irak, într-un scadal despre corupţie. Câştigase alegerile după o campanie împotriva corupţiei, susţinând ca sosise vremea ca toate instituţiile româneşti să fie curăţate şi investigate, indiferent de partidele politice sau de nivelul la care ajungeau investigaţiile şi sentinţele. Făcuse apel la noi, încă de la început – făcuse apel la sistemul judiciar, la procurori, la comunitatea de informaţii – să nu ezitam în a ne urmări misiunea împotriva corupţiei. Avea oare să îşi îndeplinească acum promisiunea?

CAPITOLUL 3
DAMASC

Pe 25 august, echipa DIICOT a mers la Damasc pentru a strânge mărturii împotriva lui Omar, în ceea ce priveşte infracţiunile fata de naţiunea noastră. Alături de mine şi de ai mei, procurorul Adriana Cristescu şi Comisarul Miron, au călătorit avocatul lui Munaf şi un translator.

La Ambasada Romană, am interogat timp de trei sau patru zile doi complici sirieni ai lui Omar şi Munaf. Oficialii sirieni care ne-au facilitat

călătoria au fost extrem de ospitalieri. Am fost trataţi bine şi am fost bucuroşi să ducem la bun sfârşit o colaborare fructuoasa. Ceea ce mi s-a părut interesant a fost faptul ca sirienii nu i-au ţinut partea lui Omar Hayssam. Nu aveau interes să îl protejeze sau să-i muşamalizeze infracţiunile.

Intre locurile fascinante din Damasc se număra cel în care este îngropat capul Sfântului Ioan Botezătorul. Deşi este în prezent o moschee, creştinilor le este permis să o viziteze şi să se roage aici. Pe parcursul câtorva zile de trăiri intense, într-o ţară unde aveau loc evenimente intense, speram să luăm pauza pentru a vizita acel loc şi pentru a ne ruga, însă munca ne-a răpit tot timpul.

Avertismentul unui Rabin

Înapoi la Bucureşti, în aceeaşi luna, împreună cu Adriana Cristescu, analizam dacă să-i împărtăşim preşedintelui Băsescu anumite informaţii care ajunseseră ia noi dintr-o sursa neobişnuită: unul dintre cei mai respectaţi rabini din lume contactase DIICOT, bineînţeles prin intermediul apropiaţilor săi.

Datorită contactelor rabinului cu unii bancheri şi lideri financiari, acesta era la curent cu faptul că anumite investigaţii desfăşurate în România în legătură cu importante sume de bani generate de traficul de armament şi de persoane stârniseră mania unor elemente criminale care puneau la cale o coaliţie împotriva guvernului roman, în special pentru a-l destabiliza pe preşedinte.

Atât scenariul, cât şi sursa erau atât de

neobişnuite, încât conducerea Parchetului General a căzut de acord că ar fi bine să i le împărtăşim personal preşedintelui.

În biroul preşedintelui, timp de 20 de minute, Procurorul Cristescu şi cu mine am deschis subiectul direct, fără a exagera sau minimaliza semnificaţia acestei informaţii. După mimica preşedintelui Băsescu, nu as putea să spun care i-a fost reacţia. Nu a dezvăluit dacă se bucura sau nu de informaţie. A spus doar.

„Mergeţi şi va întâlniţi cu oricine consideraţi că ar trebui să vă întâlniţi, însă alegeţi Londra. Este locul cel mai sigur”.

Rabinii nu constituie o expresie a intereselor Mossad-ului. Aceştia au relaţii ecumenice cu musulmanii, creştinii şi cu alte religii. Lucrează după principiul „luminii” de la care ne împărtăşim cu toţii. Pentru cele mai importante lucruri trebuie să cooperam, indiferent de religie. Unii rabini sunt în postura de a cunoaşte lucruri foarte importante, întrucât unii dintre directorii generali executivi şi dintre preşedinţii băncilor, precum şi mulţi responsabili de conturi bancare sunt evrei. Rabinii pe care îi cunosc eu sunt foarte preocupaţi de efectele nocive ale crimei organizate.

Preşedintele a schimbat subiectul şi ne-a întrebat cate ceva despre activitatea noastră anterioara. I-am relatat ca în perioada în care am fost procuror la Timişoara monitorizasem toate tipurile de incidente implicând violarea embargoului asupra Iugoslaviei şi ştiam cât de îndrăzneţe – şi de periculoase – puteau fi organizaţiile criminale. ONU şi Departamentul de

Stat erau foarte interesate de acest domeniu. Nu a dat niciun răspuns.

După întâlnire i-a cerut unui asistent detalii despre trecutul meu profesional. Dorea să ştie dacă aparţinusem vreunuia dintre serviciile de informaţii – din care nu fac şi nu am făcut niciodată parte, însă presupun că am fost unul dintre primii procurori carae am încercat să-i vorbesc despre strategiile de combatere a crimei organizate.

CAPITOLUL 3
SUBTERFUGIILE LUI OMAR

Am cunoscut două persoane cu numele de Omar Hayssam. Unul care a dominat scena politica în 2005 printr-o discreţie urmata de isterie; celălalt, o persoană captivanta, care a apărut în 2006. Ambele persoane erau deopotrivă de diabolice.

Primul era persoana acuzata de răpire. Pentru cea mai mare parte a toamnei lui 2005, Omar a adoptat o atitudine discreta, de tăcere. Hotărâse să nu vorbească – sau probabil fusese sfătuit să nu o facă. Avea nişte avocaţi extrem de buni, implicaţi în diferite cercuri politice. Un avocat îl cunoştea bine pe fostul Prim-Ministru Năstase, altul îl ştia pe Viorel Hrebenciuc, cunoscut lider PSD. Iar Omar păstra tăcerea, probabil la sugestia acestor politicieni; i se spusese probabil să nu vorbească despre lucrurile pe care le ştia, nici despre răpire, nici despre diferitele conturi prin care finanţa acţiuni politice şi nici despre complicitatea lor la diversele privatizări realizate pe baza unor informaţii „din

interior”.

Omar Hayssam putea dezvălui multe, căci reprezenta o parte din sistem; lucra pentru sistem, lucrase şi pentru fosta Securiate, lucra acum şi pentru noile servicii de informaţii, avea o mulţime de bani investiţi în afara ţării era implicat în trafic de armament, participase la operaţiuni de spălare de bani, acestea fuseseră la un moment dat coordonate fie de serviciile secrete, fie de clasa politica.

Era omul sistemului şi, ca orice om al sistemului, nu putea spune nimic.

Poate se plictisise de aceasta strategie. Peste tot aveau loc evenimente ciudate, în acea toamna. Se primeau informaţii conform cărora Omar ar pregăti anumite acte teroriste în Bucureşti. Unul dintre ele ar fi implicat un atac la Metrou.

Şi mai erau şi scrisorile. Într-una din ele, un informator susţinea ca Omar plănuia sa o răpească pe fiica preşedintelui. În alta, s-a aflat despre un „plan” de a-l răpi pe Yassin Muhammed, trimisul preşedintelui în Irak, care contribuise la arestarea primilor răpitori, în Bagdad.

Cam în aceeaşi perioadă, au apărut nişte hârtii despre care se presupunea ca aparţine lui Hrebenciuc sau lui Gabriel Oprea şi care i-ar fi fost trimise lui Omar

I se recomanda să nu spună nimic. În hârtii se scria: nu spune nimic, avem noi tot, vei fi eliberat în curând.

Şi a apărut apoi şi paşaportul fals.

Un Paşaport Pe Biroul Preşedintelui

Într-o zi, preşedintele a convocat la Cotroceni

un grup de persoane de nivel înalt şi de instituţii care erau implicate în cazul lui Omar. Preşedintele era agitat, era chiar foarte nervos. Generalul Degeratu, consilierul prezidenţial în probleme de siguranţa naţională era şi el acolo. Erau şi domnul Timofte, domnul Ardelean, precum şi alţii, direct implicaţi în acest caz, (procurorul general nu a participat).

Preşedintele ţinea în mâna un paşaport romanesc cu o fotografie relativ veche a lui Omar Hayssam de prin 1995 sau 1996. Voia sa ştie cum era posibil ca o persoană arestata şi învinuita de a fi implicată în acte de terorism să poată obţine un asemenea paşaport. Şi a mai întrebat, retoric, cum de un asemenea paşaport a ajuns pe biroul preşedintelui în loc să se afle pe biroul anchetatorilor.

După o analiza superficiala a paşaportului, s-a ajuns la concuzia că era un fals grosolan (o făcătură care nu ar fi putut niciodată să producă vreo consecinţă juridica).

Nimeni nu a mai scos vreun cuvânt. Îmi spuneam, în sinea mea: „Domnule Preşedinte, v-aţi plasat în miezul acestui caz şi chiar în cel al investigaţiilor. Lucru complet neobişnuit. Poate din acest motiv va trimit dumneavoastră dovezile, fie ele adevărate sau simple falsuri. Poate ar fi vremea sa ne lăsaţi să ne facem treaba”. Dar, bineînţeles, nu am mai zis nimic.

Şi cu toţii am primit misiunea de-al monitoriza pe Omar, să vedem ce mai pune la cale.

Urmarea datelor obţinute în urma supravegherii lui Omar, după ce am înaintat

dosarul terorism, începând cu data de 25 octombrie 2005 şi la cererea DIICOT, instanţă a aprobat punerea sub urmărire atât a lui Omar, cât şi a anturajului său. În acţiunea de supraveghere a lui Omar fiind implicate SRI, DGIPI, Ministerul Justiţiei şi Direcţia Generală a Penitenciarelor. Omar devenise un fel de program de lucru complet pentru serviciile secrete romane.

În urma acestui program de supraveghere, s-a confirmat faptul ca Omar încerca să folosească orice mijloc de comunicaţie pentru a lua legătura cu lumea din afară.

S-a ajuns la concluzia că Omar era implicat într-o strategie de dezinformare şi intoxicare informaţională, oferind piste false despre potenţiale pericole care, de fapt, nu aveau niciun fundament. Întrucât am văzut ca încerca să-l dezinformeze pe informatri, iar apoi a apărut acel paşaport fals, am decis să-l mutam la închisoarea Craiova, o închisoare de maximă securitate şiş a-l izolam e propriile cercuri, astfel încât să nu-l mai poată intoxica informaţional pe cei care efectuau investigaţiile.

Chiar şi atunci când se afla în penitenciar, mi-am dat seama că avea în continuare acces la informaţii privind interceptarea sa. Avea nişte legături extraordinare, trebuie să recunosc asta. Aşa încât l-am readus la închisoarea Rahova din Bucureşti în luna decembrie.

Monica Macovei schimba mersul investigaţiilor

În decembrie, DIICOT a primit vesti total dezamăgitoare; pe baza informaţiilor de la Munaf

Mohamad în luna mai şi confirmate ulterior de martori şi de formatori, pe numele lui Omar Hayssam s-a constituit dosarul 628/D/P/2005, pentru traffic de arme, la data de 4 iulie 2005. Atunci am crezut ca aceasta era cel mai important, mai interesant caz pentru DIICOT şic a cei mai buni oameni urmau să lucreze la acest dosar. Pentru a-l putea avea mereu pe Munaf la dispoziţia noastră în ceea ce priveşte documentarea, am cerut Ministerului Justiţiei să înceapă demersurile de extrădare a lui Munaf Mohamad din Irak.

Aceasta cere a fost, în mod surprinzător, respinsa de ministrul justiţiei, Monica Macovei, colaboratoare apropiata a preşedintelui. Explicaţia ministrului Macovei a fost ca nu ar fi putut să ceară extrădarea lui Munaf, întrucât acesta se afla pe teritoriu străin. Astfel, investigaţia noastră a fost limitata, în special în ceea ce priveşte implicarea lui Munaf în traficul de armament şi în spălare de bani. Intervenţia ministrului Macovei a fost atât de flagranta încât Procurorul General Botos a luat decizia de a ataca decizia Ministrului în instanţă.

Decizia ministrului Macovei nu ar fi putut fi luata fără ştirea preşedintelui, lucru care a îngreunat încercarea noastră de a-l presa pe Omar să ofere, în timp util, informaţii utile.

CAPITOLUL 3
CERTIFICATE MEDICALE ALE LUI OMAR

Cea de-a doua personalitate a lui Omar Hayssam a apărut, din câte se pare, ca o consecinţă a ceea ce s-a întâmplat pe 18 ianuarie

2006. După ce s-a plâns de neancetate dureri de stomac, I s-au efectuat anumite teste care au relevant existent unei tumori pe colon. Echipa de medici condusa de dr. Mircea Beuran a efectuat operaţia şi i-au extirpate tumoara. La operaţie au mai asistat directorul spitalului în penitenciarul de la Rahova şi dr. Dan Dermengiu, directorul general al Institutului Naţional de Medicina Legala (INML). Au fost martori şi oficiali din Ministerul Justiţiei; a fost o sală de operaţii extreme de aglomerata.

Am citit fiecare raport şi fiecare certificate privind starea sănătăţii lui Omar. În ciuda speculaţiilor făcute în presa, nu am nicio îndoială că erau adevărate. Ceea ce a fost mai greu de evaluat a fost onestitatea sa, atunci când s-a decis dintr-odată să negocieze cu echipa DIICOT.

Acesta a fost momentul care a declanşat începutul negocierilor: diagnosticul său.

Odată ce am stabilit că avea să colaboreze, a cerut o înţelegere scrisa: s-a oferit să colaboreze cu condiţia sa se renunţe la jumătate din perioada la care ar fi fost comandamnat. Problema era dacă noi am fi fost de acord să îi reducem sentinţa la jumătate. A mai cerut şi protecţie pentru el şi familia sa. A obţinut ceea ce a cerut. Iar noi urma sa obţinem o colaborare detaliata în dosarul nr. 628 privind traficul de armament, dosar care a fost considerat cel mai important pentru securitatea naţională a României.

Interesul meu major era de a-l convinge să colaboreze în mod semnificativ în ceea ce priveşte cazul traficului de armament. Pe lângă informaţiile

obţinute de la Munaf la Camp Cropper, agenţi secreţi şi chiar foşti colegi ai lui Omar ne-au confirmat informaţii privind anumite tranzacţii cu arme iniţiate de Omar, în care erau implicaţi şi un număr de oameni politici şi de afaceri din România. Potrivit informaţiilor privind conturile bancare, care fuseseră descoperite, se părea ca cei implicate erau oameni politici din întreg spectrul politic, atât de stânga cât şi de dreapta din PSD, PNL, sau PD. Prin intermediul lui Omar Hayssam încercam să clarific aceste infracţiuni.

Pe 28 februarie, institutul Naţional de Medicina Legala (INML) a eliberat un raport oficial concluzionând ca situaţia lui Omar era „grava”. S-a concluzionat ca Omar Hayssam prezintă diagnosticul de neoplasm colon drept vegetant, stenozant şi hemoragic, patologia descrisa fiind grava, susceptibila de complicaţii imprevizibile… Şi mai important era ca în raport se prevedea ca Omar nu putea fi tratat în mod eficient în reţeaua sanitara a Direcţiei Generale a Penitenciarelor, ci doar în reţeaua sanitara a Ministerului Sănătăţii. O a doua opinie, din partea Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor (ANP), a oferit aceeaşi concluzie: pacientul putea fi tratat, sub paza, într-o secţie de oncologie a unui spital obişnuit.

Ştiam că trebuie să grăbesc interogatoriile, pentru ca deja se putea întrevedea deznodământul: pe baza raportului INML, emis la data de 10 martie 2006, în dosarul economic ce-i fusese instrumentat, curtea a înlocuit măsură arestării sale preventive cu măsură obligării de a

nu părăsi tara.

Luând în considerare decizia raportului medico-legal, precum şi hotărârea înaltei Curţi, am ajuns la concluzia că eliberarea din închisoare a lui Omar era iminenta. Fiind în posesia acestor rapoarte şi certificate medicale, am putut vedea cât erau de convingătoare şi mi-am dat seama că orice judecător va înclina spre ai oferi eliberarea condiţionată şi în cazul de răpire.

Omar începe să vorbească

Din acest motiv, am grăbit interogatoriile începând din data de 16 martie, chiar în timp ce negociam ce ar putea „obţine” dacă ar coopera. Scopul nostru era de a depista existenta pe teritoriul României a unei organizaţii criminale implicate pe plan internaţional în trafic de armament şi spălarea de bani asociata acestor activităţi.

Împreună cu echipa mea, am avut numeroase întâlniri cu el şi dintr-odată a devenit un povestitor fermecător. Vorbea limba romană fără urma de accent. Îi mergea foarte bine mintea şi era foarte atent la nuanţe; nu este tipul escrocului, nu este un singuratic sau unul care să joace de unul singur.

Mai multe întâlniri au avut loc în biroul DIICOT, unde fusese adus din închisoare.

Mai târziu, pentru a evita publicitatea, am decis să ne întâlnim într-un loc secret. Toate aceste conversaţii şi întâlniri au fost monitorizate. Toate conversaţiile erau înregistrate. În primele cinci sau şase întâlniri, pe când era adus din închisoare, a oferit destule informaţii pe care te

puteai baza şi care puteau fi puse cap la cap pentru a uni elemente importante în dosarul traficului de armament.

De exemplu, ne-a oferit informaţii despre Operaţiunea Sudan. La sugestia ministrului Energiei, Dan Ioan Popescu, în 2001 şi 2003, o echipa de oameni de afaceri şi alte persoane influente – de exemplu Dorin Marian, fost consilier pe probleme de securitate naţională în timpul lui Emil Constantinescu şi cel care supraveghease recuperarea datoriilor sudaneze – au mers Khartoum pentru a negocia cu oficialii sudanezi în privinţa unui teren petrolier situat la granite cu Libia.

Trocul ar fi trebuit să implice oferirea unei tehnologii militare de real interes pentru sudanezi, piese pentru elicopterele Puma cu care erau dotaţi sudanezii (din România), arme convenţionale şi posibilitatea de refinanţare a unei fabrici de tractoare din Braşov care putea fi uşor transformată pentru a servi unui scop militar. Echipa romană a discutat cu preşedintele Sudanului şi cu reprezentanţi ai SUNT, iniţiale ce am presupus ca proveneau de la Sudan Master Technology, dar de fapt însemna Sudan Military Technology, entitate controlata de serviciile militare din Sudan.

Din ceea ce am aflat ulterior, contractual dintre sudanezi şi romani nu s-a mai semnat din cauza unor dezacorduri dintre experţii celor două tari. Sudanezii au cerut un preţ prea mare. Pe de altă parte, în urma acestor negocieri, au avut loc mai multe transporturi de arme convenţionale

româneşti către Sudan, precum şi furnizarea de „know how” militar în schimbul unor produse petroliere. Aceste tranzacţii erau documentate, dar nu suficient de bine pentru a-mi permite să formulez acuzaţii; eram doar în faza preliminara, adunam dovezi. Acest tip de documentaţie este foarte greu de obţinut pentru ca astfel de tranzacţii nu lasa de obicei nicio urmă.

Atunci când sunt încheiate astfel de tranzacţii, se foloseşte de obicei tehnica numita *capac*, cu produse care pot circula liber, puse deasupra ca să acopere transportul de arme.

Deci, investigaţia trebuia să înceapă de la furnizor şi să urmeze întregul itinerariu. Este o investigaţie extrem de laborioasa. Rolul lui Omar, după cum s-a oferit el însuşi, din proprie iniţiativă, era acela de a furniza documente referitoare la aceste tranzacţii şi de a oferi acces la contracte.

Vreo douăzeci sau treizeci dintre aceste contracte fuseseră semnate în Yemen. De exemplu, Ministerul de Război a oferit certificate de utilizator final, astfel încât livrarea să poată ajunge, în cele din urmă, într-o ţară în care avea interdicţie de a achiziţiona armament. Potrivit lui Omar, aceste arme erau aduse în Yemen în baza certificatelor de utilizator final, acte care nu mai erau verificate amănunţit, după care erau trimise în tari aflate în conflict sau sub embargo. De exemplu, în Irak, beneficiarul direct era armata lui Saddam Hussein. Au existat şi situaţii în care Omar participa la negocierile dintre Rusia şi Irak, privind transferul de arme în Irakul lui Saddam, ceea ce implica o mulţime de detalii şi un volum

de munca extrem de mare.

În mod clar, ideea cum ca România ar aproviziona armata lui Saddam, tocmai într-o perioadă în care încercăm să intrăm în NATO, era de-a dreptul scandaloasa… şi demonstrează cum interesul naţional este subminat de aceşti traficanţi.

În acea perioadă pe măsură ce înaintăm cu investigaţiile, am observat că nu mai aveam susţinerea SRI. Îmi oferiseră extrem de puţine date privind aceste operaţiuni, dar am primit un ajutor substanţial din partea unor persoane din SIE. Din informaţiile primite de la SIE, am putut identifica persoane pe care DIICOT le-a putut pune sub acuzare şi aresta. Un exemplu a fost cea al lui Ion Busoioc, cunoscut drept „Ivanov”, un membru al agenţiei de spionaj ruse GRU, care fusese activ în România în timpul operaţiunii Shimon Naor. (Naor, liderul unei reţele internaţionale de traficanţi de armament, a fost capturat în 1999, dar a evadat din România). Busuioc a fost mult timp un aliat al lui Omar Hayssam.

Busuioc a fost arestat şi condamnat la cinci ani de închisoare, în vara lui 2007. Având cetăţenie dubla, moldovenească şi română, el rămăsese mereu personajul misterios din dosarele noastre şi am tot auzit de „Ivanov” cu câteva ocazii, inclusiv de la Munaf. Omar Hayssam a fost cel care mi-a spus în cele din urmă ca „Ivanov” era de fapt numele de cod a lui Ion Busuioc.

Busuioic a confirmat ceea ce ne declarase Omar, fără ca cei doi să se poată consulta înainte.

Ultima data când am auzit de Busuioc era încă în închisoare în România.

Cu toate acestea, din momentul în care Omar a decis să negocieze, ne-a şi intoxicat cu diverse informaţii. Înţelesese care era scopul jocului şi juca pe două fronturi. Pe de o parte, îmi oferise ceea ce mă interesa, chiar şi dovezi pentru dosarul de trafic de armament în care îl monitorizam şi pe el. Din acest motiv, el făcea mereu aluzii la implicarea politicienilor şi a serviciilor secrete – probabil pentru a-i speria şi pe unii, şi pe ceilalţi. În cazul în care nu ar fi fost eliberat, ar fi dezvoltat rapid acest subiect pentru ca în mod indirect, vechii săi prieteni să-l poată ajuta; dacă ar fi fost eliberat, şi-ar fi reorientat colaborarea. Omul ăsta e un adevărat cameleon.

CAPITOLUL 3

OMAR ELIBERAT PRIN APROBARE „DE SUS”.

Pe 30 martie, chirurgul şef de la Institutul de Oncologie din Bucureşti, Prof. Dr. Bălănescu, a raportat existenta mai multor probleme: o adenopatie supraclaviculara stânga diametrul de 0, 8 – 1 cm de consistenta ferma şi o adenopatie axilara stânga cu diametrul 1, 5 cm, sensibilă la palpare, fiind indicate şi investigaţiile ce urmează să fie întreprinse pentru a detecta eventuale deseminari la nivelul ficatului. Nodulii puteau fi maligni, dar acest lucru putea fi confirmat doar după efectuarea unor noi teste.

În mai puţin de două săptămâni, SRI a raportat la DIICOT ca, potrivit doctorului Mircea Beuran, evoluţia bolii lui Omar era atipică. În

urma operaţiei, starea sănătăţii sale se îmbunătăţise timp de 10 zile, pentru ca mai apoi să se înrăutăţească. Doctorul a considerat ca pacientul este prea slăbit pentru a face fata unei noi operaţii. Pe 11 aprilie doctorul penitenciarului, inspectorul principal dr. Constantin Tanasescu, în grija căruia se afla Hayssam, a trimis un fax Curţii de Apel arătând ca, din cauza stării actuale a pacientului acesta nu putea ajunge la tribunal şi nici nu putea fi supus unui interogatoriu.

Nu sunt medic, dar în calitate de procuror, a trebuit să raportez superiorilor mei situaţia stării de sănătate a lui Omar, aşa cum era prezentată de medici, Am adus aceste informaţii la cunoştinţa conducerii Parchetului General. Pe de o parte, am descris starea sa medicala, iar pe de altă parte, aveam în minte o anumită strategie: să continui investigaţiile cât timp era în libertate şi primea îngrijiri medicale şi să pornesc de la premisa aprobării de către DIICOT a eliberării, pentru obţinerea cooperării sale necondiţionate pentru a aduce noi probe la dosar. Era clar că trebuia să echilibrez balanţa pentru a atinge două scopuri: preocuparea umanitara de a-i trata boala şi provocarea operativa de a continua investigaţiile în timp ce Omar *era* în *stare de libertate*.

Procurorul General Ilie Botos şi adjunctul sau Marcel Sânpetru mi-au împărtăşit părerea, în privinţa situaţiei de ansamblu. Ei au hotărât că va treebui luată o decizie la următorul termen de judecata, după ce Procurorul General urma să aibă noi discuţii – nu s-a precizat acest lucru, dar ştiam cu toţii ca întreaga situaţie avea să fie

analizata la un nivel mai înalt. Am plecat acasă la Timişoara în jur de 20 aprilie, pentru o vizita pe care o amânasem prea mult. Ne înţelesesem să iau legătura cu adjunctul Sânpetru pe 25, cu o zi înainte de termen, pentru a mi se spune dacă trebuie să mă întorc sau nu la Bucureşti

Am sunat pe data de 25 şi am întrebat dacă era necesar să revin. Mi s-a transmis că nu se luase încă nicio decizie, dar că ar fi fost mai bine să mă întorc.

Aşa că m-am întors de la Timişoara împreună cu un prieten. Am ajuns noaptea târziu, după un drum de zece ore. Pe 26 aprilie, după cum fusese stabilit, am mers la biroul domnului Sânpetru. Mi-a spus, cu răceală: „Nu vei mai participa la procedurile din instanţă. Nu putem face absolut nimic pentru că nu avem aprobare de sus”.

„De sus” însemna de la preşedinte şi cu toţii ştiam asta. Cam asta era situaţia pe atunci – Procurorul General nu putea face nicio mişcare fără aprobarea preşedintelui şi cam acelaşi lucru se întâmplă astăzi cu Kovesi. I-am spus lui Sânpetru că voi lua trenul înapoi spre casă, un intercity.

M-am întors la birou pentru a o pune la curent pe colega mea, Adriana Cristescu, şi ea procuror de caz. Hotărâsem să mă întorc la Timişoara cu trenul de amiaza, dar acest lucru nu s-a mai întâmplat.

În dimineaţa aceea, avocata şi cumnata lui Omar Hayssam, Carmen Omar a venit la DIICOT pentru a ne prezenta un certificat medical semnat de doctorul Tanasescu prin care se atesta starea

grava a sănătăţii lui Omar, precum şi suspiciunea ca, deja, cancerul sau ajunsese în faza de metastaza – concluzie care nu putea fi verificată în spitalul penitenciarului.

L-am sunat din nou pe Adjunctul Procurorului General pentru a-l informa de vizita lui Carmen Omar şi am fost convocat împreună cu Adriana Cristescu în biroul său. Procurorul General Botos era şi el acolo, mi-a spus, uitându-se în sus „E OK, avem acordul”. Toţi cei de fata eram convinşi ca acel cineva „de sus” care şi-a dat acordul nu putea fi decât preşedintele Traian Băsescu.

Procurorul General Botos a continuat: „urmează să solicitam în scris revocarea mandatului de arestare preventivă şi înlocuirea măsurii cu obligaţia de a nu părăsi tara”. Am replicat: „Nu are niciun sens să facem o cerere scrisa de vreme ce eu sunt procurorul de caz şi o pot face şi verbal. Lanţul se încheie cu mine”.

Cu toţii ştiam ca eliberarea lui Omar ar stârni mari controverse în mass media. Nu aveam niciun motiv pentru care să-l expun pe Procurorul General Botos la presiunile presei, când aveam tot dreptul de a participa în calitate de procuror de caz, în dosarul Omar.

Am crezut ca acesta era lucrul cel mai potrivit pe care îl puteam face, de vreme ce la DIICOT stabilisem cu toţii ca aceasta era cea mai bună metoda de a conduce investigaţiile în cazul lui Omar Hayssam. Şi cel mai important, eram convins că era bolnav, lucru de care am rămas convins pana azi. Dar decizia aceasta s-a dovedit a fi o clipă neinspirata – mi-a provocat o izolare şi

suferinţe nemeritate, deşi Dumnezeu nu da nimic din ceea ce nu putem duce.

În timp ce îşi aprindea tacticos pipa, Marcel Sânpetru m-a expediat cu un sec „rezolvo”. Şi am rezolvat-o…

L-am sunat pe procurorul Alexandra Mihailiuc, şi i-am expus punctul meu de vedere: anume ca mandatul de arestare preventivă trebuia revocat şi înlocuit cu obligaţia de nu părăsi tara. Şi i-am explicat că îmi asum responsabilitatea acestor decizii, în calitate de procuror de caz.

Înainte de a intra în sala de judecată, m-am întâlnit cu Alexandru Mihailiuc, care mi-a împrumutat roba – într-atât eram de nepregătit pentru şedinţă.

Mă aflam împreună cu colegul meu în sălile rezervate magistraţilor, când a venit preşedintele completului, iudecatoarea Sofica Dumitrascu, care s-a apropiat de mine cu bunăvoinţă. Cu această ocazie mi-a spus că, data fiind starea de sănătate a inculpatului, oricum intenţiona să-l pună în libertate, fiind impresionata în mod plăcut ca şi DIICOT înţelege să-şi asume aceasta răspundere.

Odată deschisa şedinţa de judecata, magistratul a cerut concluziile Parchetului privind sarea de arest a inculpatului Omar Hayssam.

Pledând în interesul cazului şi pe baza rapoartelor medico-legale ale lui Omar, mai es pe baza certificatului din 25 aprilie, am cerut revocarea mandatului de arestare preventivă a inculpatului şi înlocuirea măsurii cu obligarea de a nu părăsi tara. Am adăugat ca starea de libertate a inculpatului ar trebui discutata la o dată

ulterioara, în funcţie de starea sa de sănătate.

Pentru a concluziona, pe 26 aprilie eram ferm convins ca Omar Hayssam era grav bolnav, o concluzie la care ajunsesem pe baza următoarelor informaţii: raportul medico-legal care declara ca pacientul nu putea fi tratat în sistemul penitenciar, ci doar în cadrul reţelei sanitare naţionale; decizia înaltei Curţi care, pe baza aceluiaşi raport medico-legal, a revocat decizia de arest preventiv în baza căreia Omar era reţinut în dosarul Nehoi, un dosar pe probleme economice; informaţiile provenind de la serviciile secrete asupra evoluţiei sănătăţii lui Omar Hayssam; scrisorile medicale şi documentele emise de socialiştii de la Institutul de Oncologie din Bucureşti; certificatele medicale eliberate de medicul din acea vreme al lui Omar, de la Penitenciarul Rahova, inspectorul principal Constantin Tanasescu, care atesta starea sănătăţii sale chiar în ziua respectiva – concluzii susţinute de Colegiul Medicilor!

După audiere, am fost contactat de avocaţii lui Omar Hayssam care mi-au cerut să renunţ în scris la dreptul acuzării de a face recurs în privinţa revocării. Am refuzat categoric să fac aceasta declaraţie în scris, mai ales pentru că m-am gândit ca şefii DIICOT şi Procurorul General ar putea dori să îşi exercite drepturile de a ataca decizia Curţii mai ales dacă ar fi considerat drept nefondat sau ilegal ceea ce susţinusem în Instanta.

Faptul că am participat la procedurile de judecata şi, bineînţeles, implicarea mea în luarea deciziei au apărut imediat în presa. Ministrul

justiţiei şi Preşedintele ar fi putut imediat solicita ca Procurorul General să atace decizia Curţii de Apel. Dar nu a apărut nicio asemenea cerere, astfel încât, pe 27 aprilie, norocosul Omar Hayssam a fost eliberat.

Nu eram nici în culmea fericirii, nici dezamăgit. Reuşisem să obţin de la Hayssam un acord scris – de fapt, el promisese o cooperare totala în dosarul 628/ D/P/2005, adică exact ceea ce îmi doream. Mass media a tratat cu moderaţie acest eveniment, chiar cu o nuanţă de compasiune.

CAPITOLUL 3

SCOATEREA DIN TARA

Prin acordul încheiat, Omar a oferit informaţii către DIICOT. Ne-a oferit informaţii, iar dosarul privind traficul de armament a avansat.

După ce a părăsit închisoarea de la Rahova, Omar a fost monitorizat de servicii. A fost monitorizat cu acordul Curţii, acţiune care includea supraveghere audiovizuala şi ascultrea convorbirilor telefonice. Monitorizarea lui Omar a fost acceptata din motive de securitate naţională; pentru că era suspectat de acte de terorism şi acuzat într-un caz de terorism, a intrat în mod automat sub supravegherea unui departament antiterorism din cadrul SRI, fiind de asemenea sub supravegherea DGIPI din cadrul Ministerului de Interne. Aceasta supraveghere a fost consecinţa unui ordin al Curţii, care trebuia reînnoit la fiecare 30 de zile, precum şi consecinţa emiterii unor mandate de siguranţa naţională.

Cât a fost în libertate, Omar şi-a reactivat

contactele, atât cu serviciile secrete cât şi cu cercurile politice. A încercat să obţină anumite documente pentru mine şi, la un moment dat, chiar mi-a spus că vrea să clarifice situaţia. Privind retrospectiv, cred că voia să-i sperie pe acei oameni. Gândiţi-vă puţin: tot ceea ce făcea, tot ceea ce îmi povestea era monitorizat; chiar ajunsesem să văd sau cel puţin aşa credeam, cum s-a folosit de faptul că era monitorizat pentru a putea trimite mesaje prin intermediul contactelor pe care şi le făcuse în interiorul serviciilor secrete. Ar putea fi singura explicaţie pentru o parte din lucrurile care s-au întâmplat cât era în închisoare.

Am presupus ca trimitea informaţii din două motive – pentru a-i mulţumi pe aceia dintre noi care îi decideam soarta din punct de vedere judiciar, dar şi pentru a comunica foştilor aliaţi îngrijoraţi de ce şi cât a vorbit. Dar el impartav în aceste informaţii şi pentru grăbi scoaterea sa din tara. Din nou de asta mi-am dat seama abia mai târziu.

Căci, din mai şi până la începutul lui iunie, Omar îmi dăduse numerele unor conturi bancare, diferite nume, locuri, date noi despre infracţiuni şi ne împărtăşea intuiţiile sale cu privire la motivaţii – lucru, de altfel, important în cadrul anchetelor penale. Cu cât îmi datea mai multe date pe care le puteam verifica, cu atât devenea mai credibil pentru mine.

Am început să pun lucrurile cap la cap şi din alte surse, dar Omar nu mi-a oferit niciodată destule date pentru a putea finaliza un dosar – deliberat, sunt sigur de asta, părţile fascinante nu

putuseră fi puse cap la cap pana în iunie, când a trebuit să ajung la Washington pentru a interoga un agent sub acoperire de la ambasada României.

M-am întâlnit cu Omar pe 8 iunie. A fost ultima data când l-am văzut, pentru ca în timpul cât am stat la Washington, s-a organizat o operaţiune de scoatere a lui din tara.

Dispărut în acţiune

Omar a ajuns la tribunal pe 26 iunie, zi în care avea termen de judecata. Audierea fusese reprogramata pentru că nu se simţea bine. Cred că pe atunci eram încă la Washington.

Pe 1 iulie, de-abia întors de la Washington, am fost promovat Director adjunct al DIICOT. Desigur, am luat-o ca pe o recunoaştere instituţională a superiorilor mei, în sensul ca lucram bine.

La începutul lui iulie l-am sunat pe Omar pentru a programa următoarea serie de interogatorii. Era 1 sau 2 iulie, dar nu mi-a răspuns. Aşa că am sunat-o pe Carmen Omar, avocatul şi cumnata sa. Ea mi-a spus că era într-un sanatoriu, în munţi, împreună cu un medic egiptean. De vreme ce era luna iulie, era un loc destul de logic pentru un om bolnav, dar eram nerăbdător să reprogramez următoarea noastră întâlnire şi mi se părea normal ca el să poată fi oricând la dispoziţia noastră…

Aşa încât mi-am sunat contactele din serviciile secrete, cu care lucrasem în lunile de supraveghere. Acestea mi-au confirmat ceea ce îmi spusese Carmen, dar la fel de neoficial: telefoanele lui Omar erau închise şi nu putea fi

localizate pentru că era la Vălenii de Munte împreună cu metresa sa, Violeta Pârvan, şi cu copilul lor.

Ceea ce aflasem nu era bineînţeles o declaraţie oficială. Mă înţelegeam destul de bine cu cei care se ocupau de supravegherea lui Omar: trebuia să fie total monitorizat, pentru ca toate mişcările sale erau de interes operativ. De exemplu, dacă ar fi sunat pe cineva să spună: „Hai să vorbim despre „X” şi X avea vreo legătură cu un caz care mă interesa, atunci însemna că se ocupa de ceva ce era de interes pentru noi. De asemenea, montorizarea mişcărilor sale se făcea la cel mai înalt nivel, de vreme ce supravegherea avea la baza considerente de securitate naţională.

Cu siguranţă ca ştiau sau ar fi trebuit să ştie unde se afla. Nu mă îndoiam de asta. La o săptămână după ce am auzit povestea cu retragerea în munţi, am început să contactez alte persoane din anturajul său. Plecam şi eu în vacanta şi aş fi vrut să mă întâlnesc cu el, după cum stabilisem anterior. Dar asta nu avea să se mai întâmple…

Pe 19 iulie, Omar Hayssam trebuia să apară la tribunal, având termen de judecata. Nu a apărut. Decizia de punere în libertate a fost imediat revocata. Judecătorul a emis un mandat de arestare pe numele său. 9 m

Cei responsabili de supravegherea sa au aflat, în mod oficial, ca Omar nu a apărut la tribunal. Încă de atunci – şi după aceea – am făcut următoarea analiza: era practic imposibil ca Omar să dispară fără ca niciunul dintre membrii

dispozitivului de securitate care îl supraveghea sa nu observe. Cum se poate ca un om monitorizat continuu să poată să dispară timp de trei săptămâni? Dacă termenul ar fi fost în decembrie, s-ar fi aflat ca lipseşte abia în luna decembrie?

Stilul Prezidenţial

Pe 19 iulie, am fost rechemat urgent din vacanţa de către adjunctul Procurorului General. Avea loc o întâlnire la Cotroceni în ziua următoare. Preşedintele Băsescu îi convoca pe adjunctul Procurorului General pe şefii serviciilor secrete, pe ministrul de Interne şi pe mine.

Întrebarea cu care ne-a atacat preşedintele a fost: „Unde este Omar?” Apoi alte întrebări: „Cum se poate să nu ştiţi?” „Cine l-a văzut ultima data?”. S-a demonstrat ca eu eram ultimul care îl întâlnisem înainte să dispară. M-au întrebat dacă îl pusesem sub urmărire şi de cât timp. Bineînţeles că ştia că Omar trebuia să fie sub supraveghere pentru 30 de zile. Atunci Vasile Blaga a izbucnit violent: „Cum adică numai 30 de zile?” De fapt, obţinusem autorizaţia pana pe 4 august, o hârtie pe care aveam să o văd mai târziu în birou în aceeaşi zi, dar în timpul acelei întâlniri am fost luat prin surprindere de agresivitatea lui Blaga şi nu am ripostat. Aceasta a fost prima întâlnire la Cotroceni pe tema dispariţiei lui Omar. Preşedintele a cerut tuturor să i se explice unde se greşise. Am văzut cum funcţionează mecanismul prin care se distribuie vina.

A doua întâlnire la Cotroceni a avut loc după câteva zile, când Procurorul General Botos, rechemat urgent, s-a întors din Germania.

Aceasta şedinţă era mai restrânsă: Procurorul General Botos, adjunctul său, Sânpetru, eu şi Preşedintele Băsescu. Preşedintele era hotărât să arunce vina pe mine. Mai întâi m-a acuzat că am transmis Curţii concluzii greşite, pe 26 aprilie. A spus ca raportul medical era doar unul preliminar, fără consecinţe medicale lucru total neadevărat. Mi-a spus că ar fi trebuit să solicit un al doilea raport medical.

Era clar ca eu eram ţapul ispăşitor. Sau, poate ca preşedintele cauta un ţap ispăşitor şi eu fusesem în acel moment prima alegere. În mod cert comisesem greşeli şi, luat de val cu investigaţiile, nu mi-am mai acoperit spatele – dar s-a dovedit a fi absurd să acuzi un birocrat de eşecul total al serviciilor secrete care se ocupaseră de supraveghere.

Preşedintele a primit demisia şefilor serviciilor secrete: Fulga (SIE), Ardelean (DGIPI), Timofte (SRI), precum şi pe cea a lui Botos, Parchetul General.

Toţi cei din jurul meu m-au sfătuit să îl acuz pe Timofte, şeful SRI şi echipa sa. Dar colaboram de mai bine de un an cu agenţii SRI în cazul lui Omar iar oamenii cu care am lucrat şi-au făcut treaba. Au muncit din greu şi marea majoritate erau conştiincioşi. Altcineva „din spatele nostru” făcuse treaba asta. Altcineva întrerupsese supravegherea, cei din tranşee.

Şi asta e părerea mea despre cel mai mare risc de securitate cu care se confrunta tara noastră: prădătorilor li se permite să-şi vadă de treaba pe teritoriul ţării. Intereselor externe li se

permite mereu să le domine pe cele naţionale.

Pe 19 iulie, ministrul de interne a ordonat căutarea lui Omar prin staţiile de tren, prin păduri, în autobuze şi în trenuri, însă eu eram convins ca ieşise deja din tara. Cu siguranţă avea un avans considerabil asupra sărmanilor poliţişti care îl căutau prin tufişurile din Herăstrău – era plecat de mult.

Malcom Henlein vicepreşedintele Conferinţei Preşedinţilor Organizaţiilor Importante Evreieşti

Mordicai Tzivin avocatul lui Omar hayssam

Preşedintele Traian Băsescu şi Teodor Baconschi

Virgil Ardelean (Şef al Direcţiei Generale de Informaţii şi Protecţie interna)

Ilie Botos (Procuror General)

Monica Macovei (Ministrul Justiţiei) şi Vasile Blaga (Ministrul de Interne) După fuga lui Omar, lor nu li s-a cerut demisia. Monica Macovei, Ministrul Justiţiei, a refuzat să îndeplinească formalitatea trimiterii cererii de extrădare a lui Munaf pentru a putea fi interogat în continuare în România. Astfel continuarea anchetelor procurorilor au fost limitate.

Gheorghe Fulga (Director S.I.E.)

Radu Timofte (Director S.R.I.)

Virgil Ardelean, Ilie Botos, Gheorghe Fulga şi Radu Timofte sunt ţapii ispăşitori pentru fuga lui Omar

Băsescu îl numeşte pe Răzvan Ungureanu Director S.I.E. După ce I s-a cerut demisia de propriul premier pentru necomunicarea unor documente de Securitate naţională.

Rabinul Şef al Vienei şi Cardinalul Vienei l-au avertizat pe Traian Băsescu asupra amplorii crimei organizate şi a mafiei imobiliare

Traian Băsescu o numeşte pe Laura Codruta Kovesi Procuror General.

În octombrie 2009, Traian Băsescu o impune pe Kovesi Procuror General pentru a doua oară în pofida unui vot negativ (5 – 1).

Vizita precipitate a lui Traian Băsescu la Preşedintele Siriei, Ashar al – Assad, în octombrie 2008. Băsescu nu a cerut preşedintelui sirian continuarea anchetei asupra lui Omar. Nici încheierea unui acord judiciar care ar putea permite extrădarea lui Omar. Nastasiu se afla în acelaşi timp la Washington.

Camp Crroper, închisoarea de Maxima Siguranţă în Iran, locul unde a fost interogat Munaf de procurorul Nastasiu.

Procurorul Ciprian Nastasiu sit rei reprezentanţi ai departamentului de Justiţie la

Washington, în 2007.

CAPITOLUL 3
PUTERI SUPLIMENTARE PENTRU BĂSESCU

Luând în considerare linşajul mediatic declanşat împotriva mea – fără a menţiona umilinţa pe care am trăit-o în cursul întâlnirilor la nivel înalt la Cotroceni – am dorit să renunţ la investigarea fugii lui Omar Hayssam. Am vrut să renunţ la acest om şi la zbuciumul pe care l-a adus în viaţa mea.

În mod incredibil, ceea ce mi-a dat puterea şi determinarea de a rămâne concentrat asupra complexului infracţional reprezentat de Omar – în loc să cad victima furiei sau epuizării emoţionale – au fost mesajele de încurajare şi de sprijin moral pe care le-am primit de la… Preşedintele Băsescu.

Da, acelaşi om care m-a acuzat cu furie în faţa serviciilor secrete şi a superiorilor mei, mi-a telefonat, discret, în timpul acelor zile cumplite de la sfârşitul lui iulie 2006. M-a încurajat să rezolv – rapid! – cazul fugi lui Omar Hayssam din România! Toţi colegii şi chiar superiorii mei se întrebau cu voce tare de ce Preşedintele m-a ales pe mine pentru aceasta sarcina, în special după ce scandalul se derula în public…

Dar eu sunt un soldat disciplinat, aşa încât am luat de buna încurajarea Preşedintelui: am deschis un nou dosar privind fuga lui Omar, intitulat FUGA (121/2007). Este un dosar cuprins în cel al traficului de armament, deoarece eram convins la vremea aceea – şi am rămas convins pana astăzi – ca persoanele implicate în traficul de armament erau şi cele care îl ajutaseră pe Omar

Hayssam să fugă.

Ca parte a dosarului FUGA, primele mele întrebări erau legate de ultimele sale 7 zile în România. Am aflat de la cei care trebuiau să îl monitorizeze ca ultima dovada ca Omar era în ţara data din ziua de 26 iunie.

Când le-am cerut să identifice locul în care putea fi Omar, după fuga, am vorbit cu ofiţerii de informaţii de nivel inferior, având şi un scop ulterior: acela de a afla când s-a renunţat la supraveghere. Şi evident, s-a renunţat după ultima sa înfăţişare la tribunal, pe data de 26 iunie.

I-am audiat şi pe membrii anturajului lui Omar, pentru a identifica locurile în care s-ar putea afla. Din nou, şoferul lui Omar, fratele sau, şi diferite cunoştinţe au declarat ca apravegherea a fost ridicata pe 26 iunie: ca nicio echipă mobila de supraveghere nu îl mai urmarea şi ca echipa fixa de peste drum de casa lui Omar dispăruse din fata restaurantului Pescăruş din Herăstrău. Ştiau cu toţii foarte bine ce maşini îi urmăreau deoarece, în mod intenţionat, era o supraveghere agresiva.

Prietenii şi rudele lui Omar au declarat chiar ca absenta supravegherii i-a îngrijorat, oarece credeau că este un semn ca acesta ar putea fi arestat din nou!

Surpriza lui Omar

În mijlocul procesului de lansare a unei investigaţii, în mijlocul atenţiei publice suscitate de caz, pe data de 23 iulie, ghiciţi cine s-a hotărât să mă sune, doar ca să mă salute... Omar Hayssam! Da, el însuşi era suficient de „politicos”

încât să mă sune în acea oră, pe un telefon mobil pe care îi aveam la mine.

Omar mi-a zis că se afla în Liban. A spus ca regreta ce mi s-a întâmplat, ca a auzit că am fost „sacrificat” şi umilit ca rezultat al acţiunilor sale dar, a spus, nu a avut de ales deoarece persoanele pe care le investigam, presiunile exercitate de reţeaua acestora, au făcut necesar ca el să părăsească tara. A susţinut ca traficanţii de arme şi „oamenii de afaceri” cu care lucrase doreau să obţină de la el o declarative înregistrată pe banda audio ca scenariul cu jurnaliştii s-a desfăşurat cu implicarea şi cu acordul Preşedintelui Băsescu.

Nu i-am crezut povestea cu adevărat, deoarece simţeam că este capabil să susţină orice şi ştia că eu eram cel mai interesat de obţinerea de informaţii privind traficul de armament, astfel încât mi-a servit imediat această poveste „dramatica”.

Dar am conversat cam douăzeci de minute şi unele lucruri pe care le-a zis aveau foarte mult sens. De exemplu, credeam ceea ce mi-a spus cu privire la faptul ca a plecat cu ştiinţa structurilor serviciilor secrete şi cu acordul tacit al Preşedintelui Băsescu. Cu privire la acest aspect, ceea ce îmi povestea era singurul mod imaginabil ca el să părăsească România.

Cât priveşte detaliile privind „ce” şi „cum” – cred că încerca să mă facă să îi pierd urma. Mai bine ca oricine altcineva, el ştie cât sunt de tenace.

Veţi întreba: de ce Dumnezeu l-a sunat acest om pe Nastasiu? Motivul era foarte simplu; pentru

a-şi primi copiii.

Omar Hayssam dorea ca autorităţile romane să-i permită celor şapte copii ai săi şi sotiei sale, Adele, să i se alăture. Dorea de asemenea să vină şi copilul sau cel mai mic, nelegitim, pentru a-i recunoaşte paternitatea în Siria, zicea el. Familia reprezenta interesul sau principal.

Interesul meu era de a-l localiza şi de a-l atrage într-o altă ţară de unde l-aş fi putut scoate. Astfel, el avea propriile sale interese şi eu le aveam pe ale mele, de a continua conversaţia la telefon. Am raportat imediat conversaţia adjunctului Sânpetru, de vreme ce Procurorul General Botos îşi dăduse deja demisia.

Surpriza lui Băsescu

Procurorul şef adjunct Marcel Sânpetru m-a trimis să mă întâlnesc cu preşedintele la Cotroceni, pe 24 iulie.

Am intrat în biroul preşedintelui. Nu mi-a indicat faptul că aş putea lua loc, astfel încât am rămas în picioare; eram singuri în încăpere. L-am informat pe scurt despre telefonul lui Omar. Am zis: „M-a sunat din Liban şi…”

Preşedintele m-a întrerupt brusc. Cu fata încruntată, a şuierat: „Nu e în Liban; e în Siria”.

Eram buimăcit. Am răspuns: „Nu am datele interceptării. Dacă susţineţi acest lucru, aşa trebuie să fie”. Era ca şi cum cineva mi-ar fi clarificat situaţia. Erau realităţi paralele: ceea ce ştiam eu versus ceea ce ştia preşedintele. Deşi oricine ar fi presupus că suntem în aceeaşi echipă, el controla jocul şi nu mi se permitea nici măcar să ştiu care erau regulile!

Nu mi-a pus nici măcar o întrebare – persoana care în mod normal era înnebunită după informaţia pura.

Astfel, l-am întrebat pe preşedinte dacă considera oportun ca eu să continui dialogul telefonic cu Omar Hayssam pentru a putea iniţia procedurile legale de monitorizare a conversaţiilor. Preşedintele mi-a răspuns ca nu îmi putea da sfaturi cu privire la metodele de investigaţie, dar a spus că ar trebui să continui munca cu Florian Coldea, Prim Adjunct al directorului SRI. Vi-l amintiţi, din Irak?

În fine, i-am spus preşedintelui ca eu consideram necesar să monitorizez conversaţiile pentru a-l putea localiza, în mod ideal pentru a-l aduce într-o ţară de unde l-am fi putut scoate. Fără a se uita la mine, ţinând privirea în jos, a spus sec „Fa ceea ce este legal”.

Şi cu acest sfat era evident că eram liber să plec.

După ce am primit autorizaţia de a intercepta apelurile lui Omar, l-am putut localiza. După cum susţinea preşedintele, era în Siria. Totuşi, suna dintr-o zonă de granite siriano-libaneza, uneori dintr-un sat de pe partea libaneza a granitei. Poate că aveau dreptate amândoi, până la urmă…

Metode ciudate

Am contactat prompt SRI şi am elaborat o strategie de monitorizare a lui Omar dacă ar fi sunat din nou – ceea ce a şi făcut.

În total, Omar Hayssam şi cu mine am avut 20 sau 25 de conversaţii şi toate se învârteau în jurul ideii: să ne întâlnim în Siria şi apoi vom

permite familiei tale să plece, încercam întotdeauna să testez aranjarea întâlnirilor cu el într-un alt loc diferit, deoarece nu se putea organiza o misiune de extragere a lui din Siria.

De vreme ce deschisesem un nou dosar, FUGA, trebuia să îl interoghez şi să îl informez cu privire la acuzaţii. Omar mi-a promis că îmi va spune exact cum a plecat.

Din nou, m-am pomenit total adâncit în munca şi nu aveam mult timp să pun la îndoială unele din deciziile mele profesionale sau să mă întreb ce se întâmplă cu mine. O întrebare care însă nu îmi dădea pace de ce m-a încurajat preşedintele mai întâi să continui să mă ocup de FUGA şi apoi rapid a început să pună obstacole în calea succesului meu în dosarul respectiv?

Cred că răspunsul se poate afla în modul special de gândire al preşedintelui şi în strategia „triple X” pe care am văzut ca o foloseşte. Ca în demonstraţiile paranormale.

Cred că preşedintele a presupus ca, furios din cauza fugii lui Omar Hayssam, voi fi plin de dorinţa de răzbunare împotriva lui Omar şi a familiei sale, ceea ce m-ar fi condus mod normal, foarte repede, la închiderea cazului şi la cererea de arestare a fraţilor săi.

Când acţionează împinşi de manie, procurorii fac adesea greşeli stupide. Cred că preşedintele se aştepta să acţionez în mod agresiv şi să mă prezint fără probe şi, dacă aş fi făcut o greşeală, eu urma să fiu partea vinovata.

Eram deja compromis în faţa opiniei publice. Şi în spatele acestei diversiuni, pe seama mea,

scandalul lansat de fuga lui Omar Hayssam ar fi fost uitat. Numesc acest lucru închiderea cercului. Aceasta tehnica este bazată pe un program de instruire a unui renumit psiholog ucrainean, Albert Ignatenko.[1] Relaţia dintre Băsescu şi Ignatenko datează încă din momentul Anvers. Pe 10 iunie 2009, Albert Ignatenko a demonstrate într-o emisiune publica – *Lumea paranormala a lui Paul McKenna*, ca poate ridica sau cobori pulsul unui individ de la o anumită distanta (vezi: www.book. Wordpress.com/… /remote-viewing-the-esp-of-espionage/).

Dar m-au subestimat. Dumnezeu mi-a dat puterea şi înţelepciunea de a nu acţiona cu ura, mai ales atunci când era vorba de administrarea probelor în procesul de dovedire a vinovăţiei unei persoane în loc să mă autosabotez într-un acces de manie, am trăit să lupt încă o zi…

CAPITOLUL 3
PROBE PRIVIND TRAFICUL DE ARMAMENT

Omar Hayssam a continuat să îmi ofere informaţii cu privire la o reţea extinsa care se ocupa de traficul de arme. Reţeaua cuprindea cetăţeni romani, în special romani cu dubla cetăţenie, şi cetăţeni străini care aveau conexiuni în România.

Încă sper ca într-o bună zi, într-un fel sau altul, volumul mare de munca depus în

1 Nota editorului: Foarte interesant, Ignatenko a fost vazut in toamna anului 2004, in timpul campaniei prezidenţiale, la sediul central PD din Modrogan, unde era consultant al persoanei care, se spunea, devenise candidatul la presedintie al aliantei DA: Traian Basescu. Acest lucru se intampla inainte si dupa caderea uimitoare a lui Stolojan si abandonarea uluitoare a cursei pentru presedintie.

investigarea cazului de trafic de armament care a început cu Omar (dosar 628/D/P/2005) va vedea lumina zilei în tribunalele din România. Astfel, trebuie să evit să fac public materialul „live" care ar dezvălui infractorilor – vă cunoaşteţi foarte bine! – cât de multe informaţii au autorităţile romane; dar o parte din cele aflate de la Omar – şi confirmate prin alte surse – vă vor ajuta să înţelegeţi amploarea şi modul de operare al prădătorilor.

De la Omar, am aflat ca pe lângă vânzarea stocului de arme româneşti, o mare parte a traficului cu material militar venea din spaţiul ex-sovietic, în special din Transnistria. Grupul transnaţional, implicat în mai multe operaţiuni, îl includea în primul rând pe Omar Hayssam, Anatolie Josanu (cetăţean moldovean), Ion Busuioc (cetăţean moldovean şi rus), Shimon Naor (cetăţean israelian născut în România) şi Azad Mohamed Khaled Al Shakarchi (cetăţean irakian de origine kurda)

Aşezaţi pe o hartă originea acestor persoane şi veţi vedea imediat de ce aveau atât de mare succes în mutarea armelor dintr-o zonă fierbinte într-alta…

Omar a spus ca armele furnizate lui Saddam Hussein, în special între 2000 şi 2002, veneau din Transnistria, intermediate de Anatolie Josanu şi Ion Busuioc, şi livrate de o companie moldovenească, Jet Line, în proprietatea lui Victor Bout, care avea un cuvânt greu de spus în reţeaua ilegala a traficului de armament. Ei cereau ca documentaţia privind utilizatorul final să fie

certificată de Yemen.

Principalul contact din Yemen care aranja certificatele fictive privind utilizatorul final era un prieten de-al lui Omar, ministrul Apărării din Yemen, Abdul Malik al Seyani. Deşi documentele pretindeau ca armele aveau destinaţia „Yemen”, în realitate erau transportate mai departe, în Irak.

El a descris un canal foarte activ de trafic de armament înspre Orientul începutului anilor ’2.000. Ambasadorul Fouad Al Bitar avea o listă de cumpărături care cuprindea articole foarte diverse.

În septembrie 2000, el a comunicat reţelei că avea nevoie urgenta ca o livrare să fie grăbită: 70 motoare MIG-29 şi 20.000 mortiere au fost rapid mutate din Moldova în Irak folosind trucul cu Yemen ca utilizator final.

Una din firmele folosite de membrii grupului transnaţional de traficanţi era Arkral UK, Ltd., care avea de asemenea o sucursala în Nigeria, intitulată Pointec Technologies Ltd., cu birouri în Lagos. Societatea comerciala Pointec Technologies este specializata în activităţi de consultanta tehnica în domeniul instalaţiilor electrice şi petroliere. Prin aceasta companie au fost vândute 5.000 mitraliere AK-47 având ca destinaţie finala Uganda – dar de fapt destinaţia reala era Nigeria.

De la Omar, am obţinut numele şi numerele de paşaport a patru nigerieni importanţi care au facilitat vânzarea ilegala: avea aceste date deoarece grupul venise în România să vadă ce echipament puteam oferi aici!

Întâlniri Secrete, Afaceri Secrete

Ca parte a investigaţiei FUGA, am descoperit câteva lucruri surprinzătoare, într-adevăr, exista un univers paralel atunci când era vorba de Omar Hayssam.

Ca manager al cazului, trebuia să fiu la curent cu orice aspect cu implicaţii legale împotriva acuzatului, în special cât timp îl aveam în custodie.

În martie 2006, DIICOT a primit de la Procurorul general o comunicare oficiala venita de la Ministerul Afacerilor Externe, cu o scrisoare ataşată care se referea la statutul lui Omar. Scrisoarea, adresata ministrului de externe Răzvan Ungureanu, era de la Conferinţa Preşedinţilor Principalelor Organizaţii Americane Evreieşti, cu sediul în New York, şi era semnata de Vicepreşedintele Executiv Malcolm Hoenlein.

Scrisoarea cerea ca ministrul Mihai Răzvan Ungureanu să se întâlnească cu un avocat, Motty Tzivin, care îl reprezenta pe Omar Hayssam şi pe familia acestuia. Avocatul urma să fie în România şi Dl. Hoenlein dorea ca ministrul Ungureanu să dea curs cererii sale. Secretarul de stat Teodor Baconski a transmis cererea de la MAE la biroul Procurorului şi, în fine, documentul a ajuns la mine. Am răspuns ca îl voi primi pe acest avocat la o dată convenabila pentru ambele părţi.

Ciudat să vezi o scrisoare de la un important grup evreiesc-american, îngrijorat de soarta unui musulman traficant de arme siriano-roman… Eram prea ocupat să dedic prea mult timp acestui aspect. Nu am mai auzit niciodată de cerere, de avocat sau de organizaţia respectivă din New

York.

Dar câteva luni mai târziu, după fuga lui Omar, am descoperit ca un avocat pe nume Mordechi Tzivm, cu diminutivul „Motty” venise în România de la Tel Aviv şi se întâlnise cu Omar Hayssam de trei ori în timp ce acesta era în închisoare – fără ştirea mea. Aceasta era o intervenţie directa în favoarea lui Omar, indicând faptul ca Omar Hayssam prezenta un interes operativ pentru comunitatea americano-evreiască şi pentru israelieni. Tzivin este specializat în oferirea de servicii juridice israelienilor care erau arestaţi în afara Israelului.

Cine este Malcolm Hoenlem? Un american care a petrecut ceva timp în România, ajungând să cunoască factorii decizionali – nu neapărat în beneficiul naţiunii noastre. Înainte de a se alătura Conferinţei Preşedinţilor, a fost specialist pe Orientul mijlociu la Foreign Policy Research institute din Philadelphia, locul unde şi-a început activitatea în Statele Unite Vladimir Tismăneanu[2].

2 Nota editorului: se spune ca Tismaneanu a fost recomandat presedintelui Basescu de Malcolm Hoenlein, pentru a conduce controversata „Comisie pentru condamnarea comunismului in Romania", printre membrii comisiei prezidenţiale selectaţi de Tismaneanu au fost descoperiti: informatori ai fostei securitati si autori de fraude intelectuale precum celebrul Antohi. Raportul „final" a fost acuzat, printre altele, de a fi o „facatura" prin care „in fond a fost urmarita condamnarea Bisericii Ortodoxe Romane vezi portul Patriarhiei Bisericii Romane. Ramane un mister locul unde au fost transportate si depozitate documentele de la CNSAS, de la Arhivele Nationale, de la Ministerul de Interne etc., obtinute de comisia Tismaneanu. In prezent Malcolm Hoenlein este un critic consacrat al politicii presedintelui Barack Obama, ccea ce a condus la o controversa in randul organizatiilor evreiesti din Statele Unite, vezi:www.forward.com/articles/10800) si alte siteuri relevante. In 2006 Malcolm Hoenlein se poate sa ii fost de un real ajutor in promovarea

Omar avea puternice legături economice cu anumiţi cetăţeni israelieni. În principal în afacerile imobiliare din România. Cred că a apelat la conexiunile sale israeliene pentru a-şi uşura situaţia. Şi fără îndoială ca a oferit ceva – probabil informaţii sau acces de un anumit gen – în schimbul ajutorului primit.

Dar una este să cauţi ajutor în rândul cunoştinţelor şi cu tot altceva sa explici modul în care un avocat străin putea intra într-un penitenciar fără acordul procurorului însărcinat cu cazul respectiv – eu însumi – sau al judecătorului care se ocupa de caz. Alte înţelegeri au fost făcute peste capetele noastre de ministrul Afacerilor Externe, de ministrul justiţiei, Monica Macovei şi de Preşedintele Băsescu.

Din ce am aflat ulterior, Tzivin a sunat pe cineva de la Ministerul Justiţiei înainte de a se permite să intre în penitenciar să se întâlnească cu Hayssam. Penitenciarul se afla sub jurisdicţia Ministerului Justiţiei. I s-a permis accesul în penitenciarul Rahova împreună cu Carmen Omar, avocata şi cumnata lui Omar şi un translator – pe care l-am audiat în cadrul dosarului FUGA.

Carmen Omar şi translatorul nu au participat la întâlnirile dintre Omar şi Tzivin. Prima întâlnire Omar Tzivin a avut loc pe data de 12 ianuarie 2006, înainte de operaţia lui „Omar o alta în jur de 1 martie, iar o a treia s-a produs după eliberarea sa din închisoare şi înainte de fuga din România. Acesta este un tipar care trimite la descărcarea de

---

ambitiosului Razvan Ungureanu la Wasiungton, si a imaginii lui Basescu acolo, dar astazi este o poveste complet diferita.

informaţii (*debriefing*): Tzivin obţinea informaţii de la Omar, în schimbul a... ceva.

Momentul scrisorii lui Hoenlein către Ungureanu, după ce Tzivin se întâlnise odată cu Omar, semnifica faptul ca intervenţia pe lângă ministrul Ungureanu avea scopul de a facilita eliberarea din închisoare a lui Omar.

În tot acest timp, într-un mod sinistru, Tzivin a cerut de asemenea o copie a dosarului medical al lui Omar şi l-a obţinut. El l-a oferit autorităţilor israeliene. Rămâne un mister: la ce ar fi putut fi folosit dosarul medical al lui Omar?

Deşi Omar se afla sub supraveghere cât timp era în închisoare (monitorizare electronica şi controlarea corespondentei şi a tuturor materialelor scrise), aceasta monitorizare a fost efectuata doar în celula în care a fost plasat. Din ceea ce am înţeles, conversaţia se poate să fi avut loc la vorbitor. Când am cerut datele monitorizării din închisoare, mi s-a spus adesea ca echipamentul nu funcţionase din cauza umezelii sau pur şi simplu ca tehnologia nu a funcţionat. Ideea e că nu exista nicio înregistrare a conversaţiilor dintre Omar şi Tzivin. Sau ca nu aveam dreptul să văd sau să aud astfel de înregistrări.

Cineva de sus a aprobat întâlnirile dintre Omar şi Tzivin. După aceea am fost intenţionat ţinut în necunoştinţă de cauza în privinţa dedesubturilor...

În timpul anchetei mi-am exprimat mirarea: cum se explica faptul ca preşedintele organizaţiilor americane-evreieşti se interesează

de un musulman terorist şi traficant de arme? Şi, foarte interesant, un avocat israelian doreşte să îl apere? Omar a spus în timpul conversaţiilor elefonice că exista un interes din partea israelienilor cu privire la lucrurile pe care le ştia. (Evident). A adăugat ca Malcolm Hoenlein şi Traian Băsescu sunt prieteni.

Eliberarea din închisoare era cu siguranţă primul obiectiv al lui Omar. Conform lui Motty Tzivin însuşi, citat în *Jerusalem Post* la data de 15 aprilie 2007, solicitarea Drimordiala a lui Omar era de a se găsi orice cale de a apela direct la Băsescu pentru a-şi redobândi libertatea. Aceasta era strategia la care Omar şi Tzivin lucrau împreună – în timp ce eu munceam din greu şi nu eram informat de putere.

CAPITOLUL 3
RĂSPUNSURI ÎN SIRIA

Pentru a stabili condiţiile în care Omar Hayssam a părăsit România şi pentru a-l interoga şi a-i da dreptul de a se apăra, în conformitate cu legea românească şi cu cea siriană, am cerut pe 5 septembrie 2006, în baza convenţiei pe care România o are cu Siria, să se constituie o comisie mixta, împreună cu autorităţile siriene. Ca activitate a comisiei şi pe baza convenţiei în sine, aveam ca scop interogarea lui Omar de către echipa siriană, la Ministerul sirian al Justiţiei sau la Ambasada Romană de la Damasc.

În timpul convorbirilor telefonice pe care le-am avut cu Omar, după fuga acestuia, a acceptat să ne întâlnim chiar şi la Ambasada Romană de la Damasc, pentru a-şi exercita dreptul la apărare şi

pentru a clarifica circumstanţele în care a părăsit România, în mod ilegal. A părut a fi cât se poate de dornic ca acest interviu să aibă loc.

După ce proiectul cererii de a întocmi o comisie mixta a fost tradus în franceza, limba diplomatica utilizata în comunicările romano-siriene, cererea a fost trimisa prin intermediul Ministerului roman al Justiţiei către autorităţile siriene. Ca membru al echipei de investigaţii DIICOT, i-am dat lui Cristian Miron acordul de a-i contacta pe oficialii sirieni de la Bucureşti pentru a accelera aprobarea cererii noastre.

Curând după ce Miron a contactat autorităţile siriene, un ofiţer al serviciilor secrete siriene ne-a comunicat ca nu existau reticente din partea autorităţilor de a ne permite să venim la Damasc pentru a-l intervieva pe Omar.

În acelaşi timp, ca urmare a conversaţiilor permanente pe care le-am purtat cu colonelul Fadel la Bagdad, a ieşit la iveala faptul ca a doua reţea implicată în răpirea jurnaliştilor fusese pusă sub acuzare.

Colonelul Fadel a menţionat ca, pe baza informaţiilor pe care poliţia irakiana le-a obţinut de la cea de-a doua serie de acuzaţii, răpitorii aveau legături cu grupuri de teroriste active în Irak care aveau arme primite din România. Din moment ce DIICOT a continuat să urmărească intersectarea răpirii cu activităţile legate de traficul de armament, am considerat necesar să-i interogam pe membrii acestui grup de răpitori irakieni, recent arestaţi. Autorităţile irakiene au răspuns favorabil propunerii noastre de

investigare.

Aşadar, prin intermediul Ambasadei Romane la Bagdad şi al Ambasadei SUA la Bucureşti, am cerut Contingentului American permisiunea de a-l interoga din nou pe Munaf Mohamed în dosarul nr. 628 (trafic de armament), întrucât constituia un martor principal în acuzaţia de trafic de armament adusa lui Omar.

Pentru a asigura confidenţialitatea deplasării în Siria, am stabilit următorul itinerariu: urma sa zburam la Aman; de la Aman aveam să mergem cu maşina 200 de kilometri până la Damasc; apoi luam avionul de la Damasc până în Irak; şi ne întorceam la Bucureşti de la Aman.

Am cerut Procurorului General Laura Kovesi[3] aprobare ca echipa DIICOT sa urmeze itinerariul Amandamasc-Bagdad-Aman-Bucureşti în perioada 7 – 14 noiembrie 2006. Din cauza condiţiilor din Bagdad, biletele şi rezervările nu indicau datele de plecare de la Damasc, Bagdad şi Aman.

Ca întotdeauna, am documentat tot ceea ce am făcut. Rapoartele regulate pe care le-am trimis Procurorului General despre dezvoltarea acestui plan de investigaţii au avut drept fundament descrierile detaliate, profesioniste ale lui Miron cu

---

3 Laura Codruta Kovesi a fost numita de presedinte sa il inlocuiasca pe Ilie Botos in octombrie 2006, in ciuda marturiei prezentate de serviciile secrete referitor la sotul si tatal acesteia, Ioan Lascu, conform careia acestia se aflau sub urmarire operativa. Eduard Kovesi are dosar de urmarire informativa la SRI Sibiu din 1995. Eduard Kovesi, conform DUI, a furnizat date si informatii de interes operativ unui ofiter de informatii maghiar, ofiter care in prezent este europarlamentar al statului maghiar. In septembrie 2003, Presedintele Basescu, dupa votul negativ dat de CSM, a numit-o din nou pe Laura Kovesi Procuror General pentru inca trei ani.

privire la modul în care s-a luat legătura cu autorităţile siriene cu care ne aflam în contact, locaţiile în care urmau să aibă loc interogatoriile, vehiculele pe care aveam să le folosim, unde urma sa stam, etc.

Ea nu a pus niciodată la îndoială aceasta direcţie a invesigatiilor. Îmi amintesc de fapt comentariile ei, în sensul că am dat dovada de creativitate, pentru accelerarea procesului.

Băsescu-Kovesi: îşi Arata Adevărata Fata

În ziua în care trebuia să plecam, am fost chemat la Cotroceni, împreună cu Procurorul General Kovesi, pentru a da lămuriri suplimentare despre ceea ce urma sa facem la Bagdad şi mai ales la Damasc.

La Cotroceni am sesizat imediat ca aceasta era o chestiune serioasa: pe lângă preşedinte şi Florin Coldea de la SRI, erau prezenţi şi directorul SRI, George Maior, şi noul director SIE (anterior consilier prezidenţial pe probleme de politica internă), Claudiu Saftoiu.

Preşedintele Băsescu s-a îndreptat direct către mine, însoţit de Coldea şi a întrebat pe un ton iritat „Ce veţi face la Damasc?”

I-am relatat preşedintelui despre contactele pe care le stabilisem cu oficialii sirieni şi despre acordul acestora de a facilita interogarea lui Omar Hayssam. I-am explicat ca acest demers făcea parte din activitatea normală, criminala, procedurala – procedura prin care intenţionăm să îi aduc la cunoştinţa lui Omar noua acuzaţie împotriva sa, ieşirea ilegala din tara şi, bineînţeles, intenţionam să îl interoghez asupra

circumstanţelor în care părăsise România.

Confruntat cu o linişte mormântală, am continuat să vorbesc. Am explicat ca Omar era pregătit să furnizeze mai multe documente semnificative, inclusiv contracte pe care le obţinuse din Yemen şi Belarus, şi care implicau mai mulţi cetăţeni romani angajaţi în traficul cu arme.

Preşedintele s-a uitat în jos. Nu a făcut niciun fel de comentariu. Apoi, dintr-odată, ne-a urat succes.

Înapoi la DIICOT, Miron şi cu mine făceam pregătirile pentru plecarea spre aeroport. Am fost chemat de urgenta în biroul Procurorului General.

Imediat cum am intrat în biroul ei, Kovesi mi-a comunicat ca hotărâse să modifice ordinul legat de sarcinile echipei de investigării, formata doar din doi oameni – eu şi Cristian Miron. Ne-a spus că aveam voie să mergem doar la Bagdad, pentru a vorbi cu Munaf Mohamed.

A susţinut ca modificarea era determinata de faptul ca o indusesem în eroare asupra călătoriei. A pretins ca nu aveam aprobările necesare de la autorităţile siriene. Era absolut evident, pe măsură ce îşi muta hârtiile de pe birou dintr-o parte în alta, vorbind ambiguu, iar agresiv, ca încerca să întocmească o explicaţie pentru decizia „ei”.

A adăugat deodată ca nu văzuse niciodată un acord scris de la autorităţile siriene referitor la constituirea unei comisii mixte. Bineînţeles că Procurorul General a ales să ignore ceea ce îi explicasem deja mai devreme ei şi Preşedintelui:

sirienii au acceptat instituirea comisiei rogatorii, dar au preferat să nu răspundă cererii în scris, lucru care constituie un *modus operandi* obişnuit în relaţia cu statele arabe.

M-am oferit bineînţeles să i-l dau la telefon pe Ambasadorul sirian sau pe altcineva din personal care să-i confirme în mod direct acceptul de a constitui o comisie, precum şi de a facilita interogarea lui Omar. Nu a dorit nici măcar să ia în considerare vreo mărturie care să demonstreze faptul că am respectat întru totul procedurile, deoarece adevărul nu avea, de fapt, nicio importanta.

Anulând componenta siriană a călătoriei noastre, Procurorul General Kovesi nu făcea decât să îndeplinească ordine „sus” – ceea ce nu era ceva neobişnuit; pur şi simplu aceasta era organizarea puterii şi a procesului de luare a deciziilor în aceasta instituţie, încă de când am început să lucrez aici.

Astfel a fost împiedicată posibilitatea interogării lui Omar Hayssam şi elucidarea circumstanţelor ieşirii sale ilegale din tara. Ca şi posibilitatea continuării anchetei asupra traficului de arme.

CAPITOLUL 3

ATÂT DE APROAPE ŞI TOTUŞI ATÂT DE DEPARTE

În consecinţă, ordinul nostru de deplasare a fost modificat, iar itinerariu! Bucureşti-Iordania-Siria-Iordania-Irak-Bucureşti s-a transformat într-o excursie la Bagdad.

Ajunşi la Aman, am fost contactaţi de

autorităţile siriene, care ne-au comunicat ca Ambasada lor la Bucureşti fusese contactata de autorităţile romane pentru a nu ne acorda vize de intrare în Siria. Însă autorităţile siriene ne-au asigurat ca nu ar exista niciun fel de problema dacă doream să mergem la Damasc.

S-au oferit să ne furnizeze o maşină şi un şofer care să ne ducă la Damasc, unde puteam să îl interogam pe Omar Hayssam.

Ce ciudat! Sirienii se dădeau pe spate să ne ajute să investigam infracţiuni grave împotriva României, pe când unele „autorităţi romane" anonime făceau eforturi mari să ne împiedice să ne facem datoria.

Din păcate, am refuzat oferta siriană, explicând că nu avem aprobarea Procurorului General al României pentru a desfăşura activităţi în Damasc.

Am purtat mai multe convorbiri telefonice cu Omar Hayssam în timp ce mă aflam la Aman, aşteptând avionul către Bagdad. L-am înregistrat cu telefonul meu Nokia. În timpul acestor conversaţii, Omar a devenit foarte furios, chiar agresiv.

În privinţa lui Vasile Blaga, ministrul de Interne (şi unul din colaboratorii apropiaţi ai Preşedintelui), Omar a menţionat: „Poate a uitat ce i-am adus în portbagajul maşinii la minister. Omar a afirmat ca a plătit 300.000 de euro pentru a cumpăra vigilenta unora dintre oamenii care îl supravegheau, ia sfârşitul lunii iunie.

Omar a insistat să vin la Damasc să demonstreze tot ceea ce îmi comunicase în

convorbirile telefonice. Am refuzat să merg, afirmând ca nu aveam aprobarea Procurorului General.

Chiar în momentul în care am rostit fraza aceasta, am ştiut că dezvăluiam şeful meu – de fapt, propriul meu guvern – îmi juca o festa. De atunci nu am mai avut niciodată încredere în interesul lui Kovesi fata de adevăr sau în inteligenta opiniilor sale.

Lucrurile s-au schimbat

Când am ajuns la Bagdad, am avut parte de o alta surpriza: formalităţile necesare pentru a-l putea interoga pe Munaf Mohamed la Camp Cropper nu erau gata. A trebuit să ne întoarcem la Aman şi să aşteptăm câteva zile.

Când ne-am întâlnit în cele din urmă cu Munaf, atitudinea partenerilor noştri americani se schimbase drastic.

Nu mi s-a permis să vorbesc singur cu el, aşa cum o făcusem cu un an în urmă, beneficiam acum de un public larg la fiecare sesiune: cinci reprezentanţi ai autorităţilor militare americane, inclusiv un translator american de limba arabă.

Şi atitudinea lui Munai se schimbase radical de la ultima noastră întâlnire. Nu-şi mai susţinea mărturiile anterioare prin care îl implicase pe Omar Havssam în traficul de armament; nu mai cerea ajutor de la autorităţile romane, deşi fusese condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Era o experienţă suprarealista şi am fost total uimit de modificarea comportamentului lui Munaf.

După o şedinţă deosebit de neconstructiva cu Munaf, am făcut o pauză. Un official American

experimentat, pe care îl cunoscusem ca câţiva ani în urmă, m-a luat deoparte şi mi-a spus că totul s-a schimbat după ce se încheiase operaţiunea speciala de extragere a lui Omar Hayssam. I-am spus ca nu înţeleg despre ce vorbeşte şi i-am cerut explicaţii. Nu a mai spus decât ca Omar a fost dus la Frankfurt pentru pentru o descărcare de informaţii (*debriefing*) din ace a plecat din România.

Omul acesta nu avea absolut niciun interes să inventeze o asemenea poveste doar pentru mine. Ca să nu mai spun ca americanii aflaţi la datorie exagerează rareori, asta dacă vorbesc vreodată: sunt concentrate pe ceea ce au făcut, din punct de vedere operaţional.

Aşadar, încă odată m-am trezit într-o realitate paralela, în care am fost obligat să întreprind o investigaţie legat la ochi… de propriii mei colegi.

Daţi-mi voie să vă explic ce vreau să spun: dacă ar fi existat un interes naţional, american sau israelian în preluarea controlului asupra cazului lui Omar Hayssam, atunci Preşedintele ar fi putut spune către DIICOT. „Lăsaţi-o balta. Biroul meu sau serviciile secrete se vor ocupa de asta. Exista interes geostrategic care se suprapune aici şi este spre binele României să se dea deoparte sau să permită ţarilor mai mari să preia conducerea cazului”.

Acesta este un scenariu care poate avea loc în mod logic. În realitatea globală a zilelor noastre, statele mici se vor supune, în mod natural, statelor mari, mai ales dacă pare a fi în joc securitatea naţională a marilor puteri.

Iar noi, soldaţii, dispuşi cu toţii să ne facem datoria şi care iubim România şi ne petrecem ani din viaţă încercând să o apărăm, ne-am da deoparte şi am lăsa ţările mari să preia conducerea.

În loc de asta, însă, sunt insultat şi sunt batjocorit şi mă trezesc în desert, cu un official American căruia îi este mila de mine şi îmi spune de fapt: „Frate, nu ai înţeles mesajul? Cazul a fost închis”.

Iată care este obiecţiunea mea: în privinţa aspectelor principale ale cazului împotriva lui Omar Hayssam, dar în mod special referitor la acuzaţia adusa acestuia de implicare într-o reţea active de traffic de armament, România a fost private de posibilitatea de a-şi rezolva propriile probleme. Am descoeprit crime murdare care au produs pagube enorme – morale, economice şi posibil strategice – şi nu ni s-a permis să stabilim care a fost adevărul, la fel cum nu ni s-a permis să recuperam pagubele aduse ţării noastre de către hoţii lipsiţi de moralitate, care folosesc România drept punct de tranzit pentru conturile lor off-shore. Iar unii dintre criminali se plimba nestingheriţi pe Magheru şi se amuza în cafenelele din Dorobanţi.

Ne-am întors la Bucureşti. Soldatul e tot pe front

La o zi după revenirea noastră în ţară, pe 22 noiembrie, am deschis o nouă investigaţie despre spionajul economic (dosar nr. 222/2006 „SPIONII”) care a implicat spionajul în domeniul energetic şi încercarea din partea mai multor

cetăţeni străini de a submina securitatea energetica românească. Aest caz a fost documentat şi s-a aflat în supravegherea S.R.I., după care a fost înaintat

D.I.I.C.O.T…

Din păcate, în acelaşi timp, Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) a a nuntat ca voi fi trimis în faţa unei comisii disciplinare. Procurorul General Kovesi m-a sfătuit să mă retrag din FUGA, întrucât D.I.I.C.O.T. Îşi strica imaginea în presa din cauza mea.

CAPITOLUL 3

Unda verde pentru arestare

Cu toate că experienţa mea cu Omar Hayssam a fost una extrem de frustranta, investigarea sa de către D.I.I.C.O.T. A reprezentat o fereastră spre alte infracţiuni şi alţi infractori – pe unii dintre ei am reuşit să-i punem sub acuzare.

În ultimii 15 ani, Republica Moldova a ajuns un fel de leagăn al criminalităţii. Contrabanda de toate tipurile, inclusiv cea cu armament, a devenit un mod extrem de uzual de a face bani. Poliţia moldovenească, lipsită de resursele necesare, abia putea controla toate aceste ilegalităţi. Au apărut bande extrem de agresive.

Între timp, Transnistria a devenit un fel de Vest Sălbatic. Armata a 14-a rusa, care staţionase acolo, a lăsat în urma un stoc uris de arme, care au ajuns în mâinile radicalilor separatişti şi ale grupărilor paramilitare care „guvernează” zona. Stocul de arme reprezintă cea mai valoroasa moneda de schimb pentru bandele care conduc acest ţinut al nimănui. De vreme ce se putea

circula relativ liber între România şi Moldova, armele din Transnistria şi-au găsit drumul spre România: nu doar arme uşoare precum pistoalele, ci şi maşini automate sau rachete Stinger.

Unul dintre cei mai activi traficanţi de arme care facilita asemenea schimburi între Rusia şi România pe de o parte, şi Orientul Mijlociu şi Africa, pe de altă parte, era Ion Busuioc, cunoscut drept Ivan Gheorghievici Bousouek după numele sau din paşaportul rusesc. Născut în 1953 în Moldova, a fost educat în Ucraina şi Rusia, specializându-se în ingineria avioanelor de vânătoare MIG.

Busuioc a lucrat pentru armata rusa, în domeniul aprovizionării. A fost colonel în serviciile secrete ale armatei ruse (GRU). Ca specialist în echipament militar, avusese deja diferite contacte prin întreaga lume. În 1990 s-a mutat impoi în Moldova. A început să lucreze cu întreprinderile de stat producătoare de armament ce deveniseră „entităţi" comerciale – Promexport din Rusia a devenit Rosoboron Export, care avea ca omologi Romtehnica în România. Armitech în Bulgaria Beltech în Belarus şi Ukraspetie Export în Ucraina.

În 1990, Busuioc s-a mutat în România, unde şi-a înfiinţat o firmă CTI-Gas împreună cu Teo Vostinaru şi Alexandru Pop. A continuat să reprezinte firma de echipament militar rusesc, Kanaker Investment şi Commerce Corp.; de asemenea, reprezentantul la Bucureşti al câtorva firme cu sediul în alte părţi, inclusiv Deliz Cipru.

Conform propriilor declaraţii, Busuioc a

lucrat cu mai multe tari din Balcani şi din Orientul Mijlociu, facilitând distribuirea produselor cu utilizare militară. Bineînţeles că, după cum susţinea el, a evitat ţările sub embargo şi a verificat certificatele necesare privind utilizatorul final. A mai specificat ca singura sa consideraţie geostrategica era dacă vânzarea servea interesele Rusiei.

În Moldova a lucrat la cel mai înalt nivel. Printre aliaţii săi s-au numărat fostul ministru al Apărării, Valeriu Pasat, fostul Prim-Ministru Ion Sturză şi un fost secretar de stat, Vladimir Filat (astăzi prim-ministru al Moldovei).

Busuioc a intrat în vizorul autorităţilor romane atunci când el şi Shimon Naor (traficantul de arme israelian de origine romană) au pus la cale o afacere în care România devenea locul de desfăşurare al unei tranzacţii complicate. Prin intermediul identităţilor sale corporatiste, Deliza Ltd. Şi Loratei, înregistrate în Cipru, Busuioc a importat din Republica Ceha 20.000 de proiectile de calibrul 122 mm ce urmau să fie comercializate de R.A. Arsenalul Armatei (o firmă autorizata să facă comerţ cu armament). Stocul de muniţie urma să fie transferat prin intermediul unei companii israeliene, LR Avionics, reprezentată de Shimon Naor, în Etiopia, folosind un certificat de utilizator final care menţiona drept destinaţie Nigeria. Aceasta tranzacţie a fost prevenita, datorită muncii excelente a investigatorilor romani.

Shimon Naor a fost condamnat la câţiva ani de închisoare pentru trafic de armament, dar Ion

Busuioc nu fusese nici măcar arestat.

În urma investigaţiilor legate de Omar Haysam, am pus până la urmă mana pe Busuioc.

Când l-am interogat pe Munaf la Camp Cropper, el a făcut referire la unul dintre cei mai importanţi traficanţi de arme, numit „Ivanov”. Atunci când Ivanov a venit la Bucureşti într-un Mercedes negru cu număr de Moldova, el l-a tratat pe Omar de la egal la egal, nu ca pe un simplu client. Împreună îl contactau mereu pe fiul lui Mustafa Tlas, fostul ministru sirian de război, care locuia în Bucureşti.

Acest Ivanov era în mod clar un element cheie pentru, reţea, circulând nestingherit prin Rusia, Moldova, România şi prin întreaga lume, pornind de la aceste baze. Am tot făcut săpături să aflu cine este acest Ivanov. Am crezut ca l-am localizat prin Anglia.

Atunci când Omar a început să vorbească, după operaţia suferită, mi-a spus râzând ca „Ivanov” era numele de con al lui Ion Busuioc. Mi-a zis „Ah, ai lucrat destul la problema asta. Ivanov este Ion busuioc!”

Munaf şi Omar mi-au dat destul material despre Busuioc pentru a-l include în dosarul 628/D/P/2005. L-am identificat şi l-am monitorizat timp de trei luni.

Pe 23 august 2007, a fost arestat la Hotelul Marriott din Bucureşti de către brigada anti-terorista a S.R.I. Şi de către poliţia de frontiera.

Mai multe detalii despre reţea

Am putut să-l interoghez pe Busuioc, care a adus câteva clarificări în ceea ce priveşte

diversele activităţi ale prădătorilor României:

— A fost implicat în transporturi ilegale de osmiu din Rusia spre Germania, trecând prin România;

— A fost implicat într-o încercare de a vinde aur din Rusia pe piaţa neagră din România şi Elveţia.

— Împreună cu Ivan Turceanu (cu cetăţenie dubla, romană şi moldoveana), el a pus bazele companiei Armitech, înregistrată în Panamá, care livra arme rebelilor Unita din Angola şi reprezenta subiectul unei investigaţii a Consiliului de Securitate al ONU.

Compania Armitech a fost expulzata din Statele Unite.

Activitatea sa pe piaţa armamentului nu-l includea întotdeauna pe Omar Hayssam, dar implicau, invariabil, figuri politice cunoscute.

Sub regimul Năstase, povesteşte Busuioc, ministrul Industriilor, Dan Ioan Popescu, a fost o bună persoana de contact, deschis unor noi oportunităţi care să promoveze grupuri româneşti, precum Romtehnica.

El şi-a amintit cum s-au întâlnit la restaurantul Sahara cu un cetăţean iordanian care locuia în Braşov, Khalil Al-Qutob, şi care avea o firmă, Lufar. Al-Qutob era nerăbdător să intre pe piaţa Rusiei în numele unui client sudanez ce cauta piese de schimb pentru tancurile ruseşti; piese din MIG 21, 3 şi 26, precum şi alte tipuri de echipament militar. Busuioc a venit şi el la Snagov, la reşedinţa fostului ambasador din Sudan, cu o delegaţie de 3 reprezentanţi ai organizaţiei

sudaneze SUNT. Deoarece politica companiei ruse a lui Busuioc, ROSOBORON EXPERT, era aceea de a nu lucra cu alţi intermediari, afacerea pe care voia să o încheie SUNT nu putea să îl implice şi pe el. Dar Busuioc şi-a amintit ca afacerea era în valoare de 140 de milioane de USD, cu 30% din suma plătită în avans şi 60% la livrare… iar Popescu şi-a arătat susţinerea.

În ceea ce îl priveşte pe Omar, Busuioc a confirmat o mare parte din ceea ce spusese Omar despre reţeaua de trafic de armament din România, despre modul ei de operare şi despre clienţii acesteia.

El şi-a amintit când l-a întâlnit prima data pe Omar: în 2000/2001, atunci când Amiralul Rruglyakov a vizitat România. Busuioc i-a fost prezentat lui Mihăiţă Rădulescu, care fusese şoferul lui Cico Dumitrescu. Pe acesta din urma Busuioc îl cunoştea din 1990. În acel grup, i-a fost prezentat lui Omar Hayssam, care era interesat de anumite produse din Belarus, inclusiv tractoare şi combine, precum şi de elicoptere şi avioane militare. Busuioc a întrebat dacă firma lui Omar putea face livrări în Siria. Au stabilit o întâlnire la Moscova, iar Omar a venit cu o delegaţie incluzându-i pe Nicolae Săracu', Cico Dumitrescu, cineva numit Solomon din Prahova şi un inginer şef din Murfatlar. Omar şi Mustafa Tlas a avut de asemenea o întâlnire la Rosoboron Export.

Au fost programate întâlniri ulterioare, în Siria. La vremea respectivă, Omar a spus ca dorea echipamente similare pentru Irak. Contactul sau din Irak era Munir A Kbisi, care era acreditat de

Ministerul irakian al apărării.

Ion Busuioc a confirmat ceea ce spusese Omar Hayssam, fără ca vreunul dintre cei doi să ştie că celălalt coopera cu DIICOT.

Busuioc era mai interesant de interogat decât Omar. Fiind un om cu pregătire militară, care lucrase în sistemul sovietic şi apoi în mediul post-sovietic, ideile sale m-au ajutat să înţeleg care ameninţări ar putea fi importante pentru România; Omar era exact ceea ce îşi dorea să fie: simbolul monumentalului egoism al acestor prădători.

CAPITOLUL 3
O EXPLOZIE DE DOSARE

E adevărat că am fost înlăturat din dosarul „FUGA” dar erau destule de făcut la DIICOT. Eram cu adevărat sufocaţi de munca – atât pentru ca, în ciuda campaniei publice a preşedintelui din 2005, corupţia luase amploare, dar şi pentru ca poliţiştii şi agenţii de pe întreg teritoriul ţării deveniseră mai competenţi şi mai siguri pe ei, astfel ca tot mai multe dosare erau trimise către DIICOT.

Poliţia, mai ales, şi-a îmbunătăţit capacitatea şi voinţa de a se confrunta cu reţelele crimei organizate. Am văzut în asta un semn pozitiv, un semn ca România devenise o tară normala.

Poliţiştilor li se oferă adesea mita. La fel şi procurorilor. Din ce în ce mai mult, în rândurile noastre se înrădăcina această idee – ca mod de a fi, nu doar ca o regula instituţionala – de a respinge mita, fie ea importanta sau nesemnificativa, din considerente de PRINCIPIU, ca un semn de MÂNDRIE.

Din nou, începând de jos, reinstaura

normalitatea. Trebuia să facem fata acestei clase de hoţi şi de prădători, care, cu zâmbetul pe buze, vor continua să profite de cei ca noi, hotărâţi să salvam tara.

Ca să vă dau un exemplu despre cum era viaţa în DIICOT exista statistici revelatorii privind cazurile din 2007. În timpul anului 2007, procurorii aveau de rezolvat mai mult de 16.000 de cazuri. Cu peste 175 de procurori în întreaga ţară, asta însemna cam 90 de cazuri de persoana. La sfârşitul anului, fuseseră rezolvate în jur de 7.200 de cazuri; adică, în medie, fiecare procuror rezolvase mai puţin de jumătate din cazurile ce îi reveniseră.

Problema nu era etica profesionala a procurorilor; nimeni nu pierdea vremea şi nu pleca de la birou la ora 16.00.

Probleme mai importante păreau să afecteze sistemul judiciar romanesc, cum ar fi frecventa cu care infractori importanţi reuşeau să scape fără să facă închisoare, chiar dacă erau arestaţi. Din cauza jocurilor pe care le făceau avocaţii celor arestaţi, procurorii se mişcau printre munţi de dosare, fără să mai reuşească să investigheze cazurile sau să aducă în faţa instanţei pe infractori – şi sfârşeau prin a închide dosarele. Modul în care criminalii reuşeau să scape de executarea sentinţei reprezenta o mare frustrare pentru poliţişti care îşi asumau adesea riscuri importante pentru a-i putea prinde pe aceşti sconcşi, ca să nu mai vorbim despre timpul şi de resursele financiare consumate cu ocazia acestor investigaţii.

Criminali Eliberaţi pe Banda Rulanta

De exemplu, poliţia de frontiera de pe aeroportul Otopeni a dat lovitura în iulie 2007 cu un caz ce a fost trimis spre instrumentare la DIICOT. Opt cutii conţinând costume bărbăteşti au ajuns din Venezuela, destinatarul fiind o firmă românească. Pe baza unei analize de risc ce lua în calcul sursa, greutatea şi alte diferite aspecte din documentaţie, poliţiştii au devenit suspicioşi în privinţa acestei livrări. Ei au deschis cutiile şi au verificat conţinutul. Şi au descoperit 45 de kilograme de cocaina solida – în valoare de mai bine de 44, 5 milioane de dolari – ascunsa în umeraşele pe care fuseseră aşezate costumele.

Vameşii au alertat DIICOT şi colegii mei l-au pus sub supraveghere pe individul care se presupunea că ar fi trebuit să primească bunurile şi pe rudele acestuia. (Forţele de ordine au înlocuit totodată umeraşele pline cu cocaina cu altele, de plastic). Când i s-a transmis că trebuie să ridice personal pachetele, femeia indicată drept destinatar, o româncă căsătorită cu un turc, a explicat ca de fapt pachetul era pentru sora şi cumnatul ei, un italian numit Luciano Gilio, care tocmai îşi deschisese un magazin de confecţii în România.

Gilio a fost arestat în momentul în care a ajuns la aeroport şi a descoperit ca livrarea sa secreta fusese de fapt descoperita.

Aceasta arestare ar fi trebuit să aducă premii pentru poliţiştii de frontiera şi o sentinţă dura pentru aceşti traficanţi de droguri, mult prea îndrăzneţi. Dar nu asta s-a întâmplat. A fost

eliberat cu singura condiţie de a se prezenta la poliţie dacă ar fi fost chemat. Judecătorii au hotărât ca nu reprezenta un pericol social. Procesul sau fusese amânat din diferite motive pana în 2007. Cu toate acestea, traficanţi precum Gilio reprezintă o ameninţare. Nu doar pentru copiii noştri şi pentru tineretul din Europa – heroina trebuia să ajungă în alte câteva tari, în afară de vânzările din România – dar de fiecare dată când un traficant reuşeşte, capăta mai multă încredere ceilalţi traficanţi, care se aduna în reţele cam în aceeaşi zonă. Crima da naştere altor şi altor crime, din ce în ce mai grave.

Sigur ca Gilio era fericit că fusese prins într-o ţară în care judecătorii sunt mai îngăduitori, dar toţi cei care au lucrat la acest caz au rămas demoralizaţi. De ce să se mai zbată să prindă un asemenea criminal, data viitoare? Dar o vor face, pentru că sunt profesionişti.

Şi pentru ca oamenii găsesc satisfacţii în cazurile pe care le pot finaliza cu succes, vor continua să muncească asiduu, aşa cum am făcut şi eu în 2007 şi

2008.

CAPITOLUL 3

Conlucrarea cu americanii

Ca urmare a interogatoriilor pe care le-am efectuat în cazurile Omar Hayssam şi Ion Busuioc, am ajuns, împreună cu echipa de investigaţie de la DIICOT, ia concluzia ca o figura recurenta în tranzacţiile ilicite cu arme era Viktor Bout a cărui companie de transport aerian apărea mereu în diverse tranzacţii cu armament. De exemplu,

armele traficate de Ion Busuioc erau transportate cu ajutorul micii companii aeriene ucrainene a lui Bout.

Săpând pentru a face conexiunile între itinerariile traficului de arme, am decis să împărtăşim informaţiile despre rolul lui Viktor Bout în reţelele româneşti de traficanţi cu experţii în combaterea traficului de armament din SUA şi de la Interpol, în cadrul unei conferinţe asupra traficului cu fiinţe umane desfăşurate la Washington, DC, în cadrul căreia am ţinut o prelegere, în primăvara anului 2007, am avut ocazia să aflu dacă instituţiile americane de aplicare a legii erau interesate de aceste informaţii. Şi erau.

Viktor Bout este o personalitate colorata şi misterioasa. Născut în Tajikistan, sau poate în Ucraina, se spune ca vorbeşte fluent şase limbi, inclusiv arabă, şi foloseşte multe nume: Boris, Viktor Budd, Viktor Bulakin, Vadim Markovich Aminov sunt câteva dintre ele.

A lucrat ca translator pentru armata sovietică şi a servit în Angola. A creat o companie de transport aerian în perioada destrămării Uniunii Sovietice. Printre clienţii lui s-au numărat Charles Taylor, preşedintele Liberiei din 1997 pana în 2003 (care a fost un contrabandist notoriu de arme şi diamante) şi rebelii Unita din Angola, precum şi guvernele francez şi american.

La sfârşitul anilor 1990, flota lui aeriana era principal cale prin care armele erau mutate din Europa de Est şi fostul spaţiu sovietic în Africa şi Orientul Mijlociu. A lucrat îndeaproape cu Shimon

Naor, care l-a introdus în România, prezentata ca fiind un loc „prietenos” pentru activităţile sale. În 2004, în baza rolului lui în furnizarea de arme în Liberia răvăşită de război, guvernul SUA l-a pus pe o lista care interzicea cetăţenilor americani să facă orice tranzacţie cu el.

Guvernul SUA a colectat dovezi din diferite surse, între care un loc proeminent care era ocupat de România şi în mod specific de DIICOT. Apoi, americanii au elaborat un plan pentru a-l prinde pe Bout „în flagrant”, vânzând arme unor terorişti internaţionali.

Drug Enforcement Agency (DEA) din Statele Unite a folosit agenţi sub acoperire presupuşi a lucra pentru o organizaţie terorista din Columbia, America de Sud. Bout a fost de acord să vândă sisteme de rachete sol-aer, lansatoare de rachete capabile să străpungă blindajul, mitraliere AK-47, piese de schimb ruseşti pentru puşti, mine, xplozibili plastici, echipament pentru vedere pe timp de noapte şi avioane ultrausoare care puteau fi echipate cu lansatoare de grenade şi rachete.

Toate aceste echipamente erau destinate pentru *Fuerzas Armadas Revolucionarias de Columbia* (*FARC*); Bout a înţeles ca echipamentul urma să fie utilizat pentru doborârea licopterelor americane, în Columbia.

Negocierile dintre Bout şi agenţii FARC au avut loc între noiembrie 2007 şi martie 2008. Odată ce au intrat în posesia acestei informaţii incriminatorii, americanii trebuiau să găsească o cale prin care să-l prindă în capcana pe Bout, să-l aresteze şi să-l extrădeze la New York.

DIICOT a intrat într-un parteneriat cu guvernul SUA pentru a încerca să-l atragă pe Bout în România, în baza informaţiilor pe care le adunasem despre afacerile sale curente, despre preferinţele de călătorie şi stilurile lui de operare.

Am stabilit ca Viktor Bout plănuia sa vina în România împreună cu asociatul lui, Andrew Smullian, în ianuarie 2008, pentru a primi o parte din banii datoraţi de „columbieni”. De asemenea urma sa le prezinte tipurile de arme ce urmau a fi livrate, în aşa fel încât transportul de armament să fie făcut din alta locaţie. SUA a cerut DIICOT să-i monitorizeze pe Bout şi pe asociatul lui.

DEA a contribuit cu resurse umane şi cu bani pentru achiziţionarea armelor. Au utilizat drept informator un asociat britanic al lui Bout, care fusese deja arestat pentru trafic de droguri şi care coopera în secret cu americanii împotriva lui Bout, pentru a ţine o sentinţă redusă.

Pentru întâlnirea cu Bout, britanicul şi cinci sau şase agenţi ai de-a au venit în România. S-a instalat întreg echipamentul de supraveghere şi toată lumea şi-a ocupat poziţiile în centrul Bucureştiului, aşteptând sosirea lui Bout şi arestarea sa.

În ultima clipă, Bout a decis să nu mai vina în România. Evident, devenise suspicios şi dorea să schimbe locul de întâlnire. Echipa de investigaţie mixta a decis să stabilească locul de întâlnire în Thailanda şi, după ce a tras de timp, Bout a fost de acord cu această variantă. La 6 martie a fost înregistrat în secret pe când îi comunica informatorului ce anume furniza pentru FARC la

preţul respectiv.

La 9 aprilie 2008, Viktor Bout a fost arestat la Bangkok pentru conspiraţie în vederea oferirii de sprijin material pentru o organizaţie străină desemnata drept terorista. La DIICOT, am primit telefoane entuziaste din partea agenţilor care-l prinseseră pe Bout.

În public, în cadrul unei conferinţe de presa pe tema arestării, imediat după ce a mulţumit Poliţiei Regale Thailandeze, procurorul american a mulţumit „Poliţiei Romane de Frontiera şi Biroului Procurorului General de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie” – adică DIICOT. L-a numit pe Bout „unul dintre cei mai prolifici traficanţi de armament din lume”.

După arestarea lui, americanii ne-au oferit noua, partenerilor lor romani, o documentaţie detaliata obţinută cu privire la operaţiunile lui Viktor Bout. DIICOT a cerut serviciului secret al Armatei Romane (DIA) o evaluare suplimentara a datelor.

În iunie 2008 am obţinut materiale extrem de utile din partea americanilor, ca urmare a acestui parteneriat pentru arestarea lui Bout, precum şi o nota de mulţumire din partea guvernului SUA pentru cooperarea în acest caz. Aceasta a fost ultima mea ultima mea satisfacţie profesionala – şi ultima mea zi de lucru în cadrul DIICOT la 3 iulie 2008.

În acea noapte, în timp ce mă uitam la televizor, am aflat că fusesem concediat din DIICOT.

Ce mai cadou de mulţumire – livrat prin

intermediul Procurorului General Kovesi, cu aprobarea Preşedintelui Băsescu, fără îndoială – pentru că am contribuit la a face România mai sigura în faţa unor traficanţi malefici precum Viktor Bout!

CAPITOLUL 3
Prădătorii de energie

De ce am fost îndepărtat de la DIICOT? Sunt sigur ca ştiu, dar mai întâi să vă povestesc despre cazul la care lucram în lunile dinaintea eliminării mele…

În dosarul de spionaj energetic, Dosarul 222/2006, pe care l-am deschis în ziua în care echipa de investigaţie a DIICOT s-a întors de la Bagdad, în noiembrie 2006, erau implicaţi câţiva oameni de afaceri străini, dintre care cei mai importanţi erau Vadim Benyatov, cetăţean american născut în Azerbaidjan şi Stamen Stantchev, un bulgar. Dosarul a apărut ca urmare a supravegherii de către SRI, supraveghere autorizata pe considerente de securitate naţională. SRI era preocupat pe bună dreptate de dovezile în număr tot mai mari cu privire la anumite interese financiare ruseşti care acaparau piaţa energetica românească.

Vadim Benyatov era angajat ca director al Credit Suisse/First Boston, biroul Europa Centrala şi de Est, de la Londra. În 2006 era în România şi lucra pentru Marco Industry Group. Deşi Marco Group este înregistrată şi pare a fi o companie olandeza, compania este controlata de la Moscova de magnatul rus/israelian Vitali Maschitskiy.

În numele lui Maschitskiy, Benyatov era

interesat de extinderea planificată a reactorului nuclear de la Cernavodă. În prezent, la Cernavodă funcţionează la capacitate maxima două reactoare (furnizând aproape 20% din energia electrică a României); În 2006 se aflau în etapa de planificare alte două unităţi de reactoare. De asemenea, se afirma ca el încerca să aranjeze contracte de energie ieftine pentru clienţii săi.

La 30 noiembrie 2006 Benyatov a fost arestat şi acuzat de DIICOT de spionaj şi de a fi încercat să obţină secrete de stat de la Ministerul Economiei cu privire la planurile de privatizare din domeniul energiei. Un scop major al acestor acţiuni de spionaj a fost obţinerea unui avantaj în extinderea centralei de la Cernavodă, precum şi dobândirea de avantaje de către Marco Group şi componentele sale.

ALRO siatina

Ce este Marco Group? În 2002, Marco Industries, BV, parte a Marco Group, a preluat una dintre cele mai mari companii româneşti, ALRO-Slatina, cea mai mare topitore de aluminiu din Europa Centrala şi de Est. De asemenea, este cel mai mare consumator de electricitate din România.

Aşadar, investigaţia privind spionajul industrial a dus DIICOT la Marco Industries BV şi la uriaşul consumator de energie, ALRO-Slatina. Iar SRI era pe bună dreptate îngrijorat de tot mai pronunţată influenta rusească în aceste „privatizări”.

Modul în care Marco Group a obţinut controlul asupra ALRO-Slatina nu a fost

tansparent; Vitaly Maschitskiy a lucrat în mod intenţionat pentru a-şi ascunde planul de reluare. Nu numai ca a obţinut ALRO-Slatina, dar a preluat şi controlul asupra Alum Tulcea, şi, pe parcurs, a obţinut Conef Energy SRL, care este licenţiata pentru achiziţionarea de energie. În mai 2006, Conef a cumpărat gaz de la Gazprom, gigantul energetic rus, în baza unui contract pe termen lung, de 30 de ani, la un preţ favorabil.

În mod incredibil, multe detalii despre strategia Marco Group în România au apărut într-un tribunal comercial londonez în 2005, atunci când Maschitskiy şi un partener rus, Alexander Krasner, care era puternic implicat în preluarea ALRO, au intrat într-o disputa juridica. O parte din planul lor de a câştiga şi a-şi menţine un acces special în România era sa coopteze persoane aflate pe poziţii cu influenta politica, precum şi persoane aflate în conducerea unor agenţii de privatizare, cu scopul de a-şi asigura un tratament preferenţial.

Aşadar, nu am fost şocaţi să descoperim, în timpul supravegherii la care i-am supus pe ruşii asociaţi cu Marco Group, ca aceştia păreau că lucrează îndeaproape cu persoane bine conectate politic precum: Theodor Stolojan, Elena Udrea, consilieri ai Preşedintelui Băsescu; Dorin Cocos, soţul lui Udrea; şi jurnalistul Bogdan Chireac.

În baza unor suspiciuni generate de interceptările SRI făcute ca parte din dosarul nr. 222, s-a creat un nou dosar pentru a se examina dacă persoanele din jurul Preşedintelui îi subminau acestuia funcţia sau securitatea

naţională, sub orice aspect. La 11 ianuarie DIICOT a deschis dosarul 30/2007. Cele două persoane importante identificate ca fiind posibil implicate în ajutarea grupului rus au fost Theodor Stolojan, în calitatea lui de consilier economic al Preşedintelui, avea acces imediat la Ministerul Economiei şi Comerţului; şi, de asemenea, Elena Udrea, care părea să facă lobby pe lângă cei care ocupau poziţii de decizie în vederea acordării de contracte pe termen lung celor de la ALRO, şi totodată să facă trafic de influenta. În acel moment ea lucra la Cotroceni, asemenea lui Theodor Stolojan.

Pentru a avansa în dosarul nr. 222, am solicitatat prin comisii rogatorii obţinerea unor date importante de la partenerii noştri din: Marea Britanie, SUA şi Rusia, întrucât modul prin care Maschitskiy încerca să obţină aceste contracte intra în categoria crimei organizate. De asemenea, activităţile lui ne-au fost semnalate de către colegii noştri din Elveţia şi Italia. Autorităţile ruse ne-au asigurat de cooperarea lor sub aspectul documentarii tranzacţiilor bancare.

Din Nou, Intervenţie Externa

Atunci când l-am informat pe Benyatov ca plănuiam să-i cerem o declaraţie referitoare la chestiunea ALRO-Slatina, m-a privit lung şi, pe un ton scăzut, pentru a nu fi auzit de celelalte persoane prezente, m-a întrebat dacă eram în toate minţile şi dacă-mi dădeam seama în ce mă băgăm. Nu a aşteptat să-i răspund şi a părăsit biroul, dând din cap a refuz. A intrat în birou şi a fost asistat de un translator autorizat pentru limba

engleză, din momentul în care a fost informat că fusese inculpat.

Eram conştient ca acest caz era foarte sensibil din cauza numelor politice româneşti „mari” implicate în acţiuni în numele Marco Group; m-am aşteptat ca asupra DIICOT să se facă presiuni, şi chiar aşa s-a întâmplat după arestarea lui Benyatov. În sprijinul lui.

MAE a transmis o scrisoare din partea congresmenului Robert Wexler, un democrat din Florida, care era preocupat de soarta acestui rezident al statului Florida – care locuia, de fapt, în Londra în cea mai mare parte a timpului. Alte figuri americane care au înaintat „cereri de informare” cu privire la Benyatov erau congresmanul Californian Elton Gallegly, senatorul Richard Lugar din Indiana, senatorul Joe Biden din Dela Ware, în prezent vicepreşedintele SUA, Maura Harty, înalt oficial în Departamentul de Stat american, şi fostul ambasador al Statelor Unite în România, Alfred Moses.

Robert Wexler era, la acel moment, preşedintele subcomisiei pentru Europa a comisiei pentru Afaceri Externe din Camera Reprezentanţilor (recent, Wexler a demisionat din Congresul SUA); Elton Gallegly era membru în subcomitetul pentru Imigraţie şi Securitatea Frontierelor din cadrul Comisiei Juridice, iar senatorul Biden (astăzi vicepreşedintele SUA), în calitate de preşedinte al Comisiei pentru Relaţii Externe din Senatul SUA. Aceşti trei demnitari, împreună cu Departamentul de Stat, au o influenţa majora asupra politicii SUA fata de

România. Vadim Benyatov şi Credit Suisse au reuşit, în mod cert, să activeze o listă impresionantă de susţinători ai acestuia – este îndoielnic dacă ei au ştiut sau nu ceva despre acuzaţiile împotriva lui.

Chiar dacă intervenţiile au fost încadrate ca cereri de „clarificare” cu privire la situaţia juridica şi medicala a lui Benyatov, interesul autorilor reprezenta o formă de presiune externa căreia Preşedintele i se opune rareori.

Şi, într-adevăr, situaţia lui a fost clarificată: împotriva recomandărilor DIICOT, în recurs, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, a ridicat interdicţia de părăsire a ţării, iar el a plecat. În prezent se afla la Londra şi „nu este de găsit” pentru a se prezenta în faţa justiţiei romane.

Ceea ce nu părea să mai conteze a fost faptul ca Vadim Nenyatov reprezenta unul dintre interesele economice organizate care încercau să submineze şiş a distrugă economia României. Una dintre tacticile lui a fost aceea de a aborda anumiţi politicieni romani cu poziţii înalte în apropierea Preşedintelui, cu scopul de a obţine sprijin pentru interesele economice ale clienţilor săi în domeniul energiei şi al metalelor. Iar acest lucru este împotriva legii…

CAPITOLUL 3

SĂ AJUNS LA CEI MAI APROPIAŢI CONSILIERI AI LUI BĂSESCU

Între timp, maestrul lui Vadim Benyatov în aceasta schema, Vitaly Maschitskiy, punea în aplicare un plan mai amplu de obţinere a unor contracte avantajoase pe termen lung pentru

energia electrică, folosind statutul ALRO de consumator principal, pentru a vinde ulterior energia electrică pe o piaţă liberalizata, cu un profit enorm. Rezultatul acestei scheme era dependenta şi mai mare a unităţilor economice româneşti de o organizaţie externă, fapt care nu ar fi putut fi niciodată motivat de securitatea naţională a României sau de binele naţiunii.

Aplicând aceasta strategie, grupul Marco crea o stare de pericol pentru economia naţională şi pentru interesele geopolitice româneşti pe termen mediu şi lung. Starea de pericol consta în:

— Defavorizare financiară serioasa împotriva producătorilor interni de energie cu capital majoritar de stat;

— Subordonarea deciziilor strategice luate de statul roman fata de jucătorii externi din domeniul energiei

— Încălcarea obligaţiilor pe care le avea România de a se conforma regulamentelor UE.

— Penalităţi financiare grave împotriva României prin aplicarea de către Comisia Europeană a unor sancţiuni pentru nerespectarea prevederilor capitolului VI „Politica în domeniul concurentei”.

Pe baza probelor adunate de DIICOT, factorii de decizie din România şi oamenii cu influenta care ajutau Marco Group să îşi atingă obiectivele erau:

Theodor Stolojan – fost consilier de stat al Preşedinţiei Romane pe probleme economice şi financiare care a intervenit atât la nivelul preşedintelui României, cât şi al ministrului Ioan

Codruţ Seres în vederea îndeplinirii obiectivelor vizate de grupul coordonat de VITALY MASCHITSKIY, VADIM

BENYATOV, VALERY KRASNOV;

Attila Verestoy – senator al României – a intervenit activ în vederea promovării intereselor grupului Marco în domeniul gazelor naturale;

Bogdan Chirieac – jurnalist, consilierul de imagine al grupului Marco, şeful echipei de sprijin şi de culegere de informaţii din mediul politic, economic, care lucrează în favoarea entităţilor ruseşti indicate mai sus;

Elena Udrea – fost consilier de stat şi şef al campaniei prezidenţiale, agent de influenta al grupului Marco, aflata în subordonarea şi coordonarea operativa directa a lui Bogdan Chirieac;

Dorin Cocos – soţul Elenei Udrea, om de afaceri, agent de influenta al grupului, aflat în subordonarea şi coordonarea operativa a lui Bogdan Chirieac.

În data de 3 iunie, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a autorizat interceptarea comunicaţiilor, inclusiv a telefoanelor, transmisiilor fax, SMS-urilor şi e-mailurilor acestor persoane, precum şi monitorizarea audio/video a cercului relaţional al lui VITALY MASCHITSKIY, VADIM BENYATOV ŞI VALERY KRASNOV.

Cozma Spune „Nu”.

După ce am primit autorizarea, şi am trimis cererea la SRI, am fost chemat de Ionelul Sorin Cozma, care conduce departamentul SRI care se ocupa de spionajul conomic. Am purtat o discuţie

mai degrabă dura, conflictuală. A spus că nu-şi mai susţinea opinia anterioara şi ca nu împărtăşea punctul de vedere al procurorilor cu privire la implicarea acestor persoane de la nivel înalt în acţiunile grupului Marco. Am replicat ca aceste informaţii erau deja cuprinse în materialul furnizat de SRI. Şi ca pe baza documentaţiei SRI am dezvoltat cazul.

A întrebat ce anume urmăream în cadrul acestui dosar. Am răspuns ca singurul lucru pe care îl urmăream era sa confirm dacă persoanele menţionate aparţineau sau nu unei structuri opuse intereselor noastre naţionale, mai precis, unei structuri care ar putea subordona interesul naţional în domeniul energetic unui interes străin, pe termen scurt, mediu sau lung, în relaţia cu Rusia. Şi să stabilesc dacă aceşti oameni aparţineau unei grupări de criminalitate organizata, o grupare care ar submina Preşedinţia, chiar dacă poate ei înşişi nu realizau implicaţiile propriului *lobby*.

Nu am spus ca aceste persoane erau în mod necesar vinovate, ci am explicat ca doream să îmi fac datoria pentru a vedea, prin monitorizare, dacă soluţionarea acestui caz impunea sau nu deschiderea unei anchete penale.

A spus, tranşant, că nu va aproba cererea. Mai exact, nu va facilita supravegherea sau monitorizarea întâlnirilor acestor persoane importante, de exemplu o întâlnire dintre Stolojan, fost prim-ministru şi Maschitskiy nu o va monitoriza. Aceasta, în ciuda faptului că l-am informat cu privire la faptul ca serviciile de

informaţii ruse au confirmat ca monitorizaseră o întâlnire importanta a grupului.

Şi deşi aveam autorizaţia, iar monitorizarea probabil ca a avut loc de vreme ce trebuiau executate ordinele judecătorului, SRI nu a furnizat nici măcar o singură conversaţie către DIICOT.

După interogarea lui Bogdan Chirieac, încheiată pe 20 iunie 2008, în birourile DIICOT, Chirieac i-a contactat imediat pe Dorin Cocos şi pe Elena Udrea pentru a-i informa cu privire la ce aflase şi la ce spusese procurorului şi pentru a-i avertiza că ar putea fi chemaţi la audieri în dosarul ALRO SLATINA/MARCO GROUP.

L-am audiat de asemenea pe Teodor Minodor Chirica, Director General al SN Nucicareiectrica Cernavodă, pe 30 iunie 2008; el a confirmat ca ALRO Slatina prin intervenţia lui Marian Năstase, preşedinte al Marco Group pentru Romania şi a patronilor Marco, VITALY MASCHITSKIY ŞI VALERY KRASNOV, au încercat să obţină un contract preferenţial pe termen lung, de 15 ani, în defavoarea statului roman, precum şi neimplicarea grupului de la ALRO SLATINA în proiecte concrete şi viabile de finanţare a unităţilor 3 şi 4 de la Cernavodă.

Ultima Cerere

Pe 16 iunie i-am cerut preşedintelui României, prin adresa scrisa, în conformitate cu regulile anchetei, copii ale oricăror cereri sau petiţii primite din partea reprezentanţilor ALRO Slatina sau ai grupului Marco, din ianuarie 2005 până la 16 iunie 2008, la nivelul administraţiei prezidenţiale, precum şi orice înregistrări ale

întâlnirilor cu reprezentanţii acestora. Câteva zile mai târziu, l-am contactat telefonic pe şeful statului pentru a solicita o întrevedere spre a-i explica motivele pentru care am făcut solicitarea scrisa. Nefiind disponibil imediat, preşedintele mi-a telefonat după aproximativ 20 minute. I-am solicitat o audienţă. Preşedintele mi-a răspuns pe un ton enervat că nu este de acord să mă primească sca nu vorbeşte cu niciun procuror din DIICOT sau Parchetul General pana nu se lămureşte implicarea instituţiei prezidenţiale în activităţile crimei organizate.

De la data autorizării de către instanţă a activităţii de monitorizare şi până la data la care am solicitat instanţei prelungirea acestei activităţi, nu am primit niciun transcript de la SRI al convorbirilor purtate de Theodor Stolojan, Elena Udrea şi Dan Voiculescu.

Activităţile de ancheta trebuiau să ne permită să vedem relaţiile dintre directorii grupului Marco şi romanii aflaţi în poziţii de putere.

Urmărirea penala a început doar în cazul lui Vadim Benyatov. Cu probele pe care le strângeam urma sa se trimită cazul în instanţă sau să ajungem la concluzia că nu existau motive pentru o ancheta penala împotriva lui Theodor Stolojan, a Elenei Udrea şi a celorlalţi.

Prima cerere la tribunal pentru monitorizare a fost formulata pe data de 2

iunie 2008.

Trebuia să cer o extindere a autorizaţiei pe data de 3 iulie 2008. Cererea a fost de fapt redactata pe 2 iulie şi în ea informam tribunalul ca

SRI a refuzat să se conformeze cererii făcute cu o lună înainte. Acest lucru a atras atenţia judecătorului, astfel încât autorizaţia de monitorizare a fost aprobata şi trimisa pe 2 iulie.

Umilinţa Publica

În ziua următoare, fără a fi informat ca Procurorul General a formulat o cerere de revocare a mea de la DIICOT, am fost demis imediat din poziţia de procuror DIICOT. În acest fel, cu cinism şi de o manieră sovietică, cariera mea a fost sfârşită în mod abrupt.

Care ar putea fi scopul umilirii mele publice?

— Pentru a se asigura ca nimeni nu mă va crede vreodată.

— Pentru a face să dispară realitatea mea – realitatea simplilor funcţionari care încearcă să apere integritatea României.

— Pentru a anihila adevărul ca preşedintele Traian Băsescu[4] a ajutat la protejarea celor care au prădat România.

CAPITOLUL 3

---

4 Nota editorului: Presedintele Baseseu, in cadrul unei emisiuni televizate, si-a indeplinit rolul de a distruge credibilitatea lui Nastasiu. A spus: „exista procurori, care din dorinta de a semana cu James Bond, transmit informatii din dosar la presa"... „un asemenea procuror nu are ce cauta in magistratura", a indicat Baseseu CSM-ului. Acesta este unul din multiplele exemple ale interventiei directe a lui Baseseu in procesul judiciar. Pe tot parcursul mandatului sau Basescu a demonstrat un dispret total fata de separarea puterilor in stat. Implicarea sa este resimtita negativ de marea masa a profesionistilor din ramura judiciara. Un exemplu recent ii reprezinta renominalizarea Laurei Kovesi ca Procuror General, in ciuda respingerii evidente din partea CSM-ului, cu un vot de 5 la 1. Cata credibilitate va avea Kovesi in fata colegilor sai, a subordonatilor, atunci cand a fost respinsa de institutia reprezentativa a breslei? Pentru Traian Baseseu nu conteaza. Rolul lui Kovesi este acela de a-l servi. Ea si-a demonstrat obedienta in ultimii trei ani. Si o va face cu placere timp de inca trei ani.

DEZMEMBRAREA DIICOT

Preşedintele Băsescu a ales să îşi protejeze prietenii şi aliaţii politici. În loc să declare „toleranta zero” fata de traficul de influenta, într-un caz de corupţie care ameninţa securitatea energetica naţională a României.

Am încredere ca DIICOT a înfricoşat pe oricine era vinovat în acest caz; sunt aproape sigur că au făcut un pas înapoi şi nu au mai servit în mod direct grupul Marco în interiorul instituţiei prezidenţiale. Cred că simpla ameninţare a dosarului 30 a avut un impact pozitiv în protejarea integrităţii ţării noastre. Totuşi, grupul Marco (redenumit Vimetco, BV în 2007, în ciuda faptului că are aceeaşi proprietari) încă deţine masive resurse de energie în România şi încă mai complotează – credeţi-mă! – să folosească resursele noastre pentru a face profituri de milioane care sunt scoase în afara ţării. Suntem noi, ca naţiune, apăraţi de tot felul de prădători?

Nu. Deoarece DIICOT a fost desfiinţat. DIICOT a fost redus la tăcere – şi acestea sunt vesti fantastice pentru traficanţii de droguri şi de arme şi traficanţii de carne vie care abia aşteaptă să folosească România pentru propriile scopuri, împotriva interesului naţional.

Preşedintele Traian Băsescu a preluat funcţia sub steagul luptei anticorupţie. După nici cinci ani, ca rezultat direct al alianţelor constante cu forţele externe care caută să protejeze infractorii şi să ridice prietenii deasupra legii – ca rezultat al acestui comportament, unitatea anticorupţie la nivelul cel mai înalt, DIICOT, a fost redusa la

neputinţă.

Nu sunt singura victima profesionala a comportamentului tragic şi cinic al Preşedintelui.

Mulţi profesionişti excelenţi din domeniul criminalităţii organizate au fost îndepărtaţi, într-un fel sau altul îi voi menţiona pe câţiva dintre ei, să vă faceţi o idee privind devastarea – şi pierderea suferită de siguranţa noastră naţională.

Anchetatorul poliţiei, comisarul Miron Alexandru, unul dintre cei mai buni cu care am lucrat vreodată – persoana cu care am călătorit în Irak şi Siria în căutarea adevărului despre Omar Hayssarn şi operaţiunile sale ilegale a fost îndepărtat complet din cazul FUGA, precum şi din cazul de trafic de armament la care am lucrat foarte bine împreună. Cel mai talentat şi inteligent ofiţer de poliţie, care a dezvoltat legături excelente cu Siria, a fost retras din acest dosar, în ianuarie 2008. Ce va spune acest lucru?

În cele din urmă a fost eliminat din structura biroului Procurorului. Nu i s-a mai permis să lucreze în niciun alt caz de crima organizată.

Ce s-a întâmplat cu Miron Constantin a reprezentat o pedeapsă din partea noului Procuror general Laura Kovesi. Cred că Miron a deranjat SRI, din cauza informaţiilor pe care le primea prin reţeaua proprie, şi l-a deranjat de asemenea pe preşedinte deoarece prin investigaţiile sale a reuşit să descopere ce se întâmplă în Siria, pe baza unor surse din cadrul serviciilor de informaţii siriene, care urmau să pună reflectoarele pe preşedintele nostru.

Competenta şi Perseverenta Ucid Cariere ia

DIICOT, sub Regimul
Băsescu.

Înainte de Miron, l-am pierdut pe Procurorul General Ilie Botos[5]. Reuşea să insufle încredere şi speranţa în demersurile anchetatorilor.

Deoarece sunt sigur ca Preşedintele ştie exact cum şi de ce a scăpat Omar, nu pot accepta ca o persoană atât de capabila precum Procurorul General Ilie Botos să fie sacrificată ca rezultat rezultat al acestei farse complicate, deoarece nu era nici vulnerabil, nici servi.

---

5 Nota editoiului: Chiar daca, intr-un fel sau altul, presedintele Basescu nu stia adevarata poveste a lui Omar, ceva ce SRI trebuie sa stie, fuga lui nu avea nicio legatura cu Procurorul General Botos, astfel incat presedintele ar fi trebuit sa il IMPLORE pe Procurorul General sa isi pastreze functia – in interesul sigurantei nationale. Dar nu a facut presiuni in vederea unui astfel de deznodamant.

Iata doar un exemplu al integritatii si curajului lui Botos. A indraznit sa o atace in instanta pe ministrul Monica Macovei pentru decizia impardonabila de a nu cere extradarea lui Munaf Mohamed din Irak in Romania. Tot ceea ce trebuia sa faca Monica Macovei ca ministru al Justitiei era sa transmita americanilor cererea DIICOT de extradare. Era o sarcina administrativa. Totusi, din motive obscure, a refuzat sa faca aceasta cerere. Botos stia ca Munaf era un martor-cheie care oferea informatii despre relatia de afaceri dintre Omar si anumiti politicieni influenti. Munaf era martorul care urma sa ajute la rezolvarea anumitor cazuri importante de crima organizata care subminau economia romaneasca si institutiile democratice. Ministrul Macovei, prin actiunea sa, a privat DIICOT de informatiile pe care Munaf le putea oferi. La DIICOT, se stia ca decizia lui Macovei nu putea fi luata fara stirea presedintelui. Din acest motiv, in decembrie 2005, Procurorul General Botos a dat-o in judecata pe Monica Macovei. Acesta este unul din multele exemple privind conducerea pe care a exercitat-o Botos la DIICOT. Botos este considerat de procurori un adevarat patriot. El a construit o echipa excelenta si a inspirat procurorii sa munceasca non-stop. In ciuda talentelor si contributiilor sale, presedintele a pus capat activitatii sale in folosul tarii dupa fuga lui Omar Hayssarn. Ilie Botos nu putea fi controlat de Basescu. Presedintele avea nevoie de un Procuror General obedient si vulnerabil. A gasit-o pe Laura Codruta Kovesi.

Ilie Botos a fost o resursă preţioasă pentru naţiune, dar putea fi sacrificat pentru a-l face pe preşedinte să apară ca un tip dur în faţa infractorilor – deşi nu este! Un alt procuror – Doru Cristescu – care a instrumentat împreună cu mine cazul ALRO a ieşit la pensie, în mod convenabil, în 2009.

Dupa ce Nastasiu a fost eliminat de Kovesi fara nicio ceremonie, cazul armamentului a fost continuat de un alt procuror curajos si competent Angela Ciurea Chiar in atmosfera de la inceputul anului 2008 -marcata de preferinta clara ca procurorul sa nu urmareasca agresiv aflarea adevarului, respectiv interesul national romanesc, procurorul Ciurea a actionat cu curaj. Ca rezultat a fost si ea demisa, in 2009.

Totusi, exista o marturie fascinanta cu privire la intesitatea sa in cautarea adevarului – una dintr-o sursa mai putin obisnuita...

Pentru a continua urmarirea unui caz de spionaj intr-un dosar in care nu avea nicio calitate, s-a intalnit cu Stamen Stanchev, inculpatul bulgar, intr-o locatie neutra – Nisa, Franta pentru a obtine informatii pe care le considera pertinente. Dupa aceea, eforturile sale profesionale in fata riscului politic au fost recunoscute de Stamen Stanchev insusi, dupa cum relateaza Q Magazine.

A spus: „Ne-am intalnit in Nisa, intr-un restaurant cu ferestrele deschise. Nu ne-am ascuns. Mi-a pus intrebari specifice, inclusiv posibila implicare a lui Radu Berceanu, Traian Basescu si Adrian Videanu in afacerea pe cate o coordonam. Cred ca avea unele informatii care o orientau spre astfel de intrebari...". „Cred ca ceea ce s-a intamplat acum cu procurorul Ciurea si intr-un mod similar cu procurorul Ciprian Nastasiu dovedeste ca s-au apropiat prea mult de anumite informatii care conduceau la afaceri ilegale ale unor demnitari cu functii inalte. Chiar am intrebat-o: „Ai curajul de a conduce aceasta ancheta?" Si mi-a raspuns ca era hotarata, indiferent de importanta numelor pc care i le-as fi dat. Cand s-a intors in tara, a fst inlaturata din pozitia sa de adjunct al sefului DIICOT si trecuta pe linie moarta la Parchetul Curtii de Apel, deoarece Procurorul General Laura Codruta Kovesi a cerut CSM-ului sa o ancheteze. Mai tarziu, Ciurea a fost complet eliminata din magistratura.

Dupa cum observa Stanchev, Angela Ciurea s-a facut vinovata doar de a fi o profesionista desavarsita, hotarata sa urmareasca

Dacă elimini anchetatorii şi procurorii care se ocupa de siguranţa naţională, de combaterea spălării de bani, dosare care sum şi în atenţia partenerilor NATO, nu poţi spera la eficientizarea justiţiei şi a actului de justiţie. În acelaşi timp, nu poţi fi partener credibil pentru aliaţi. Nemaivorbind de datoria primordială a instituţiilor statului de a-şi apăra resursele umane şi materiale. De a-şi apăra fiinţa naţională de atacurile prădătorilor.

Asta înseamnă să trăieşti într-o minciuna periculoasa!

CAPITOLUL 3

PENTRU MOMENT, BĂSESCU A REUŞIT

Să fiu clar. Ca persoana însărcinată cu protejarea-Romaniei împotriva prădătorilor, în 2008, la finalul misiunii mele, mă temeam cel mai mult de: 1) Preşedintele Băsescu; şi 2) elitele economice şi politice ale României, ale căror membri sunt convinşi că se afla mai presus de legea românească.

La 20 – 22 noiembrie 2008, Preşedintele Băsescu[6] a făcut o vizita oficiala la Damasc.

---

comportamentul infractional peste tot inclusiv la presedintie.

6 Nota editorului: in ceea ce-l priveste pe Presedintele Basescu, iata principalele lui obiective:

- El prefera sa-si protejeze prietenii, cel putin pana in prezent, si nu sa protejeze Romania impotriva pradatorilor (vezi cazul ALRO-Slatina) (vezi cazul Omar + interesele externe care primeaza asupra legii romane)

- Se amesteca in mod constant in chestiuni juridice, intr-o maniera neconstructiva.

- Stie mult mai mult decat comunica procurorilor (vezi situatia locatiei lui Omar in Siria).

Întrebat dacă scopul vizitei este semnarea unui acord bilateral în domeniul Justiţiei între România şi Siria (acord ce ar permite extrădarea lui Omar Haysam, cetateam roman condamnat la 20 de ani pentru crime de terrorism şi evadat din România) Băsescu a răspuns: „Înţeleg aluzia, subiectul Omar a fost discutat”. În mod evident, Băsescu nu a cerut extrădarea lui Omar. Şi nici nu a semnat tratatul pe Justiţie cu Siria.

În schimb, Preşedintele Băsescu s-a lansat în elogii publice la adresa Preşedintei Siriei şi... a comunităţii siriene din România.

Înaintea vizitei lui Băsescu în Siria au circulat informaţii potrivit cărora Omar fusese arestat şi se afla în închisoare în Siria. Este Omar cu adevărat în închisoare în Siria? De e nu cere Preşedintele Băsescu continuarea anchetei asupra lui Omar în Siria?

- Impiedica procurorii sa isi indeplineasca responsabilitatile (a impiedicat echipa DIICOT ajunga in Siria).
- El intoarce institutiile una impotriva celeilalte atunci cand acest lucru este convenabil (MAE impotriva DIICOT).
- Face tapi ispasitori din diverse personae (Botos, Miron, Nastasiu, Timofte, Fulga, Ardelean, Sanpetru, Ciurea).
- Numeste in functie femei care pot fi manipulate, in locul barbatilor care refuza (Kovesi versus Botos).
- Stie totul despre o clasa politica nociva care, in fiecare zi, obtine beneficii in defavoarea intereselor tarii noastre ... dar o protejeaza.
- Presiunile exteme din partea altor tari si grupuri primeaza in mod constant asupra interesului national al Romaniei (de exemplu, presiunile SUA pentru Benyatov, ale iui Malcolm Hoeniein pentru Omar Hayssam).
- Presedintele biocheaza responsabilizarea prin impiedicarea accesului la informatii publice (de exemplu, refuzand sa ofere documente privind solicitarile Marco Group).

Am fost martorul practicilor amorale ale membrilor unor elite româneşti lacome, în faceri şi în politica. Aceştia sunt prădătorii. Ei îşi satisfac dorinţele şi interesele proprii; aproape că nu au o reprezentare a unui bine mai larg – public, naţional, romanesc.

Dacă li se permite, ei vor transforma România într-un bazar gigant, urat, unde legile e aplica doar în cazul oamenilor de rând.

Băsescu în Vârful Sistemului

Unul dintre fenomenele pe care le-am observat este alimentarea reciproca a intereselor economice şi politice.

Discutam despre alimentarea unor conturi bancare din afara ţării. Unele dintre aceste conturi au fost create în favoarea serviciilor de informaţii, în cazul în care România intra într-o stare de război sau de necesitate, care ar putea justifica operarea unor conturi legitime, alimentate de oameni de afaceri. Dar unele dintre aceste conturi au fost devalizate de oameni de afaceri şi politicieni. DIICOT a încercat, prin aceasta investigaţie, să relocalizeze aceste conturi pentru a readuce banii în ţara – pentru a-i pune la dispoziţia autorităţilor legitime.

Oamenii de afaceri care alimentează conturile din Occident sunt, pentru început, simbolizaţi perfect de Omar Hayssam. El a alimentat cu regularitate astfel de conturi cu 200 – 300 milioane de dolari americani în decursul anilor, conturi create în Liechtenstein, Luxemburg, Liban, sau la banca franceza Paribas.

Alte persoane care reprezintă criminalitatea

organizată intra în aceasta categorie a traficului cu arme, traficului cu fiinţe umane, ţigări etc., exporta banii în afara ţării. Banii erau generaţi în urma unor activităţi subversive precum traficul cu arme, recuperarea frauduloasa de TVA, privatizări frauduloase… Alimentarea conturilor s-a făcut, iniţial, sub umbrela serviciilor secrete sau a statului. Începând cu 2001, acesta a fost modul de operare al mediului de afaceri şi al elitei politice.

Oamenii de afaceri nu erau un paravan, erau conştienţi de ceea ce făceau. Erau o parte din sistem. Unii dintre ei au fost ajutaţi pe parcursul procesului de privatizare să devină acţionarii unor companii importante, cum este cazul lui Omar. Fiecare a fost ajutat să prospere în domeniul lui de afaceri, cu condiţia ca un procent din profiturile lor să fie redirecţionat către interesul nation fapt care pare a se justifica pe deplin, pentru că face parte dintr-o politica sănătoasă de securizare naţională.

Ceea ce m-a interesat au fost banii generaţi prin activităţi ilegale care nu se pot justifica prin interesul naţional, cum ar fi traficul cu armament, privatizările frauduloase sau traficul de droguri – infracţiuni care reprezintă crima organizată. Eu urmăream doar cazuri de criminalitate organizata – banii obţinuţi cu complicitatea nivelului politic, cum ar fi, spre exemplu, cazul sudanez.

Şi doream să recompun circuitul banilor, motiv pentru care am formulat câteva comisii mixte, şapte sau opt, împreună cu tari diferite, inclusiv SUA, pentru a readuce banii la bugetul naţional, şi pentru a face o breşă în acest sistem

infracţional.

Din experienţa mea de procuror, în analizarea elementului infracţional care ameninţa România în perioada 2004 – 2008, toată lumea a făcut parte din circuit înainte de 1989 şi a continuat până în prezent, inclusiv Preşedintele Băsescu, care face parte din sistem, şi ia măsuri astfel încât aceste lucruri să rămână parte din sistem, pentru ca sistemul să nu fie pus în pericol.

Ca o demonstraţie a faptului că Preşedintele Băsescu apară acest sistem, dacă urmăriţi lanţul evenimentelor, veţi descoperi un caz elocvent: cel al lui Nicolae Săracu', fost angajat în diplomaţia românească pana în anii 1990, recuperat de Omar în sistemul privat, unde a făcut acelaşi lucru ca pana în anii 1990 (inclusiv contracte de exporturi şi tranzacţii bancare în Africa şi Orientul Mijlociu) pentru firma lui Omar.

După evadarea lui Omar, el aflându-se acum în Orientul Mijlociu, acelaşi Nicolae Săracu' este readus în serviciul diplomatic şi trimis în Dubai – Dubai fiind unul dintre centrele financiare în care Omar a fost activ şi unde se afla conturile bancare. De fapt, Dubai este destinaţia direcţionării de bani de către majoritatea acestor magnaţi ai crimei organizate. Astfel ca Săracu' face în continuare ceea ce făcea pentru Omar, numai ca acum o face în mod oficial.

Nicolae Săracu' este un fel de supraveghetor al conturilor lui Omar şi al unor lucruri care s-au întâmplat în văzul lumii. A lucrat în cazul unor contracte speciale dintre România şi tari din Africa şi Orientul Mijlociu; a fost reactivat şi trimis

în zone de interes pentru Omar. Acelaşi Săracu', în vara anului 2007, a plecat în Siria unde bănuiesc că s-a întâlnit şi cu Omar. Astfel că se poate să fi continuat să facă aceleaşi afaceri cu Omar, sub acoperirea statului.

Se pare ca evadarea lui Omar rezolva toate problemele aşa-numitului sistem. Pe de o parte, opinia publică este satisfăcută de faptul ca Omar a fost condamnat la 20 de ani închisoare pentru răpire; pe de altă parte, ca urmare a investigaţiei pe care am continuat-o, sunt demonizat pentru că am ajuns să văd şi să aflu atât de multe. Şi sunt eliminat, aşa cum a fost şi expertul antiterorism Miron. Lui i s-a semnalat că ştia prea multe şi ar face mai bine să fie atent pentru a evita ceva mai rău… şi în curând lucrurile au devenit „normale".

Oamenii dedicaţi sistemului sunt protejaţi şi promovaţi. Sistemul se apără pe sine. A reuşit să elimine orice corp străin, antisistem, cum aş fi eu sau Miron, Ciurea şi, înaintea noastră, Botos, Sânpetru, Fulga, Timofte, Ardelean.

Între timp, Omar Hayssam? El a reuşit să-şi scoată familia din ţară şi s-o aducă lângă el. Şi-a obţinut soţia şi cei şapte copii, la care se adaugă şi un copil nelegitim. Cu siguranţă nu cu ajutorul DIICOT.

Omar a câştigat. Sistemul lui Băsescu a câştigat. România a pierdut!

Victor Gaetan este un om de afaceri şi scriitor româno-american. El scrie pentru Catholic News Service şi a întreprins investigaţii jurnalistice în ultimii ani în România, Moldova, ţările balcanice şi

baltice. În 2009 el a obţinut patru Premii I de la Catholic Press Association of North America pentru articolele sale, inclusiv Premiul I pentru Individual Excellence. De asemenea, a obţinut Premiul I pentru „Best Profile”, „Best News Writing – International Event”, „Best Features Writing – Nation Newspaper”.

Dl. Gaetan a făcut comentarii şi analize politice în emisiunile CNN, NBC, Radio NPR şi scrie pentru numeroase alte publicaţii, în special în domeniul politicii şi artei. În prezent lucrează la o carte intitulată The Vatican Relations with România and the Catholic Communities during Communism. Are un Doctorat în „Ideology în Literature” de la Tufts University şi un Masterat în „International Law and Diplomacy” de la Fletcher School of Law and Diplomacy. A obţinut licenţa la Universitatea Sorbonne.

Victor Gaetan s-a stabilit în Statele Unite în adolescenţă, fără un ban în buzunar şi fără să vorbească limba engleză. Zece ani mai târziu, era Lector la Harvard University. Apoi se muta la Washington DC, pentru a lucra în staff-ul Congresului SUA. În anii electorali 2000 şi 2004 Victor Gaetan, în parteneriat cu celebrul strateg politic Dick Morris, au făcut sondaje de opinie în România care au indicat intrarea lui Vadim Tudor în turul doi şi respectiv înfrângerea lui Adrian Năstase. Astăzi, Gaetan, trăieşte şi lucrează în Washington DC, aproape de familia lui.

PRĂDAREA ROMÂNIEI

Cum pradă Traian Băsescu România, crima organizată și interesele externe

Cum împiedică Băsescu anchetele penale și cum a dezmembrat DIICOT...

Cum se pleacă Băsescu în fața grupurilor externe și a figurilor politice în timp ce infractorii reușesc să scape de justiția română...

Cum i-a discreditat Băsescu pe șefii serviciilor secrete, cum a făcut un procuror general să demisioneze pentru a numi altul supus, vulnerabil...

Băsescu sau inversiunea morală : comisiile prezidențiale pentru legalizarea drogurilor și a prostituției, condamnarea creștinilor români de către elita comunistă, demolarea partidelor creștine și periclitarea Catedralei Sf. Iosif...

Victor Gaetan și Ciprian Nastasiu

IMPACT ASSOCIATES / Washington, DC